

ROMAN KUKOVIČ

INTERNETNA ČOKOLADA

INTERNETNA ČOKOLADA

Roman KUKOVIČ

V romanu

INTERNETNA ČOKOLADA

se prepletata življenjski
in internetni zgodbi
tako nje (Hermine),
kot tudi njega (Modesta),
vse skupaj pa je prepleteno
še z njunimi prejšnjimi
in pol-prejšnjimi zakonci,
partnerji ali ljubimci in
seveda z odnosi med njimi.
Angažirano in na trenutke
tudi rahlo provokativno
branje !

Zgodba govori o dveh zrelih
osebah, ki se na internetnih
zmenkih srečata po več kot
petintridesetih letih !

Prednost romana je,
poleg same zgodbe,
tudi v njegovi berljivosti,
saj je napisan z zanimivimi,
na trenutke tudi
provokativnimi dialogi,
kot tudi opisih samih
dogajanj.

Roman KUKOVIČ

roman

INTERNETNA ČOKOLADA

E – knjiga / PDF format

Oblikovanje : R.Kukovič

Lektoriranje : Nevenka Ranzinger

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-311.2(0.034.2)

KUKOVIČ, Roman

Internetna čokolada [Elektronski vir] / Roman Kukovič. - El. knjiga. - Zagorje ob Savi : Artius, 2014

ISBN 978-961-93778-0-2 (pdf)

ISBN 978-961-93778-1-9 (ePub)

276972800

ZALOZBA ARTIUS

Izdala in založila

Leto 2014

Za založbo : Nevenka Ranzinger

Naše E-knjige so dostopne na naši internetni strani :

<http://artius-zalozba.weebly.com/knjigarna-artius.html>

Roman KUKOVIČ

INTERNETNA ČOKOLADA

ROMAN

Vsi dogodki, kraji in osebe v romanu so izmišljene
in so le plod pisateljve domišljije.

Vsaka podobnost z osebami, kraji ali dogodki
v romanu je zgolj naključna in nenamerna.

1.

TININ VELIKI COMEBACK

KAJ NAJ REČE PRIJATELJICA PRIJATELJICI, ČE JO TA PO SKORAJ LETU DNI POKLIČE PO MOBILCU IN REČE : »EJ, DARLING, S TAKSIJEM PRIHAJAM DO TEBE...! SAJ BOM LAHKO NEKAJ DNI PRI TEBI, MAR NE ?«

»Tina ? Kakšno presenečenje ! Ja ! Seveda, pridi !«

V tistem trenutku sem se je zares razveselila. Tina !

»Super si ! Vedela sem, da se nate lahko zanesem ! A si tako dobra in pripraviš sto evrov za taksista ?«

Potem je škrtnilo. Najprej v slušalki in potem še v moji glavi.

S Tino sva se poznali več kot petindvajset let. Vmes so bili lahko tudi meseci, ko se nisva videli ali slišali. A ves ta čas sta se, enkrat v zvezi s srečnimi trenutki, drugič nesrečnimi, najini poti križali.

Kot da bi živele vsaka na enem koncu semaforja.

Zelena, ko je šlo za srečne trenutke in rdeča za tistikrat, ko eni ali drugi, bog ne daj celo obema, ni šlo. Rumene na najinem semaforju skorajda nisva poznale. To bi pomenilo, da se nama nič ne dogaja. Kar pa ne pri Tini, ne pri meni, ni bilo ravno močno zaželeno stanje.

Ura je bila pet popoldan in za mano je bil res uničujoč dan.

Spet sem se spomnila Tininih besed : »A si tako dobra in pripraviš sto evrov za taksista ?«

V moji denarnici je bilo že nekaj let stanje podobno nečemu med Darfursko sušo in občasnim blagim Sredozemskim podnebjem z malo padavinami.

Torej...

Več ali manj sem visela na nitki. A sem se kot pajkovka vedno nekako zaslinila in se potegnila po tej nitki zajebanega lajfa nazaj gor in vedno tudi preživela.

Preživela sebe, Ano Marijo in Tadeja.

Starejša hči, Gala, je bila že nekaj let poročena in ko se je nekaj let prej tudi odselila, je bilo pri hiši kar nekaj zraka več.

Ravno sem stopila pred hišo, ko je na dovoz pripeljal taksi.

Mercedes, seveda.

»Čao, ljubica !« je zaklicala Tina in skočila proti meni.

Objeli sva se in poljubili in ravno ko sem ji hotela povedati, da guverner narodne banke ni ravno moj najboljši znanec, se je Tina obrnila k taksistu.

»Kaj čakate ? A mislite, da bova medve nosile prtljago v hišo ? Dajte, zmigajte se že !«

»Tina... Jaz nimam stotaka, ej...« sem ji dejala kar se da tiho.

»Kakšnega stotaka ?« me je pogledala začudeno, kot da pet minut prej sploh ne bi govorile.

In potem je spet škrtnilo.

2.

LEPO JE BITI MALO NOR

»VEŠ, JAZ SEM MALO... MALO NORA !« JE DEJALA POTES, KO SVA UDOBNO ZLEKNJENI VSAKA NA SVOJEM FOTELJU SRKALI PIVO.

TA ČAS SE JE TINA ŽE VSELILA V MOJO SPALNICO IN ČEPRAV SEM RAHLO UGOVARJALA, JE SPALNICA V MANJ KOT DESETIH MINUTAH POSTALA NJEN AVTOHTONI TERITORIJ.

Zahtevala je močnejšo lučko na nočno omarico, preko prosojnih tilastih zaves sem morala navleči težke okrasne zavese, ne čisto nazadnje pa me je iz moje strani postelje, kjer sem kraljevala vsaj petnajst let, dobesedno zbrcala.

»Jaz sem malo nora...« pa je bil njen odgovor na moje – in kako kaj drugače – vprašanje ?

»OK, Tina, vsak od nas je malo nor !«

»Jaz sem bila zdaj tri mesece na servisu in pravijo, da mi gre na bolje. Veš kaj, a jaz vem, da sem bolj nora, kot pa si oni sploh lahko predstavljajo !« je dejala povsem mirno, kot da govori o svojem avtu, ki ima prevoženih 500.000 km, mehaniki pa jo prepričujejo kako fajn da je.

»Ma, daj, Tina ! Kakšne servis neki ?«

»Polje ! Psihijatrija ! Kot kuro so me trikrat na dan pitali. Le da so mi namesto zrnč koruze dajali pet-sto-petnajst vrst tabletk, pa še kakšne kapljice ali injekcijo povrhu !« je tistih pet-sto-petnajst močno poudarila, vse skupaj pa zalila s prav moškim požirkom piva.

Nekaj trenutkov sem bila brez besed.

A me je rešila Tina.

»Potem sem bila nekaj dni na Bledu. Lepo, a obupen hotel... Za znoret, ti rečem ! Po dveh dneh so od mene zahtevali, naj jim kar plačam, si lahko misliš ?«

Priznam, da v tistem trenutku nisem vedela, ali je Tina skrenila pogovor ker ji je bilo neprijetno ali ker bi poleg zadnjega servisa potrebovala še kakšnega dodatnega.

Ko sem odprla usta in hotela reči, da sem mesec ali dva nazaj s svojim bivšim dragim preživela nekaj lepih dni v Radencih, je Tina že ustrelila.

»Lej, penzije imam nekaj sto evrčkov, moja mati pa jih ima na deset tisoče v banki... Pa ti veš, da me ne jebe ? Zadnjič sem jo prosila za jurja, pa je rekla, da ga bom dobila potem, ko nje ne bo več ! Kaj mi bo takrat ? Za trugo ? Še nobenega niso pustili zunaj, pa tudi nje ne bomo !« je dejala vidno razburjena, a je po novem požirku piva takoj spet padla v stanje popolne mirnosti.

»Pa ti ? Kako ljubica si pa ti ?« je zažgolela kot v dobrih starih časih.

»Jaz ?«

Dobro vprašanje, sem si rekla.

»Vsako leto si lepša ! Koliko jih imaš zdaj ? Dvainpetdeset ? Čakaj... Štiri leta si mlajša od mene... Ja, dvainpetdeset ! No, kako si ? Gotovo te obletavajo sami mladci !« je dejala v pričakovanju nadaljevanke Sex in the City, kjer naj bi jaz nemara prevzela prav vlogo razvpite Samantha.

»Hmmm, Tina... Veš, danes zjutraj sva se razšla z moškim, v katerega sem se zaljubila kot kakšna frklja.« sem povedala skrušeno.

To mi je drugače vedno ratalo, kadar sem hotela.

Biti skrušena, če je le bilo treba.

»Ma, daj !? Ne, no ! Zihér je bil kakšna pizda poročena, a !« se je namrgodila.

Pogledala sem jo in nič narejeno skrušena nisem bila.

»Ne... Ni bil poročen...« sem dejala zares povožena.

V tistem trenutku v meni ni le škrtnilo, temveč zaškripalo in premagal me je jok.

3.

LJUBIL BI SE... LJUBIL S TEBOJ !

»IN KDO JE KONEC KONCEV TA DARJA ? DARJA, KI TI POŠILJA SPOROČILA, DA PRIDI V POREČ, DA IMA VSE REZERVIRANO ?« SEM VPRAŠALA MODESTA VEČER PREDEN JE PRIŠLA TINA IN PETNAJST MINUT PO TISTEM, KO MI JE SAM POKAZAL SMS SPOROČILO OD TE DARJE.

Tistega večera sva spila nekaj vina in ker že nekaj dni med nama ni bilo vse kot je bilo prej, je vse skupaj znanstveno rečeno izgledalo, kot da bi v navaden avto natočil obogateni kerozin.

Modesta sem spoznala šest mesecev prej.

Znova spoznala.

Prej sva se srečala kot petnajstletnika na nekem rojstnem dnevu, katerega se je on spomnil, jaz pa ne.

A kakor koli že, zopet sva se našla na internetu. Na spletni strani za zasebne stike. Tam sem šarila z več ali manj uspeha že najmanj dve leti. Prvi in tudi edini pogovor z Modestom je bil sila zanimiv in on me je po desetih ali petnajstih minutah njegovih tipajočih vprašanj in mojih skromnih odgovorov po skoraj petintridesetih letih kljub temu, da mu nisem odkrila svojega pravega imena, spoznal.

»Ti si Hermina, a ne !« je napisal tako prepričano, da mi je vzelo sapo.

In se potem spomnil vsega iz tistega rojstnega dne, kljub temu, da je medtem minilo petintrideset let .

Jaz se njega nisem spomnila niti v sanjah.

Potem sva si izmenjala mejl, fotografije ter telefonski in si pošiljala sporočila kar nekaj mesecev. On je bil medtem z drugo, z Darjo iz Celja, jaz z drugim, z Ivanom iz Pirana.

Oba, kobajagi, občasno in bolj na izi.

In potem sem nekega opoldneva dobila sms : » *LJUBIL BI SE... S TEBOJ!*«

Uf, kaj naj ženska, ki ima dvainpetdeset let, ki je v slabih trenutkih prepričana, da že dvajset dekagramov več na tehtnici pomeni pravo katastrofo zanjo, ki je imela tudi obdobje, ko je bila

prepričana, da si mora svoje prsi nujno povečati in jih oplemenititi z vsaj kanček silikona in...

Kaj naj takšna ženska ?

Ženska, ki je bila trikrat poročena, ki je imela za seboj nekaj poraznih partnerstev in ljubimkanj.

Kaj naj reče na to ?

In to ženska, ki ji Ivan iz Pirana, s katerim sem se takrat shajala ni nudil drugega, kot da sem se v njegovem kafiču počutila kot kraljica. Kar sicer za ranjeno in osamljeno dušo, kot sem bila v tistih časih jaz, niti ni bilo tako slabo.

Kaj naj torej reče na sporočilce:»*LJUBIL BI SE...S TEBOJ!*« ?

Dobila sva se še istega dne zvečer.

Počakal me je na parkirišču in ko sem ga zagledala, sem se takoj vprašala, kaj prekleto mi je bilo pred petintridesetimi leti, da se nisem že takrat zaljubila vanj.

Bil je visok, kljub najinim letom atletske postave in gostih, sivih las. In z modrimi, nagajivimi očmi. Šarmanten za umret. Tudi sama sem se doterala do amena in upala sem, da bo tudi njemu zastal dih.

In mu tudi je !

Ko nama je pripravljaj večerjo, jaz pa sem mu asistirala, me je medtem ko sem pripravljala krožnike nežno, brez besed obrnil k sebi in me samo z bežnim dotikom ustnic poljubil. Nobenega nasilnega vlečenja, rinjenja jezika v grlo, šlatanja za rit...

Prav nobel sem mi je zdelo, ko sem začutila, kako se me nežno dotikajo njegove ustnice, kako me nežno drži za ramena in kako se meni ob vsej tej nežnosti šibijo noge.

Potem sva jedla, govorila, pila šampanjec in viski, spet govorila in govorila in ko se je zunaj že začelo svitati, sem se stisnila k njemu in sva se ljubila. Ljubila, kot da se pozna in se vsak večer ljubiva že vseh tistih zafuranih petintrideset let.

In potem se pojavi neka Darja.

»Povedal sem ti, kdo je Darja in kako je z njo...« mi je odvrnil šest mesecev kasneje.

Vedno sem se počutila dovolj lepa, poželjiva in zapeljiva, da bi lahko domala vsakemu moškemu zmešala glavo.

Pa ne le ene.

A ko sva skupaj z Modestom nakupovala, sedela v lokalih, se sprehajala... Takrat me je vedno zajela panika. Videla sem poželjive poglede žensk na mojem lubiju. In obdajali so me do tedaj neznani ali že zdavnaj pozabljeni mešani občutki ponosa, jeze in ljubosumja.

»Pojdi ne, pojdi v tisti zajebani Poreč ! Verjetno ti ona lahko da več, kot pa jaz !« sem mu zabrusila in si natočila nov kozarec.

»Ona mi ne pomeni nič, Hermina ! Nič ! Če bi mi, bil bil z njo in ne s teboj !«

Ta razlaga je bila dokaj logična in bi jo morala sprejeti.

Vsaj začasno.

A jaz sem jaz in če ni po moje, potem je nikakor.

Sploh pa sem svetovna prvakinja v trmanju, če se čutim ogroženo, kar je Modest dosegel že z naslednjo svojo izjavo.

»Sicer pa... Tudi ti nisi neka perla, veš...« je dejal in si tudi sam znova natočil.

Mene je spregledal.

»Aja... A lahko to pojasniš ?« se je v meni prebudil Mefisto in prepričana sem, da so takrat iz mojih črnih oči dobesedno začeli švigati ognjeni zublji jeze.

»Ma, saj veš... Tvoj Ivan, ki si ga menda reveža pustila zaradi mene ! Pa kaj jaz vem... Druga družba iz interneta. En cel kup imen ! Moških seveda...« je dejal cinično in izpil vino na dušek.

»Ivana kar lepo pri miru pusti ! Zanj sem bila kraljica, veš ! Po rokah me je nosil in bi me še ! Z drugimi se pa na MSG samo pogovarjam, a je to greh ? Imeti prijatelje za čvek ?« sem vrnila žogico na drugo stran.

»A je greh, če jaz dobim SMS sporočilo ? In ti ga povrhu vsega še sam pokažem, ker mi je hecno, kar piše ? In, šment, nanj niti ne odgovorim ?« me je pogledal in očitajoče in vprašujoče.

»A lahko jaz ? Odgovorim ?« me je prešinilo in kar izstrelila sem to vprašanje.

Prikimal je.

In sem odgovorila.

» MODEST IMA ČISTO LEPO SOBO PRI MENI - IMAVA SE LEPO - LJUBIVA SE IN TE POZDRAVLJAVA ! HERMINA IN MODEST «

Modest mi je, brez da bi trznil, dal njeno številko in SMS je bil poslan.

A odgovora ni bilo.

Ne od Darje, ne od Modesta.

Ko sva končno prišla do spalnice, vmes je sicer res padlo še nekaj trdih pa tudi kakšna steklenica vina, sem pričakoval razplet v stilu » *v postelji se vse pogliha* «.

A Modest se je obrnil stran od mene. Ko sem se ga dotaknila, se je rahlo otresel moje dlani.

»Mislim, da bo to bolje opravil tvoj kralj, ki te nosi po rokah kot kraljico...« je dejal zelo stvarno in še vedno obrnjen daleč stran od mene.

V tistem trenutku sem bila prepričana, da misli na Darjo in si je želi.

In sem se tudi jaz obrnila na svojo stran.

Za vsak slučaj mogoče ne tako daleč stran...

Ko sem zjutraj odprla oči, sem bila zmedena. Nisem vedela kaj naj naredim, samo to sem vedela, da nekaj moram narediti.

»Mislim, da je bolje, da odideš...« sem mu dejala, ko mi je kot vedno v posteljo prinesel kavo.

Bila sem prizadeta, ker se ponoči ni zmenil zame in ker prejšnje noči ni niti omenil.

»Prav ...« je dejal rahlo presenečen in odšel.

Ko je zaprl vrata, sem pomislila na svojo trmo.

Če ni po moje, potem ni nikakor.

In je bilo nikakor.

Vsaj tako nikakor sem se v tistem trenutku tudi počutila.

4.

VELIKI POBEG

TINA JE PO ENEM DNEVU IN DVEH NOČEH IZGINILA TAKO, KOT JE PRIŠLA.

IZNENADA.

KO SEM SE ZJUTRAJ ZBUDILA, JE NI BILO VEČ.

Bila sem prepričana, da je kje v hiši in da zmedena, kot je bila, kakšno stvar štima po svoje. To ji je nekako prišlo že kar v navado. Če ne drugega, je spreminjala pogrinjke pri kosilu, menjala sedežni red, premikala rože z okna na okno ali iz kota v kot, si v zgornjem mansardnem stanovanju že skicirala kako bo, ko se bo tjakaj vselila ona.

Pri tem pa niti pomislila ni, da bi mene sploh kaj vprašala.

Ko sem zlezla brez kave mojega ljubija iz postelje in dobre pol ure kot duh tavalala po hiši, sem le opazila, da tudi njenega kovčka ni več. Po svoje me je zaskrbelo, glede na njeno stanje, po drugi strani pa sem se oddahnila. In ne samo jaz, tudi Ana Marija in Tadej. Prvo noč je bilo najhuje, saj se je v moji postelji razkomotila kot mati kraljica, si vzglavnike dvignila na sede, visoko usmerila tisto pojačano nočno lučko, si prižgala mali prenosni radio, vzela knjigo in...

Tako vso noč do jutra.

Zjutraj je otroka prepodila od doma lačna, saj jima ni pustila, da bi jedla jajca s slanino ali puranje hrenovke. Na vsak način je hotela, da jima ona skuha žgance z mlekom in ocvirki. Ani Mariji je že ob misli na to šlo na bruhanje. Tadej se je takrat še smejal.

Čeprav mi je bila že naslednje jutro hudo naporna, pa se mi je po svoje vseeno smilila.

Že pred leti se je ločila in ostala sama s hčerko Elizabeto.

Spomnim se, da je za to svojo Beti ali Liz, kakor jo je ljubkovalno klicala, naredila vse. Otroek je bil od rojstva dalje bolehen in ko sva bili še sodelavki, sem vedela, da je Tina zaradi otroka več na bolniški kot pa v službi. Deklič je imel povrh vsega tudi zajčjo ustnico in kup operacij je bilo potrebnih, da je do

pubertete punca izgledala kot da bi jo prekopirali najmanj iz Cosmopolitana.

Tina pač ni hotela, da bi bila njena ljubica zaradi česar koli zafrustrirana.

Potem je bila na vrsti Lizina šola.

Skozi prva leta osnovne se je Elizabeta še nekako pretolkla z zgllednim, včasih tudi odličnim uspehom. Zadnje dve leti osemletke je bilo že kar nekaj muk, ko pa je prišla na vrsto srednja, se je Golgota, vsaj za Tino, šele začela. Leto ali dve sta zares na moč skupaj dihali, da sta se prebili skozi prva dva letnika. Kup cvekov, popravci... A nekako je le šlo in se tudi izšlo. In Tina je bila nadvse ponosna, čeprav Elizabeta v šoli res ni blestela.

Potem pa je zares počilo.

Prišel je fant in s fantom in njegovo družbo tudi droga. In začeli so se njuni vsakodnevni prepiri, Elizabetine grožnje da bo odšla, da se bo ubila. In nekega dne je res ni bilo več.

Tina je bila vsa iz sebe. Letala je od Poncija do Pilata, a dekle je dobessedno poniknilo. Nekaj mesecev je bila Tina povsem na tleh.

Potem je Tina izgubila še službo in nekako preživela na borzi dokler je niso, kot je rekla sama, milostno upokojili.

Vmes je imela kar nekaj ljubimcev in partnerjev, a vsi so jo že po kratkem času zapustili dobessedno čez noč. Tudi če smo se druge punce v njeni družbi samo dotaknile »ženskih tem«, pa mož, partnerjev ali ljubimcev, je Tina takoj pokazala, da ji ni do teh pogovorov. Zakaj, mi ni zaupala nikoli.

Razen mene in neke sosede, revica tako ni imela človeka, na katerega bi se lahko naslonila.

In potem je zabluzila.

Kar naenkrat...

Nakupovala je, dokler je imela denar, potem je enostavno vzela na puf in je v tisti butik ni bilo več.

Potovala je s taksiji po celi državi in jim namesto plačila dajala naslov neke zavarovalnice, ker oni na tej zavarovalnici da so njen dolžni kriti vse stroške. Tudi taksi prevoze. Naj kar zavarovalnici pošljejo račun in bo vse OK. Bila je tako prepričljiva v svojih nastopih, da menda nihče ni podvomil v verodostojnost njenih nakladanj.

Med temi svojimi potovanji je bivala v najbolj luksuznih hotelih, a ponavadi zjutraj, seveda ne da bi poravnala račun, izginila kot kafa.

Potem ji je po vseh prijavih na policijo le malo zagustilo.

A kot angel odrešenik se je prav takrat od nekje spet pojavila Elizabeta in ji pomagala iz večine zagat. Elizabeta si je ta čas uredila življenje in si našla fanta, ki ji je pomagal iz dna. Tina je bila nekaj časa kot prerrojena, a ko se Elizabeta ni hotela vrniti k njej, pač pa je hotela živeti še naprej s svojim fantom, se je Tini znova zrolalo.

In je odpotovala.

Odpotovala v Pariz, k prijateljem, brez da bi znala dva stavka francosko in brez da bi imela njihov naslov. Ko je prispela v Pariz je imela v žepu le še nekaj evrov in telefonsko številko njenih prijateljev, za katero pa se je kasneje na policiji izkazalo, da sploh ne obstaja. Od francoske policije je zahtevala, da naj ji poišče taksista, ki zna slovensko. Ali vsaj hrvaško ali srbsko. Ker ona da govori pet jezikov, oni buteljni pa le francosko.

In to je izbilo sodu dno. Namesto v zapor, so jo strpali na psihiatrijo. Od tam so jo po nekaj dneh z rešilnim vozilom in v spremstvu dveh bolničarjev odpeljali v Slovenijo, na psihiatrijo v Polje.

Vse to sem premišljevala tistega jutra, potem ko sem si sama skuhala kavo znamke »nič dobro« in ko sem pogrešala nekoga, s komer bi se zares lahko pogovorila.

Modesta.

5.

BUČKE, VEČERNI INTERNETI KLEPETI
IN ELIZABETA...

Z NJIM, Z MODESTOM, SVA SI TA ČAS IZMENJALA NEKAJ SMS SPOROČIL V STILU » KAKO SI KAJ IN ZAKAJ NE... «

POTEM PA JE, DOBRE TRI TEDNE ZA TEM, NA VRATIH POZVONILA STAREJŠA SOSEDA, KATERE NISEM VIDELA ŽE VEČ LET, SAJ SO VSI GOVORILI, DA JE TAKO BOLNA, DA NE MORE NITI IZ POSTELJE VEČ, KAJ ŠELE DA BI ŠLA IZ HIŠE.

»Gospa Hermina, oprostite, da vas motim...«

»O, gospa Vera, kako lepo da vas vidim ! Kako vam lahko pomagam ?«

Odkimala je in odmahnila z roko.

»Oh, kaj bi... Veste... Pred pol ure je k nam klicala neka ženska... Lejte, vse imam napisano na tem listku ! « je dejala in mi pomolila listič.

Na listku ni bilo nič drugega, kot le z okorno pisavo nakracano ime Elizabeta in pod imenom številka nekega mobilca.

»Gospa Vera, pa vam je ta ženska povedala, zakaj sploh gre ?«

»Ne, rekla je le, da ne ve vašega naslova, ne telefonske številke, a da se morata nujno dobiti. Slišati. Nič drugega... A je kaj hudo narobe ?« je bila zaskrbljena.

»Ne vem... Upam, da ne...« sem dejala in premišljevala, katera ženska bi to lahko bila in kaj bi hotela od mene.

»No, da le ne bo hudega... « je dejala sosedica.

Šele ko sem zamišljena zaprla vrata, sem se spomnila, da ji nisem ponudila ne čaja, ne kave, še kozarca vode ne.

»Gospa Vera, a pridete na eno kavo ?« sem zaklicala za njo.

Obrnila se je in odkimala. Žalostno.

»Ne smem, gospa Hermina, ne smem... Pravijo, da me že smrt hodi šlatat, pa...« odmahnila je z roko in počasi odšla preko dvorišča.

»Hvala, gospa Vera !« sem zaklicala za njo.

Po stopnicah navzgor sem premišljevala kdo za vruga je Elizabeta.

Razen sošolke iz srednje šole, ki se je sicer res imenovala Elizabeta, vsi pa smo jo klicali Beti, se nisem mogla spomniti nobene ženske s tem imenom.

Še nekaj časa sem premišljevala, listič pa odložila na kuhinjski pult.

Potem sem na vse skupaj pozabila.

Tisti dan je bilo zelo lepo vreme in cel dan sem delala na vrtu. Hitela sem, ker so za drugi dan napovedovali močne padavine, jaz pa sem hotela posejati še vsaj nekaj rož in v zelenjavni del vrta posaditi nekaj bučk.

Pri nas drugače bučk ni jedel nihče, prav pa so prišle, ko sta na kosilo prišla Gala in njen Miha.

Miha je bil namreč zaprisežen vegetarijanec.

Zvečer, po večerji, sem si kot za nagrado privoščila še malo interneta.

Malo iz dolgočasje in malo zaradi Modesta.

»Le zakaj bi večere preživljala sama s televizorjem ?« sem si dejala in se znova vpisala na spletno stran, kjer sem spoznala njega.

Zanalašč, seveda.

Visela sem tam kakšno uro ali dve in ker razen nekaj pohotnih dvajsetletnikov tam ni bilo nobenega, ki bi ga lahko vsaj od daleč primerjala z Modestom, sem se odpravila spat.

A ni šlo.

Misli so mi begale sem ter tja.

Modest. Gala. Miha. Modest. Ana Marija. Jaz. Modest. Tadej. Tina. Jaz. Modest.

Potem me je le zmanjkalo.

Zjutraj sem se zbudila z mislijo nanj, na Modesta. Pogladila sem nedotaknjeno posteljo ob sebi in se zagledala v prazno blazino.

»Kako lepo je bilo, ko sem odprla oči in zjutraj zagledala njegove močne sive lase. In se jih dotaknila, jih pobožala...« me je prešinilo in od bolečine sem spet zaprla oči.

Kot da bi hotela umreti.

Potem sem, kot od polne lune zadeta, čez nekaj minut le odtavala do kuhinje in si pripravila kavo.

Zunaj je že lilo kot ob sodnem dnevu in ko sem ob kuhinjskem pultu pila kavo in zlagala že zdavnaj zapadle račune, se je v mojih rokah znašel tudi listek z imenom Elizabeta.

Brez da bi še pomišljala, sem vzela v roke aparat in odtipkala številko. Nekaj trenutkov je zvonilo v prazno, potem pa se je le javil skrušen ženski glas.

»Ja...«

»Hermina pri telefonu...« sem dejala v pričakovanju.

Nekaj trenutkov je iz mobilca prihajala le neprijetna tišina.

Potem pa plaz.

»Hermina, teta Hermina ... Oooo, teta Hermina ... Oooo...« in takrat me je prešinilo.

Elizabeta !!!

Tinina hči !!!

Čez nekaj minut sem se v jedilnici sesedla in zrla v gozd nad hišo.

Ničesar več nisem razumela. Nič več nič mi ni bilo jasno. Ne le nebo, tudi moje misli so se odele v črno. Nebo je jokalo in jaz sem jokala.

Za Tino.

6.

DEŽ, SOLZE IN ŽALOST.... VELIKO ŽALOSTI

POGREB JE BIL ŠE ISTEGA DNE ZGODAJ POPOLDAN.

TINO SO NAŠLI LE DAN PREJ IN KO SEM VPRAŠALA, ZAKAJ DA BO POGREB TAKO HITRO, SEM IZVEDELA, DA JE TINA V SVOJEM STANOVANJU LEŽALA MRTVA VSAJ TEDEN DNI IN...

Ko sem se od doma prebijala skozi gost promet proti Žalam in najhujši naliv, kar jih pomnim, sem razmišljala o njenih zadnjih besedah, ki mi jih je povedala v noči, preden je izginila.

»Veš, Hermina, jaz sem ravno toliko utrgana, da bom našla kraj, kjer mi bo lepo... Zihér ga bom ! Vse jih bom zajebala, boš videla ! « se je zasmejala.

Hripavo, a zasmejala se je vseeno.

Ura je bila pet čez tretjo, ko sem končno našla vežico, v kateri naj bi bila Tinina žara.

A vežica je bila prazna.

Zajela me je panika.

Zamudila sem manj kot pet minut. Ali je bilo usodno čakanje v cvetličarni, ko sem naročala lep in bogat žalni šopek ? Ali sem se nemara zmotila v uri ? V dnevu ?

Potem sem v daljavi le zagledala malo gručico ljudi v sprevodu. Skozi naliv so šli počasi in zlogoma. Pohitela sem za njimi in prišla do njih ko so že bili pred žarnim zidom. Na hitro sem preletela obraze, a razen Elizabete in ene Tinine in nekaj časa tudi moje sodelavke, ni bilo obraza, ki bi mi bil vsaj malo znan.

Skupaj s pogrebci nas je tam stalo vsega devet.

Ob tem me je obšlo, koliko prijateljic in prijateljev je včasih imela Tina. Obrazi so se kot v filmu z bliskovito naglico sprehodili skozi moje misli. Pogrebci so nekaj časa čakali. Verjetno, da bi kdo kaj povedal. A vsi smo le nemo stali. Potem so pogrebci stopili do žarnega zidu in žaro položili v odprtino ter slabo minuto počakali ob njej. Potem so odkorakali.

Vsi ostali smo stali.

In čakali.

Dež je vse bolj padal.

Nato je Elizabeta, ki jo je podpiral njen fant, stopila do žare in nemo zrla v odprtino.

To je trajalo le nekaj trenutkov. Potem se je počasi umaknila kakšnih deset metrov proč in gledala ob tla.

Ni jokala, ni hlipala, le nemo je zrla predse.

Ko so se umaknili vsi, sem opazila, da nihče drug ni pristopil k odprtini. Nihče ni prinesel cvetja, sveče.

Objela me je tesnoba.

In žalost.

Stopila sem do odprtine in na polico pred njo položila šopek. In z veliko muke v tistem nalivu uspela prižgati tudi svečo.

»Ej, Tina... Da bi ti vedela, kako sem jezna nate !« sem dejala tiho in se nasmehnila.

Še danes ne vem, zakaj sem se nasmehnila.

Mogoče v spomin na njene vragolije, na najine skupne trenutke sreče... Na čas, ko sem jo poznala kot srečno Tino.

Polno življenja.

Borko in levinjo.

Potem sem stopila do Elizabete.

»Elizabeta...« sem dejala kar se da nežno.

Dvignila je pogled.

Takrat so se njene oči napolnile s solzami in dobesedno padla mi je v objem.

»O Hermina, teta Hermina ! Kako sem vesela, da si prišla ! Mislila sem, da te ne bo... Veš, mami si je zagotovo najbolj želela, da bi bila tudi ti tu ! Tako rada te je imela ! O, teta Hermina !« je vrelo iz nje.

Besede in solze. Reka solza.

Po moje sem bila edina oseba na pogrebu njene mame, ki jo je Elizabeta poznala.

Nisem vedela, kaj naj ji sploh rečem.

V tolažbo, v spodbudo...

In še danes ne vem, kaj sem zares rekla.

Kot ne vem, kako sem prišla skozi Žale do avta in potem po tistem nalivu do doma. Vem pa, da sem si vso pot glasno govorila.

»Tina, prekleto ! Tina, tako sem jezna nate ! Zakaj mi nisi povedala ? Zakaj nisi zakričala ? Zakaj si bežala ? Tako sem jezna

nate ! Zakaj se mi nisi javila, ko sem te nekaj dni zaporedoma klicala ? Zakaj me nisi poklicala ti, ko ti je bilo tako hudo ? Tako sem jezna nate, Tina !«

Ko sem na dvorišču ustavila, sem obsedela za volanom in gledala dežne kaplje, ki so padale na šipo.

»Lej, še nebo joče...« sem si dejala ob pogledu na velike in težke kaplje, ki so se kot mastni madeži razlivala pred menoj .

Bile so kot obrazi.

In v vsaki od kapelj, ki so se potem počasi razlezele in umrle svoje življenje, sem videla Tino.

»Veš, Hermina, jaz sem ravno toliko utrgana, da bom našla kraj, kjer mi bo lepo... Zihér ga bom ! Vse jih bom zajebala, boš vidla ! « sem zaslišala od nekje Tinin hripavi glas in smeh.

»Upam, da si ga res našla...« so se mi spet usule solze.

Potem sem pomislila na to, kako hudo ji je moralo biti, ko se je sama samca, pozabljena od vseh, v svojem stanovanju odločila pojedsti kar nekaj krat po pet-sto-pet tablet.

»Nočem umreti sama ! Nočem !« sem dejala glasno, ko sem se v poltemi veže preobula.

»Saj te ne bom nikoli pustil umreti, budalo moja mala !« sem zaslišala ob sebi Modestov glas in si mislila, da se je tudi meni zmešalo.

A ko sem dvignila pogled, je res stal ob meni.

Zaresen.

Moj Modest.

»Preveč te ljubim...« je dejal tako, kot zna samo on in me nežno objel.

In takrat sem bila neizmerno srečna.

In si zaželela, da bi ob meni zares ostal večno in za vedno.

7.

NE DAJ SE INES.... (ŠMENT, KAJ PA JAZ ?)

**»KO NJEVERNE USTNICE ČEKA, SA OKUSOM MEDA I MLJEKA...
TAJ TVOJE IME ZNA... LJUBICA ! TAJ TVOJE IME ZNA, LJUBICA... «
MI JE NAPOL RECITIRAL, NAPOL PEL S SVOJIM LEPIM GLASOM
MODEST, KO SVA SE PELJALA NA KONCERT RADE ŠERBEDŽIJE.**

Bil je topel junijski večer in ko je Rade Šerbedžija s svojim glasom in stasom povsem zasedel oder v Križankah, sem bila vesela, da me je Modest prepričal, da greva na ta koncert.

Pričakovala sem nekakšen recital, deklamiranje in kakšno nežno glasbo iz ozadja. A oder so napolnili ne le zvoki glasbenikov in njihovih instrumentov, pač pa tudi Radetov glas in glas njegovih pevskih gostov.

Za Radeta sem bila prepričana, da je le igralec, ki zna odlično odigrati marsikatero vlogo na odrskih deskah ali na filmu in odlično interpretirati kakšno nežno lirično pesem.

A ko je sam ali skupaj z gosti zapel, sem spoznala, da je res izjemen umetnik.

In izjemen gostitelj.

Nam, gledalcem, kot tudi svojim gostom na odru.

Ves čas predstave me je Modest držal za roko in nežno božal.

Priznam, bila sem v desetih, ne pa le v devetih nebesih.

Katera ženska pa ne bi bila ?

Ob sebi sem imela moškega, ki ga ljubim, z odra pa mi je pel in z enkratno interpretacijo govoril eden najboljših Evropskih igralcev.

Po dvakratni vrnitvi na oder in ko smo vsi v avditoriju, no vsaj ženski del publike, željno pričakovali še nepogrešljivo »*Ne daj se Ines*«, je Rade končno prišel na oder čisto sam. Sedel je, si natočil kozarec črnega vina, se zazrl v temo avditorija in z zanj značilnim glasom začel z njegovo zagotovo najbolj znano in največkrat predvajano pesmijo.

» Ne daj se...Ines...Ne daj se... godinama moja Ines !«

Kljub temu, da je bilo že vse kar je bilo prej izvedeno zares fantastično, sem ob tej skladbi Arsena Dediča dobesedno odplavala z besedami in melodijo v toplo junijsko zvezdno nebo.

Ne vem zakaj, a vrnilo so me že verzi nekje v sredini pesmi.

»Lijepi trenuci nostalgije, ljubavi i siromaštva, upotreba zajedničke kupaonice i...«

8.

KO PRIDE DIRKAČ – JEBAČ

»JER JOŠ TI JE SOBA TOPLA... PRIJATAN RASPORED I RJETKI PREDMETI.IMALA SI VIŠE OKUSA OD MENE...«

Mišo je bil prav poseben tip.

Čez teden je vozil kombi, čez vikende go-kart, ves ta čas in še čez pa dirkal za ženskami.

Ne vem točno, kdaj sem ga prvič videla, a dejstvo je, da to ni bilo zaradi mene, pač pa je bila vanj zaljubljena moja sestrična Mija, ki ga je dobesedno zasledovala. Drugače pridna in na videz mirna študentka že ob koncu študija prava, je bila z Mišom resnično obsedena.

Tako sva skoraj vsak večer hodile v en in isti lokal in iz vedno istega kota gledale v drugi kot, kjer je sedel on, njen Mišo. Seveda v družbi prijateljev in drugih deklet. Včasih mu je pogled vseeno obstal v najinem kotu.

A kaj več kot to se kar dolgo časa ni zgodilo.

Takšno večerno posedanje v enem in istem lokalu mi je počasi začelo presedati, zato sem začela Mijo spodbujati, naj ga vendar nagovori sama.

Potem pa da bo, kar pač bo.

A Mija ni hotela. Ni upala.

In če sem hotela rešiti svojo rit, sem morala vskočiti jaz.

Prvič, ko se je sestričnin Mišo sprehodil mimo najine mize, sem navrgla kar tja v tri dni.

»A za tole mizo pa ne bi naročil kakšne pijače ?«

Bežno naju je pogledal in nadaljeval svojo pot proti šanku. Tam je kar nekaj časa debatiral in se šalil z natararjem, a ko se je vračal, je s pijačo v rokah zares zavil k nama.

»Čao... Jaz sem Mišo ! Evo, na moj račun...« je dejal, se široko nasmehnil in pred naju postavil kozarca s pijačo.

Mija ob meni je odrevenela.

» Super ! Jaz sem Hermina in to je Mija !« sem odvrnila in pokazala vseh svojih štiriinšestdeset snežno belih zob.

Potem se Mišo k svoji takrat že kar bivši mizi ni več vrnil. Ostal je pri nama.

Oziroma pri meni.

Jaz sem to opazila, Mia, zaljubljena kot je bila, pa ne.

Takrat sem imela manjše stanovanje, hčerko Galo, ki sem jo rodila na začetku mojih sila nemirnih dvajsetih let v eni čudni zvezi, za menoj pa je bil tudi povsem zgrešen, dva meseca in pol trajajoč zakon z enim od največjih ljubljanskih frajerjev. In imela sem občasnega fanta, ki mi ni ne težil, kaj hudo dober pa tudi ni bil.

Pa svobodo sem imela, ja.

In to je bil moj mir, ki ga nisem mislila rušiti.

Niti za ceno dirkača-jebača, kot so Miša včasih iz zavisti klicali njegovi kolegi.

Po nekaj tednih druženja, ko Mija še vedno ni razumela, da se Mišo zanjo ne zanima, je nekega večera na mojih vratih pozvonilo. Bilo je že dokaj pozno in ko sem vseeno pogledala skozi kukalo, je pred vrati stal Mišo.

Razmišljala sem, kaj naj storim.

Če bi odprla in ga povabila naprej, se ga ne bi več znebila. Toliko sem ga takrat že poznala. Čudno pa bi izgledalo, če se niti oglasila ne bi, saj je verjetno videl na oknih luči.

»Ja...« sem dejala s kar se da zamolklim glasom.

»Hermina... Jaz sem... Mišo... A lahko za trenutek odpreš ? Rad bi se pogovoril s teboj !« je dejal.

»Ne morem, Mišo... Nisem sama !« mi je šinilo v trenutku.

»A tako... Potem pa ne bom motil...« je dejal in pokazal svoj zapeljivi nasmeh.

Brez daha sem čakala z ušesi na vratih kdaj bom slišala topot njegovih korakov po stopnicah, a ko kar dolgo časa ni bilo nič, sem odnehala.

»Tako pameten pa menda že je, da ne bo držal drugemu sveče pred vrati...« sem si mislila in se vrnila v skromno, miceno, zelo miceno dnevno sobo.

In skoraj bi me kap.

V edinem fotelju je udobno zleknjen na pol sedel na pol ležal Mišo in se na vsa usta režal .

»Čao, Hermina...«

To je bilo najino prvo srečanje tate-a-tate.

A kljub slovesu dirkača-jebača mu ne tistega večera in tudi še dolgo po tem ni uspelo priti dlje, kot le do pogovora.

A Mišo je bil vztrajen. Ne samo, da je bil zmožen v svojo dnevno sobo priplezati čez balkon. Enkrat me je pred vrati čakal čudovit šopek vrtnic, drugič vrečica, v njej pa takrat neprecenljivi Diorjev parfüm.

Skratka, posvetil se mi je sto posto in še čez. Včasih, ko sem ga zagledala pred vrati moje službe, sem se vprašala, kdaj ta človek sploh dela.

A on se je le smehljajal.

»A greva na sladoled ?«

Mišo dolgo časa ni vedel za Galo, ki je občasno živela pri moji mami.

Potem pa sem se nekega večera odločila, da njegovi vztrajnosti vzamem vzgon. Da vse skupaj na prefinjen način končam.

»Veš, Mišo... Jaz imam hčerko... Galo... Trenutno živi pri moji mami, a kmalu, takoj ko prideva na vrsto v bližnjem vrtcu, jo bom spet vzela k sebi !« sem začela zelo odločno.

»Super ! Veš, Hermina... Zelo rad imam otroke !« je dejal s svojim večnim nasmehom na ustih.

Nisem vedela kaj naj še rečem.

»Mišo... Če po povem pravici ... Zdajle še ni minilo niti devet mesecev, kar sem se poročila !« sem dejala in sama sebe spraševala od kje mi ta misel.

Čeprav se nisem zlagala niti besedice.

No, ja, zamolčala sem ločitev pred dobrimi šestimi meseci.

Mišo je nekaj časa premišljeval potem pa se mi je smrtno resno zagledal naravnost v moje oči.

»Pa on ve za naju ?« je slednjič vprašal.

»Mislim, da ve...« sem dejala in umaknila pogled.

9.

**NAJPREJ HLADNO MORJE,
POTEM PA ŠE HLADNEJŠA SMS SPOROČILA****»TVOJ JE NAČIN GOSPODE I OBRAZI SELJANKE. PROSTAKUŠO I PLEMKINJO MOJA !«**

Po tisti najini prvi noči iz srede na četrtek, z Modestom nisva več zdržala drug brez drugega.

Dobila sva se že istega dne v četrtek zvečer in spet ostala skupaj do jutra. Kot da so naju zabetonirali skupaj. Enostavno nisva mogla narazen. In prav v četrtek zvečer me je vprašal tisto, kar mi je že prejšnji večer, ko me je s svojo pojavo zadel kot s strelo, ves čas ležalo na duši.

Če bi vikend preživela z njim.

»Joj, lubi, ne morem, veš...« sem skoraj zajokala.

»Ne moreš ali nočeš ?« je vprašal na pol v šali, na pol zares.

»Ne morem... Že zdavnaj prej sem prijateljsem obljubila, da gremo na morje. Na jadranje. Na Reko. Žal mi je... Če bi prej vedela, veš da ne bi obljubila in bi raje ostala s teboj !«

A resnica je bila nekje vmes.

Res sem bila dogovorjena za to potovanje že kar nekaj časa. A ne s prijatelji in za nobeno jadranje, pač pa z Ivanom iz Pirana, ki je na Reko k sorodnikom peljal svojo mamo in teto. Midva, jaz in Ivan, pa naj bi na Reki ostala do nedelje zvečer. Ali pa še dlje...

In bolj kot se je večer vesil v noč, bližje kot sva si z Modestom bila, bolj me je pekla vest, da mu lažem.

Vsaj glede potovanja.

Glede Ivana sem mu povedala že prejšnji, prvi večer. In imela sem občutek, da me razume. Kot sem jaz razumela njega, ko je govoril o svoji pretekli zvezi.

»Modest... Veš, na Reko ne grem s prijatelji, kot sem dejala...«

»Pač pa ?«

»Z Ivanom, o katerem sem ti govorila včeraj... Z njim, z njegovo mamo in njegovo teto. K sorodnikom ju pelje...« sem se skorajda opravičevala.

»A tako daleč ste že ? Kar k sorodnikom...« se je skušal šaliti, a sem videla, da mu ni vseeno.

Potem o tem nisva več govorila. Ne tisto noč, ne v petek, ko sva bila spet skupaj, ne v soboto, dokler me ni ob sedmi uri zjutraj zbudil alarm, da je čas, da odidem.

»Hermina, a res moraš na Reko ?« je vprašal, ko sem pomirjena od ljubljenja, njegove bližine in vsa srečna ležala ob njem.

»Moram, obljubila sem... In, Modest, odločila sem se, da mu za naju tudi čisto po pravici povem. In zadevo z njim na skrajno obziren način tudi končam ! Bil je dober do mene, veš... Takrat, ko sem to zelo potrebovala, je bil Ivan zares zelo dober do mene.«

»Kako pa misliš voziti po takšni neprespani noči ?« je vprašal zelo stvarno.

»Saj me pride on iskat...«

»Iz Pirana gor, potem pa nazaj dol na Reko ?« se je začudil.

»In ne samo to, še enkrat nazaj v Piran po mamu in teto, potem šele na Reko...« temu odgovoru sem dodala previden nasmeh, da bi mu pokazala, da se mi res ne da z Ivanom.

»Se bova vmes kaj slišala ?« je vprašal.

»Če bom lahko, te zagotovo pokličem. Če ne prej, v nedeljo proti večeru, ko se vrnem domov !« sem obljubila.

A ga nisem klicala. Ne v soboto, ne v nedeljo.

Kratki sms sem mu poslala šele v ponedeljek zjutraj okrog tretje ure, potem ko sem se izmuznila iz moje spalnice, kjer je spal Ivan.

Modest je odgovoril po svoje.

» *HERMINA, NE VEM ČE BO TOLE MED NAMA ŠLO - MORAM ŠE PREMISLITI !* « se je glasil njegov SMS, ki sem ga dobila sredi dopoldneva.

Potem je Modest dobesedno poniknil, ni se oglašal na klice in ni mi odgovarjal na SMS sporočila.

10.

SREČA, VELIKO SREČE, PA ŠE
(NADOBUĐNA) IGRALKA ZA GRANDE FINALE

**»LIJEPI TRENUCI NOSTALGIJE, LJUBAVI I SIROMAŠTVA,
UPOTREBA ZAJEDNIČKE KUPAONICE...«**

Z Mišom sva se poročila leto dni potem, ko sva se spoznala. Poroka je bila skromna.

Bili smo pravzaprav le štirje. Midva in najini priči. Pa ne, da bi ne imela denarja. Tako ubogi pari pa spet nisva bila ! Ne, hotela sva začeti svoj posel in sva varčevala, kjer se je le dalo. Zato smo kar nekaj let Gala, Mišo in jaz živeli skromno in se drenjali v tistem mojem malem, majcenem stanovanju.

A je bilo vseeno lepo.

Danes se nostalgичno spominjam tistih časov ljubezni in skorajda resničnega siromaštva. V kopalnico nista mogla dva naenkrat, mizica med nišo in dnevno je bila tako majhna, da smo jedli na tri izmene, spali pa smo tako in tako v isti postelji. Vse, kar smo si privoščili, so bile go-kart dirke, Mišina ljubezen iz mladosti. Še danes se sprašujem, če mu vonj po tisti hudo močni, še bolj pa smrdeči mešanici za go-kart motorje ni bil bolj pri srcu, kot moj vonj. Kot jaz sama.

Adrenalin ?

Vraga pa adrenalin !

Čez leto ali dve sva končno zbrala nekaj denarja, nekaj sva si ga še izposodila pri sorodnikih in prijateljih, in končno začela na svoje. Potem je bilo nekaj mesecev še huje, pravzaprav tako hudo, da sem Galo morala dati k mami, da revše malo ni trpelo pomanjkanja.

»Boš videla, da nama bo ratalo !« me je ves ta čas spodbujal Mišo.

In jaz sem verjela in garala noč in dan.

Nato pa se je končno zares odprlo.

A dela ni zmanjkalo, še več ga je bilo in potem sem morala delati tudi vse vikende in praznike.

Kdaj v tem času sem sploh imela čas zanositi, pojma nimam.

Celo nosečnost, do zadnjega dne, čeprav sem bila že v tistih letih, ko naj bi bilo vse skupaj že kar rizično, sem garala kot prej.

In rodila se je Ana Marija.

Lepa kot Madona, živahna kot oči in, to se je pokazalo šele kasneje, zleht kot mami. Še dobro se nisem oddahnila od prvega poroda, ko sem že čez slabe štiri mesece spoznala, da sem znova noseča.

In rodil se je še Tadej.

Z novorojenim Tadejem smo odšli iz porodnišnice naravnost v čisto na novo zgrajeno hišo. Veliko, več stanovanjsko in za tiste čase zelo zelo nobel hišo v ugledni četrti.

Če prej v našem malem stanovanjcu dva naenkrat nista mogla v kopalnico, so zdaj otroci imeli vsak svojo sobo s kopalnico. Če smo prej na tisti mizici, ki si tega imena verjetno sploh ni zaslužila jedli na tri izmene, smo v novi hiši imeli jedilnico z mizo za dvanajst oseb. Pa še dnevno, v kateri bi komot igral kakšen ansambel, ob njegovi glasbi pa bi brez težav plesalo vsaj kakšnih trideset povabljenih.

Hudič pa je bil, da je bil ves ta čas več pri nas doma poštar, kot pa moj Mišo. Venomer je bil nekje na poti.

Mišo namreč...

Hodil je v Srbijo, Italijo, Nemčijo, celo v Albanijo.

In spet je bilo vse na meni. Podjetje, otroci in še nova hiša, kjer je še vedno kaj manjkalo. A sem se trudila.

Trudila za nas, za naju z Mišom in za otroke.

Hotela sem vsem pokazati, da zmorem.

Da zmorem vse !

Tudi to, da sem vražja gospodinja in še boljša gostiteljica. In ko so bili skoraj vsak mesec na vrsti tudi številni družinski in drugi prazniki, sem vedno vse organizirala in pripravljala sama.

Mišo je znal pohvaliti in uživati. Naša hiša je bila vedno polna naših poslovnih partnerjev ali prijateljev. Največkrat Mišotovih.

In sem se še naprej trudila. Le Miša sem opozarjala, da naj bo več doma. Zaradi otrok, zaradi mene...

Obljubljal je in obljubljal. Pa nič. Ne vsak mesec, vsak teden je bilo slabše.

Ko sem enkrat slučajno malce bolj podrobno prelistala bančne izpiske in slipe plačilnih kartic, bi me dobesedno skoraj kap. En cel kup računov je bil iz različnih, ženski intuiciji zelo sumljivih naslovov. Hoteli, moteli, oddaljene in odmaknjene restavracije, slipe za nakupe v butikih in parfumerijah.

»Mi poveš, kaj vse to pomeni ?« sem ga vprašala neke noči okrog dveh zjutraj, ko se je spet čisto po mačje vrnil domov.

Čudno me je pogledal in vzel v roke dokazni material. Njegov obraz je ostal nespremenjen. Miren.

»Nič... Kaj pa naj pomeni ? Računi pač... Poslovni partnerji, darila partnerjem in njihovim ženam...« je odvrnil in mi mirno sedel nasproti.

»In kje si bil do zdaj, če lahko izvem ?«

»S partnerji iz Srbije. Lahko jih pokličeš v motel, po moje še vedno žurajo...« je dejal in vrgel svojega mobilca predme.

Kot da bi hotel reči: » Daj, Hermina, le osmeši se !«

A se nisem.

Vsaj tiste noči ne.

Sem pa Mišu prihranila novico, da sem znova noseča.

»Bo že izvedel, ko bo pravi čas in ko si bo to zaslužil...« sem si mislila.

A pravi čas ni prišel nikoli.

Namesto, da bi jaz osmešila njega, je on mene.

Dober teden po tisti najini nočni seansi mi je Mišo po telefonu zelo zadržano sporočil, da me zapušča.

Mene in otroke.

Definitivno.

Zaradi mlade, nadobudne igralke.

»Se zgodi, saj razumeš... A ne ?« je govoril v telefon.

Ko mi je to pripovedoval preko telefona, sem se verjetno čisto upravičeno spraševala, če mu na ustih tudi takrat ni igral njegov večno prijazni nasmeh.

»Noro sva zaljubljena, veš...« je bilo zadnje, kar sem slišala tistikrat od njega.

11.

VSEGA JE KRIVA SEVERINA !!!**KDO PA DRUG... ???**

»A BIT ČE IPAK DA STE VI U PRAVU, JER JA SAM SAM NA OVOJ OBALI KOJU STE NAPUSTILI I PREDALI BEZVOLJNO... A PONOVO POČINJE KIŠA KAO ŠTO VEČ KIŠI U LISTOPADU...« MI JE V UŠESIH ŠE VEDNO ODZVANJAL GLAS RADE ŠEBEDŽIJE.

»Dež...« sem dejala zamaknjeno, ko sva se z Modestom iz Križank vračala do avta.

»Dež ?« je vprašal in začudeno najprej pogledal v kristalno jasno nebo, polno zvezd, potem pa še mene.

»Ma, ne zdaj, lubi... Ko Rade v Ines na koncu pravi, da spet začenja deževati... To sem mislila...« sem odvrnila na pamet, z mislimi še vedno nekje napol v preteklosti.

»Jaaa... In ? Ne najdem veze, res ne !« je dejal, ko sva že sedela v avtu.

»Ah... Nič !« sem se nasmehnila, se nagnila k njemu in ga poljubila.

Naj mu mar razlagam, kaj vse se mi je motalo po glavi medtem, ko sem poslušala Ne daj se Ines ? Kakšni prebliski slik, dogodkov in besed so zdrveli skozi moje misli že ob polovici pesmi.

»Ej, počakaj malo... Res bi rad razumel to foro... Če je fora...« Pomislila sem, kaj naj mu odvrnem in potem sem se spomnila.

» A se spomniš lanskega koncerta Severine ?«

Prikimal je.

»No, vidiš, dež ! Takrat, na tistem njenem koncertu, je lilo kot iz škafa. Bila sva do kože premočena !« mi je ušlo na koncu.

»Bila ? Vidva ?« je vprašal in me med vožnjo za hip zelo pronicljivo pogledal.

Nekaj časa sem molčala.

Sem se pač spet zajebala...

Tudi on je molčal, a me je vmes vseeno še večkrat vprašujoče pogledal.

»Na Sverini sem bila z Ivanom, Modest... Povedala sem ti, da sva se takrat občasno srečevala... Pač šla sva na koncert... Kot dva prijatelja, znanca...« sem končno le zmogla nekaj besed.

Potem sva do doma molčala.

Slutila sem, da je to le navidezen mir.

Da sva le dva mirujoča, v svojih notranjostih močno pregreta vulkana, ki samo čakata na primeren trenutek, da zopet izbruhneta. In izbljuvata drug v drugega vse svoje z žveplom ljubosumnja, smradom nezaupljivosti in z jezo nemoči prepojene občutke.

Doma sem sedla v jedilnico in si prižgala cigareto. Modest nama je prinesel pijačo in mi sedel nasproti .

»Kakšen se ti je zdel koncert ?« je vprašal, kot da se ni nič zgodilo.

Oddahnila sem si in vdihnila v pljuča veliko dozo optimizma. Bila sem prepričana, da je večer rešen.

»Ma, super, enkratno ! Res !« sem odvrnila mogoče že kar preveč navdušeno.

»Boljši kot tisti s Severino ?« je zasekal z jasnim glasom.

Kar zavrtelo se mi je od nemoči.

Ali jeze ?

»Modest, povedala sem ti, da odnos, ki sem ga imela z Ivanom, niti v sanjah ne morem primerjati z najinim ! Z Ivanom sva se sestala le občasno, kam šla in... To je bilo tudi vse !«

»Nekaj mi povej...« je dejal, pomolčal in izpil ves viski, ki si ga je nalil.

Ko je postavil kozarec na mizo, me je pogledal naravnost v oči.

»Sta potem, po koncertu, šla sem, k tebi ?« je nadaljeval zlogoma, da bi bilo ja razumljivo.

»Ne ! Nikoli ni bil pri meni ! Nikoli !« sem izstrelila.

»Nikoli ? Res ne ? Zakaj pa si potem tisti najin prvi dan, pred več kot šestimi meseci, ko sta odhajala na Reko, otrokoma po telefonu dejala, da je to zadnjič, da bo Ivan pri vas ?« je bil kristalno jasen in v tistem trenutku sem občudovala, še bolj pa sovražila ta njegov vražji spomin in to prekleto kirurško natančnost, s katero je stvari razrezal na prafaktorje in jih potem z večino mojstra sestavljal v novo podobo.

Novo sliko.

Sliko, ki sploh ni bila daleč od tiste prave.

In na tej sliki moja podoba še zdaleč ne bi bila takšna, kot sem hotela, da bi bila. Pravzaprav, kakršno sem si želela, da me Modest vidi.

»Pred meseci si mi dejala, da med vama ni bilo drugega kot malce bolj pristno prijateljstvo. Potem sem opazil, da si še vedno skoraj vsak dan dopisujeta po elektronski pošti. Takrat si rekla, da se ti smili, da je dober človek...«

»Vse to je res !«sem prikimala.

»Si z njim seksala ?« je udaril kot strela z jasnega.

»Ne, nisem...« sem znova ustrelila kot iz topa, kot da sem na kvizu »Lepo je biti milijonar«, a mi je bilo že delček sekunde za tem žal.

Nekaj kratkih trenutkov sem ga samo gledala.

»No, sem... Sem, ja, a ne tako, kot si misliš ti !« sem se popravila in bila presenečena, ko sem zaslišala lasten glas.

»Kako pa si lahko mislim jaz ? Mi lahko pojasniš ?«

Globoko sem vdahnila.

»Z Ivanom sem bila v postelji v skoraj več kot letu dni le pet do šest krat...« sem dejala in pomislila, da z Modestom tak rezultat dosega tedensko, včasih pa še na krajši rok.

Pokimal je.

»A to ni bil seks, kot je med nama...« sem izdabila.

Dvignil je obrvi in se namrščil.

»Ne, ne... Nič takega ni bilo !« sem pohitela, ko sem opazila na njegovem obrazu globoko presenečenje.

»Nič takega ? Hmmmm...« je dejal in stopil po steklenico z viskijem in nama obema natočil dobro mero ohrabrujoče zlato rumene tekočine.

»No, čakam...« je dejal, ko je opazil mojo zadrego.

»Poglej... Ivan ima težave... Težave z erekcijo !« sem nekako izjecljala.

»Aha... In zato sta seksala le na vsake kvatre enkrat ! Ker revežu ne stoji !« je ugotovil.

»Neee... Problem je v tem, da on niti ne more. Torej, če je... Če sva že, potem... Potem... Potem je bila samo oral...«sem jecljala.

Modest je izbuljil oči.

»Potemtakem si se ti trudila, da bi ozdravila, revežu, tako po oralno, a čisto po terapevtsko, njegove težave z erekcijo ?« je postal sarkastičen.

»Ne, Modest. Orala je bila, ja... Res je bila... Samo, da je oralno zadovoljeval le on. Mene. Jaz se njega niti dotaknila nisem !« sem nekako izdabila.

»Jebemti, za kakšno budalo me imate !« je vzkliknil in se ob tem glasno smejal.

»Nimam te za budalo ! Res ne, Modest ! Ivan je bil srečen, če je bil ob meni, če me je... Kaj jaz vem ?! Razvajal ? Ja, razvajal... Na vse načine... In, ko je mislil, da me mora razvajati tudi v postelji, pa sam ni mogel... No, me je pač tako... Prvič sem bila pijana in... Kar zgodilo se je... Drugič pa na to niti mislila nisem več.« je vrelo iz mene.

»In te je lizal vse noči ?« je postajal vse bolj nesramen.

»Povedala sem ti, da sva bila v postelji le petkrat...«

»Ali šestkrat !« je dodal.

Viski mu je skupaj z jezo in ljubosumjem lezel v glavo hitreje, kot pa se mu je v tistih trenutkih pretakala vrela kri po njegovih od vidnega razburjenja že tako razširjenih žilah.

Poznala sem to njegovo dvojnost.

Na eni strani enkrat, neponovljiv, zlat, da ga noben zlatar ne bi mogel napraviti boljšega, na drugi strani pa ciničen, ljubosumen in popolnoma nerazumevajoč moški, ki je slišal samo sebe in svoj notranji glas.

»Tipičen škorpijon...« je prikimala moja mami, ko sem ji enkrat omenila te njegove značajske poteze.

In takrat sem le še čakala, da mi ta škorpijon zada milostni udarec. Smrtni udarec.

»Modest, ne bom se prerekala...« sem dejala tiho, spravljivo.

»Zdaj, ko si potisnjena v kot, bi ti premirje ? Častno premirje, kaj ?!«

Pred očmi se mi je stemnilo. Malo od miselnega napora, malo od jeze, malo pa tudi od na hitro popitega viskija.

»Tudi ti nisi brez madeža, veš ! Se spomniš stanovanja, v katerem sva se prvi teden sestajala ? Rekel si, da je od tvoje sestrične, ki je na potovanju po Kitajski in da te je prosila, da popaziš na stanovanje. In si pazil, ja ! Še bolj, kot je bilo to njej,

Marijani, všeč. Le da Marijana ni tvoja sestrična, pač pa priležnica, s katero si občasno živel !«

Presenečeno me je gledal.

»Ja, kar glej, le glej ! Zdaj si ti videti kot kak zaklan vol ! Bil si prepričan, da ne bom nikoli izvedela, mar ne ? Pa sem, vidiš ! « sem se skorajda drla nanj.

»To ni tako, kot si misliš ti !« je dejal z veliko bolj znosnim glasom, kot pa ga je imel še nekaj trenutkov prej.

»Tudi moj odnos z Ivanom ni videti tako, kot si misliš ti, pa mi vseeno nočeš verjeti !« sem rjovela kot ranjena žival.

»Pravim ti, da je to povsem drugačna zadeva. Marijane do takrat nisem videl skoraj dve leti. Ko sva se po naključju srečala, me je zares prosila, da tačas, ko bo na potovanju, daljšem potovanju po Kitajskem, živim v njenem stanovanju. Da ne bo prazno. In sem pristal. Mogoče je upala, da bova po njeni vrnitvi spet skupaj, ne vem... O tem takrat sploh nisva govorila. Obnašala sva se kot dobra prijatelja, ki se po dolgem času spet srečata !« je hitel s svojo verzijo pripovedi.

Ni pa vedel, da sem o tem, da to ni bilo stanovanje njegove sestrične sumila že takrat, ko sva se tam dobivala za najin prvi, na nek način celo medeni teden.

Preveč domače mu je bilo vse v stanovanju, da bi tam živel le mesec dni. A takrat, noro in na frišno zaljubljena, kot sem tudi bila, še sama nisem hotela verjeti, da bi lahko bila za vsem tem še ena zgodba.

Takrat sem bila Pepelka, Trnuljčica in Sneguljčica le jaz.

In tisto je bila moja, samo moja pravljica.

In on, Modest, je bil moj princ iz mojih sanj.

Potem pa sem, ob enem najinih prvih prepirov, sedla v avto, se odpeljala do stanovanja njegove sestrične Marijane, pozvonila in namesto žlahtnice spoznala njegovo nekdanjo priležnico Marijano. Povedal mi je vse in še kaj, a edina stvar, ki me je v vsej tej zgodbi zares potolažila, je bila ta, da od takrat, ko se je Marijana vrnila iz Kitajske in do mojega srečanja z njo, Modesta ni ne videla ne slišala.

»OK, to je bilo torej prej... Samo, da je zdaj moj !« sem si dejala takrat.

»Pa vendar si mi njo, Marijano, kot tudi dejstvo, da sva v njenem stanovanju, enostavno zamolčal !« pa sem dejala tistega večera, za katerega sem bila še nekaj ur prej prepričana, da bo eden najlepših v mojem življenju.

»Bil je pač splet okoliščin...« je skomignil z rameni in nama znova natočil.

Razmišljala sem.

»Če ti to kaj pomeni... Tisto stanovanje me spominja le nate !« je dodal.

»Ufff, to ti pa je tolažba !« me je usekalo.

»Veš, tvoja zadnja ugotovitev je bila slišati, kot da ti meni nisi zamolčala ničesar.« je rekel in predme postavil novo dozo tekočega katalizatorja najinih prepirov.

»Mislim, da res ne... Če pa kakšno stvar morebiti zares sem, potem mislim, da ni bistvena za najin odnos, za naju dva !« sem odgovorila.

Popil je malo pijače, se nagnil čez mizo in me strmo pogledal v oči.

»Nebistvene stvari... Kot recimo Esad ?«

»More od olova i nebo od borova. Udaljeni glasovi koji se miješaju« je nekje v moji glavi govoril Rade.

12.

VČASIH GA IZ DNA DUŠE IN TAKO ZELO SOVRAŽIM !!!

»NE DAJ SE , INES - EVO ME, USTAJEM TEK DA OKRENEM PLOČU...«

Ko sem se naslednjega jutra zbudila, je bila postelja ob meni prazna. Modesta ni bilo ob meni.

Tudi njegove jutranje kave na moji nočni omarici ni bilo. Pomislila sem, da mi je včasih skupaj s kavo na pladnju prinesel tudi cvet, ki ga je prej utrgal na vrtu.

In me potem zbudil s poljubom.

»Je odšel ?« je bilo prvo, kar mi je šinilo v glavo.

Dvignila sem se iz postelje.

Na omarici v kotu spalnice sem zagledala njegove stvari. Očala, ki jih je uporabljal le za gledanje televizije, ključe njegovega stanovanja, večjo denarnico z dokumenti in malo za drobiž.

»Kaj je narobe z nama ? Z mano ? Z njim ? « sem se spraševala medtem, ko so me v kopalnici pod tušem počasi dramile kapljice mlačne vode.

Pustila sem, da me je curek tuša udarjal naravnost v obraz. Hotela sem, da me zdrami. Hotela sem, da me mehka voda očisti, me naredi tako prosojno, da bom lahko skupaj z jutranjo svetlobo vsrkala vase tudi vso modrost tega sveta. No, ne vso, a vsaj tisti del, ki bi mi pomagal rešiti tisto, kar imam zares rada.

Tisto, kar ljubim.

Njega.

Modesta.

Ko sem se oblačila sem pomislila na to, kaj neki zdaj razmišlja on.

O nama ? O meni ? Kaj čuti ? Kaj si želi ? Sem res ženska njegovega življenja ? Ali to reče kar vsakokratni ženski ?

Že pogled na jedilnico mi je dal slutiti nekaj povsem drugega, kot pa mirno jutro s kavo in zajtrkom.

Modest je sedel tam, kjer sem ga pustila, še vedno oblečen kot prejšnji večer, gledal je predse in v steklenico belega vina, ki jo je pravkar odprl.

Ob nogah je imel prazno steklenico viskija in še dve prazni steklenici belega vina. Očitno je bilo, da je tam sedel in popival celo noč.

»Jutro...« sem pozdravila.

Ni mi odzdravil, le pokimal je in si prižgal cigareto.

»Boš zajtrk ? Jajca ? Kruhke ? Kaj drugega ?« sem vprašala od daleč, medtem ko sem šarila po hladilniku.

Odgovoril je, a ker je govoril tiho, če že ne kar momljal, nisem razumela niti besede tistega, kar je povedal.

»Prosim ? Nisem te slišala...« sem dejala in stopila do jedilnice.

»Že imam zajtrk, hvala... Hvala za prijaznost !« me je zavrnil z glasom, v katerem sem čutila še več včerajšnjega cinizma.

»Modest, ni dobro, da piješ celo noč in zdaj še nadaljuješ. Pojdi raje in odspi malo. Rabiš malo spanca...«

»Bi se me rada znebila ?« je dejal in nagnil kozarec.

Do konca.

»Nisem mislila reči, da greš od tukaj... Mislila sem, da greš v najino spalnico in malo zaspiš. Bolje se boš počutil !« sem skušala biti prijazna in še posebej poudarila tisto z najino spalnico.

»Da boš imela mir pred menoj ?« je zarezal nazaj in si znova natočil.

»Kakšen mir neki ?«

»Ne vem... Da boš lahko šla mirno na internet, med tvoje ljubčke. In tam osvajala, iskala vedno nove in nove loverje... Da boš lahko neovirano pošiljala tvojim fukačem sms sporočila, da boš...«

»Modest, nehaj !« sem ga prekinila, saj so mi njegove besede v trenutku dvignile tlak do plafona.

»Jaz naj neham ? S čim naj neham ?«

»Žališ me !«

»Tudi ti mene !« je odvrnil in si spet natočil.

»A res ? S čim pa ?«

»S tem, da se kurbaš !«

»Kurbam plačujetejo ! Mar ne ? Modest, a veš, da si ti nor ?!«

»Hvala... A to ne spremeni dejstva, da cele dneve preživiš na internetu, da si na vseh tistih straneh, kjer se dogovarjajo kurbarije, da se meniš z vsakim, ki ima pet minut časa, da...« je našteval.

V meni je vrelo.

»Nehaj ali pa izgini, da te ne vidim nikdar več !« sem dejala kar se da trdo.

»Jaz naj neham ali boš nehala ti ?« je odvrnil in spet izpil kozarec vina.

Ko si je hotel znova natočiti, sem segla po steklenici in jo odnesla v kuhinjo.

»Kaj pa je zdaj to ?« sem zaslišala za seboj skrajno presenečen glas.

»Misliš, da me boš žalil, ob tem se pa veselo nacejal z mojim vinom ? Ne, ne boš !« sem se zadrla iz kuhinje.

»Razumem, razumem... Zdaj vse razumem !« je govoril bolj sam zase.

Vrnila sem se in ga stoje gledala.

»Gotovo rabiš vino za fukača, s katerim si zmenjena nocoj... Zato pa bi se me rada znebila. Izgini, si mi rekla malce prej !«

»Nobenega fukača ni, Modest !«

»Aja, potem moram pa izginit še prej, da si ga boš lahko čez dan na internetu sploh našla... Pa bo eden dovolj ?«

»Zdaj je pa res preveč ! Presegel si vse meje ! Vzemi svoje stvari in izgini ! Izgini kamor hočeš ! Nikoli več te nočem videti ! Razumeš ? Ni-ko-li !!!« sem se zlogovaje drla.

Vstal je, vzel cigarete, šel do spalnice in potem sem slišala le še tresk vrat, njegove korake po stopnicah, glas avtomobilskega motorja, potem pa nič več nič.

»Na brzino pokupljeno rublje pred kišu i nestalo je svjetla s tom bjelinom.....«

13.

GABI NOVAK, ARSEN DEDIČ (TOKRAT V SENCI)**IN MOJ LJUBI TATI ...****GOVEJI ZREZKI ala GABI NOVAK**POTREBNE SESTAVINE:

- 4 lepo uležani goveji zrezki iz stegna
- 4 žlice dobrega olivnega olja
- 2 večji glavici česna
- sol (po možnosti grobo mleta morska sol)
- zares sveže mlet poper

PRIPRAVA :

Zrezke s pestjo rahlo potolčemo in ob straneh zarežemo. Maščobo, če je, pustimo ! Nasolimo jih in rahlo popoprano, nato jih zvijemo in jih pustimo nekaj časa stati. Medtem pripravimo dve posodi. Eno večjo in eno manjšo. Manjša, ko jo postavimo na večjo, se mora po obsegu natanko prilegati spodnji, tako da tesni. V spodnjo, večjo, natočimo do $\frac{3}{4}$ vode.

Česen olupimo in ga grobo nasekljamo. Nasekljani česen malo posolimo.

V zgornjo posodo nato nalijemo olivno olje, na olje nasujemo česen, na česen pa zložimo zrezke. Zgornjo posodo pokrijemo in jo damo na spodnjo, tako da tesni !

Vse skupaj postavimo na štedilnik in pustimo, da se pri srednji, če ne raje zelo blagi temperaturi počasi kuha najmanj 3 ure .

Ne mešamo ! Preverjamo samo količino vode v spodnji posodi, ki daje paro, na kateri se kuhajo zrezki.

Dlje kot se zrezki kuhajo, bolj mehki so in boljša je omaka.

Pripravljene zrezke zložimo na krožnik, po njih natresemo česen, ki med kuhanjem upade do nerazpoznavnosti in na koncu polijemo z omako, ki je nastala ob kuhanju. Po okusu na koncu jed začinimo še s sveže mletim poprom.

Kot prilogo lahko postrežete kateri koli kruh, testenine, žličnike ali v kosih kuhan krompir. Od solat se k tej jedi še najbolje prilega zelena solata, seveda pripravljena z olivnim oljem.

PA DOBER TEK !

»Kje si dobil ta recept ?« sem vprašala Modesta potem, ko sva že sedela za mizo in jedla nadvse okusne zrezke.

Rad in z užitkom je kahal. Po njegovih kretnjah in načinu dela, po tem, kako se je znal organizirati pripravo, samo kuhanje, po vsem tem se je videlo, da stvar zares obvlada.

»Recept ? Hmmm... Dala mi ga je ljubica !« je odvrnil in se namuznil.

Vedela sem, da se šali.

»Oh, daj no...«

»OK. Naj bo...Čeprav naj bi to bila moja velika skrivnost. Saj veš, vsi veliki kuharski mojstri imajo svoje skrivnosti !« se je nasmehnil in nama natočil kozarec vina.

Ne samo, da je znal kuhati, vedno je znal k jedem izbrati tudi pravo vino. Razvajal me je, tega sem se zavedala in ugajalo mi je, saj sem bila do takrat vedno jaz tista, ki sem morala s svojim kuhanjem razvajati moške.

Nihče od njih v kulinariki ni prišel dlje kot do jajca na oko, ki je bilo ponavadi res pečeno, a največkrat je bila posledica teh njihovih kuharskih bravur vsaj zažgana ponev ali servieta, če že ne kakšna hujša katastrofa, ki je prizadela mojo kuhinjo.

»Torej... Pred več kot dvajsetimi leti smo se na poti iz Dubrovnika ustavili pri Arsen Dediču. Z Gabi sta nas povabila na večerjo, a mi nismo hoteli biti nadležni, češ, zakaj bi kuhala za pet padalcev, saj smo prišli povsem nenapovedano. Ne, gremo raje jest v kakšno konobo. A Gabi je vztrajala in zatrjevala, da ima vse pripravljeno. Arsen se je le smehljajal in nas prepričeval, da bomo marsikaj zamudili, če je ne bomo ubogali. In bi res ! Takrat mi ni bilo jasno, kako je lahko pripravila te zrezke, ki jih je že čez kakšno uro postavila pred nas, ko pa je bila drugače ves čas med nami. Seveda sem jo kasneje prosil, če mi da recept in z veseljem mi je ustregla. Povedala mi je, da je ta recept dobila od Arsenove mame, ta od svoje mame in da so to jed pripravljali v Dalmaciji od kar pomnijo. Sploh takrat, ko so imeli veliko dela in ni bilo časa stati za štedilnikom.«

»Fino...« sem dodala.

»No, jaz sem potem recept poimenoval po Gabi...«

»Mislim, da povsem upravičeno!« sem prikimala.

Nasploh je Modest znal pripovedovati.

Pa jaz ?

Kaj bi mu lahko povedala jaz ?

Kako sem iskala svojega očeta, mojega Tatija ?

A za kaj takega moram pogledati malce bolj nazaj. No, kar nekaj desetletij nazaj.

Rodila sem se kot nezakonska hči in moja ljuba mami mi o mojem pravem očetu nikoli ni povedala drugega, kot le njegovo ime in priimek. In to, da je bil fejest dedec in pilot, doma nekje iz Bosne. Pa da mu je ob mojem rojstvu pisala in mu sporočila, da ima čudovito hčerko, a da od njega potem ni bilo »ne tona, ne glasa«, kot se je takrat rado reklo tovrstnim izogibanjem.

Ko sem bila stara 19 let, sem stvari vzela v svoje roke.

V pičem mesecu dni mi je s pomočjo zvez v službi in le z imenom ter priimkom mojega »Tatija« uspelo izvedeti, da je Tati šef nekega večjega Jugo predstavništva v Nemčiji.

Sedla sem in mu napisala pismo.

Kratko, jedrnato.

Da sem njegova »izgubljena« hči in da ga želim spoznati.

Ende.

Ni trajalo dolgo, ko mi je prav tako kratko odpisal s povabilom, da se lahko srečava čez mesec dni, ko se bo vračal v domovino. Čakala sem ga v nekem Ljubljanskem hotelu pri recepciji in ko se je končno prikazal med vso tisto množico hotelskih gostov, sem takoj vedela, da je to on. Mislim, da sva drug drugega očarala že v tistih nekaj prvih trenutkih najinega snidenja. On mene s svojo pojavo in samozavestjo, jaz njega z mojo lepoto in neposrednostjo. Kasneje mi je priznal, da je bil močno presenečen nad mojo deklinško lepoto in obnašanjem zrele ženske. O preteklosti nisva veliko govorila. Oba sva gledala naprej, v prihodnost, kot da hočeva nadoknaditi vseh tistih izgubljenih devetnajst let.

Od takrat dalje sem bila ali jaz pri njemu v Nemčiji, ali on pri meni v Ljubljani. V Bosno je šel le še za kakšen dan ali največ dva. Njegov drugi dom mu je postala Ljubljana.

Ko sem bila prvič pri njem v Nemčiji, me je oborožil s takrat sanjskimi 5.000 markami in svojo tajnico, ter naju poslal po nakupih. Zdelo se mi je, da sem kot Alice v čudežni deželi, ko sem hodila od trgovine do trgovine in mi ni bilo treba več gledati na vsako paro in vzdihovati, da si česa ne morem privoščiti. Ko je

zvečer videl, da nisem zapravila vsega denarja, ki mi ga je dal za šoping, me je okaral, češ, to sem ti dal da zapraviš, da si nakupiš kar ti duša želi, ne pa da ga boš tlačila v nogavico za slabe čase.

Še danes ne vem, ali se mi je moj Tati hotel odkupiti za vsa tista leta brez njega, ali pa sem mu zares tako legla na dušo.

Upam, da to slednje.

A to ni bilo moje prvo srečanje z Nemčijo.

14.

MOJA MUNCHENSKA VARINATA
(KOT PRVA SEVEDA POVSEM PONESREČENA)

**MAX JE BIL STAR 25 LET, JAZ 17 LET.
 MAX NI BIL LEP, JE BIL PA TIP.
 NO, VSAJ MISLIL SI JE, DA JE.
 JAZ SEM BILA LEPA, NISEM BILA PA TIPINJA.
 VSAJ TAKRAT ŠE NE...
 IN BILO JE OKROG BOŽIČA.**

Mama me je poslala na praznične počitnice k moji stari mami, ki je živela v manjšem, tudi od Boga pozabljenem mestecu. Dobesedno umirala sem od dolgočasja in hrepenenja po Ljubljani, saj v tistem kraju razen nekaj vrstnikov nisem poznala nikogar in nič.

Pa tudi dogajalo se ni nič.

Z manjšo družbo sem zahajala v lokal, kjer smo se v večini dolgočasili in navijali džuboks.

Tam sem spoznala Maxa.

Bil je »gastarbajter«, ki je prišel med prazniki na dopust iz Nemčije, kjer je drugače delal že kakšne štiri leta. Za tiste čase je bil nobel oblečen in tudi samozavesti mu ni manjkalo.

»Kaj je lepotička ? Bi kaj popila ?« me je vprašal, ko sem šla mimo njegove mize.

»Raje ne, te bo preveč stalo...« sem odvrnila, kot da me ne zanima, v resnici pa je bil edini moški v lokalu, ki je bil vreden pogleda, besede.

Ko sem se vrnila, je že stal za šankom . Očitno je bilo, da me je čakal.

»Bova popila viski ?« me je prestregel.

Viski je bil takrat ena najboljših vab, saj je bil pregrešno drag, pa še težko se ga je dobilo.

»Ne vem... Raje ne...« sem se izmuznila.

A ni odnehal. Čez čas je prisedel k naši mizi.

»Ti pa nisi od tukaj, a ne ?« je vprašal, kot da drugih sploh ni zraven.

»Ne...«

»Od kod potem lepote tvoje ?« je parafriziral Avsenike, o katerih jaz takrat pojma nisem imela.

» Iz Ljubljane sem...«

»Se vidi, ja...« je prikimal.

»A po očeh ?« sem se pošalila.

»Tudi... Pač drugačna si !« je rekel poznavalsko.

Prav s tem stavkom se mi je še bolj prikupil. Vedno sem namreč hotela biti drugačna.

Znanci, s katerimi sem sedela, so se počasi razpršili po lokalu ali odšli drugam in tako sva z Maxom ostala sama.

Pila sva seveda viski, on je govoril, jaz z zanimanjem poslušala.

O tem, da živi in dela v Münchenu, v tovarni BMW, da ima tam zelo lepo stanovanje, da je ločen, da ima sina, da je nesrečen, ker je sam, da se mu zdim lepa, da bi bil rad več z menoj.

Takšnih nakladanj sem bila sicer sita že iz Ljubljane, a tam, Bogu za hrbtnost, je bilo drugače. Po pravici povedano, v tistem trenutku in v tisti situaciji, ko nisem imela kaj več pričakovati, mi je prav pasalo .

Pa še 25 let je bil star, ta Max...

In po svoje še kar simpatičen, saj se je znal šaliti, pihati na dušo in še otožne oči je imel. Občasno je vmes začel govoriti nemško, kot da je to njegov materin jezik. No, verjetno je hotel napraviti vtis na deklico, kot sem bila jaz. Ko je videl, da ga gledam malce začudeno, pa se je hitro opravičil.

»Zdaj sem že štiri leta tam gori in po nemško ti počasi pride v kri....« se je nerodno opravičeval.

Max je imel tudi BMW-ja, s katerim sva drugi dan, potem ko sem mojo staro mammo nalagala, da grem na smučanje, odbrzela proti Münchenu.

Ko mi je prejšnji večer govoril, kaj vse se v Münchenu dogaja, so me bile same oči in ušesa. To je opazil in po moje kar tja v tri dni navrgel, če greva za Silvestrovo raje v München.

Nisem veliko premišljala, niti me ni preveč prosil ali nagovarjal, kaj šele silil.

»OK, greva ! Kdaj ?« sem izstrelila in ob tem pomislila, kako zavistne bodo vse moje sošolke, ko jim bom povedala, kako sem preživela praznike.

V Münchenu, na nobel placih, v super diskotekah, med »high« družbo in s tipom, ki ima 25 let, pa še velikega bemfa povrhu.

Ja, meni je bilo takrat res všeč, da me vozi takšen tip, njemu pa verjetno še bolj, ker je s seboj vozil takšno bejbo.

Poti do Münchena se niti ne spomnim.

Ne, ni res !

Spomnim se, da sem med potjo razmišljala o tem, da se mi mogoče ne bi bilo treba nikoli več vrniti.

Videla sem se namreč v vseh tistih Maxovih pripovedovanjih iz preteklega večera ob viskiju. Verjela sem, da je Max del tega življenja, o katerem mi je tako lepo pripovedoval. Videla sem se, kako hodiva skupaj iz zabave na zabavo, kako večerjava v najboljših restavracijah, kako nakupujem v najboljših butikih, kako se bom čez čas domov pripeljala s kakšnim dobrim avtomobilom, kako....

In, kot 17 letni frklji, se mi je povrhu vsega vse to zdelo še hudo romantično.

»On in jaz sva pobegnila !«

On ?

On ne.

Jaz sem...

Zbežala...

Pa vendar sem bila takrat, med tisto vožnjo na Bavarsko prepričana, da je Max moja vstopnica v sanjski svet.

Ja, tako sem razmišljala.

Do Münchena.

V mestu mojih enodnevnih sanj sva potem obiskala dve tri zanikrne pivnice in en beden disco, ki so ga vodili Arabci ter eno nakupovalno središče, kjer se je dobilo manj, kot pa takrat pri nas v Maxiju.

Od vseh njegovih pripovedovanjih je ostalo resnično le še njegovo stanovanje.

A to ni bil noben apartma, le malo in skromno opremljeno enosobno stanovanje, ki je stalo, to sem spoznala kasneje, v eni najubožnejših četrti Münchena. Voda v kopalnici je bila kao na obroke, tako da sem se tuširala ali od šeste do osme zjutraj ali od šeste do osme zvečer.

Vmes je voda sicer bila.

A hladna in...

Zamislite si tuširanje okrog Božiča in to pod mrzlo vodo.

Torej...

Nobenh super lokalov o katerih je tako prepričljivo govoril Max, nobenh super diskotek, kjer so največje disko zvezde baje nastopale v živo, nobene nobel družbe.

Sem pa takrat spoznala, da je življenje »gastarbajterjev« pravzaprav beda in da sploh ni bilo čudno, da so se tako napihovali in po svoje uživali, ko so se vrnili domov v Slovenijo.

Silvestrovo sva potem z Maxom preživela v njegovem stanovanju, ob pivu, sektu, klobasicah in TV.

Priznam, da je moje zanimanje za Maxa močno uplahnilo takoj, ko sem videla vse to. Še pred Silvestrovim. Pravzaprav že takoj, ko sva vstopila v njegovo stanovanje.

Tudi on je to čutil.

In potem niti ni drezal vame. Mečkala sva se, to že, to pa je bilo tudi vse, saj sem ga že prvič, ko je nakazal, da si želi pravega seksa, kar se da odločno zavrnila.

In je to upošteval.

Še danes me je groza, kaj vse bi mi lahko storil in kako naivna sem bila.

Hvala Max !

Domov sem se vrnila par dni prepozno – Max je moral prej dobiti bolniško, da me je lahko odpeljal nazaj v Slovenijo - in moja stara mama, zlata duša, kot je bila, mi je seveda napisala opravičilo za šolo, tako da se vse je vrnilo v stare tirnice.

Vsaj zame.

Sošolkam sem natvezla, da sem praznike preživela pri sorodnikih v Nemčiji. Na nadaljnja vprašanja nisem odgovarjala in vse skupaj zavila v tančico skrivnosti. Mislim, da je to vžgalo veliko bolj, kot pa če bi se hvalila, kako super je bilo v Münchenu, saj je vprašanje, če bi mi verjele.

Tudi če bi bilo res.

München takrat pač še ni bil zame ali pa jaz še nisem bila pripravljena nanj.

Ali pa je bil nemara kriv celo ubogi Max, ki je sicer lepo govoril o stvareh, ki jih nikoli niti ni videl, neznansko pa je znal uživati ob pivu, klobasicah in TV.

To troje pa mene ni ravno najbolj zanimalo, še manj pa razveseljevalo.

Ko me je nekaj sto metrov od doma moje stare mame odložil in me pogledal, je imel še bolj otožne oči, kot pa drugače.

Zdelo se mi je, kot da je hotel reči, »Ej, Hermina, punči...Tako nobel je bilo, ko sem te vozil s seboj in se kazal s teboj pred drugimi moškimi. Škoda !«

Maxa nisem videla nikoli več.

München, v veliko lepših lučeh, pa še velikokrat.

15.

V MONACU NIMAJO SAMO FORMULE ENA ...

»SI IMEL V SVOJEM ŽIVLJENJU VELIKO ŽENSK ?« SEM VPRAŠALA MODESTA V ENI OD NAJINIH PRVIH NOČI.

»Kaj je zate veliko ali še boljše, koliko je zate veliko ?« mi je odgovoril z vprašanjem in se obrnil k meni.

Nisem vedela kaj naj odgovorim.

»Veš... Mogoče bo slišati banalno. A nikdar nisem prevaral ženske !« je dejal in še vedno gledal moj profil z druge strani blazine.

»Oh, daj no !« sem se nasmehnila.

»Res ne, Hermina ! Ko sem bil sam, sem si... Kaj naj rečem ? Privoščil ? Ko pa sem bil v resnih zvezah, sem bil bolj zvest, kot pa so vsi menihi in vse nune ter župniki !«

»Ne razumem...« sem dejala in se obrnila k njemu.

»Oni se zapišejo celibatu, torej spolni vzdržnosti, a ta celibat mnogi veselo in z vsemi mesenimi užitki vred kršijo. Seveda skrivaj. Zakaj pa misliš, da je toliko vicev na račun župnikov in kuharic ?« je razložil svojo teorijo.

»Že, a ti nisi ne menih, ne župnik...«

»Seveda nisem. A če se jaz zaobljubim neki ženski, potem to zaobljubo držim !« je dejal in me poljubil.

»Me ne bi nikoli prevaral ?« sem vprašala in pridržala njegov obraz, kot da bi se bala, da bo ob takšnem vprašanju pobegnil.

»Dokler mi bo s teboj tako lepo, kot mi je, nimam nobenega vzroka, da bi bil s kakšno drugo žensko ! « je rekel tako prepričljivo, da mu nisem verjela.

»Kaj pa...« iskala sem primerno žensko, da mu jo podtaknem.

»Kaj pa...« je ponovil za menoj in usta so se mu raztegnila v nagajiv nasmeh.

»Če bi s teboj hotela biti... Ne vem, recimo... Recimo... Demi Moore... Ne, ne, ne... Julia Roberts ali Mag Rayn ? Kaj če bi se te zaželela ena od njiju ? « za slednji sem bila prepričana, da sta mu res všeč.

Ne le kot igralki, pač pa tudi kot ženski.

»Ups...« se je nasmehnil, »zdaj si me pa...«

»Aha, zdaj se pa vlečeš ven, kot Turek izpred Dunaja !« sem se zasmejala.

»Veš, da bi lahko imel ta zaresno princeso... No, ni princesa, ker njen oče ni bil kralj, pač pa knez, a ker pri njih nimajo kraljev in kraljic, je to eno in isto...Skratka, kneginjo !«

»Kje pa je to ? V Afriki ?«

»Monako...«

»Aaaaa... Daj no!«

»Res... V Portorožu !«

»Katera ?«

»Ta starejša, kaj bom z otrokom !« se je namuznil, čeprav je vedel, da med sestrama Grimmaldi ni velike razlike v letih.

Seveda mu nisem verjela.

Obrnila sem se, se dvignila na komolce in se naslonila nanj.

»Povej vse, do zadnje podrobnosti !« sem zaukazala, da bi videla kako daleč bo šel s svojimi lažmi.

»Dolga zgodba...« je dejal, kot da se brani, kot da o tem ne želi govoriti.

»Skrajšaj jo ! Sicer pa imava časa na pretek, mar ne ?«

»Dobro...« je dejal in govoril.

Kako je njegov prijatelj delal nekje na obali, stanoval pa v Bernardinu, ki so ga takrat šele zgradili in je bil super hotel za tiste čase. Bilo je konec marca in vreme je bilo sila lepo za tisti čas. In on, Modest, ki je takrat še študiral in je imel čas, je prišel k prijatelju za par dni. Prijatelj je zjutraj delal, Modest pa se je dolgočasil. Hodil je po Bernardinu, posedal po lokalih, bral časopise in reševal križanke. Potem je našel Kapitanovo kabino, lokal, ki je malce molen iznad malega pristana v Bernardinu. Pojma ni imel, da je to lokal za petičneže, da je tam vse dva do trikrat dražje kot drugod, a iz radovednosti je vseeno zavil tja.

Pri Kapitanu razen mlajše ženske v kotu in natarjarja ni bilo nikogar. Jutranja ura pač. Modest je sedel, naročil kavo in začel listati Financial Times, kot da je drugače glavni brooker na Wall Streetu. Čez čas je opazil, da se dekle in natarjar mučita s pogovorom, saj natarjar razen nemškega jezika ni znal niti besede

angleško ali francosko. Modest je stopil do njiju in jima pomagal, da sta se sporazumela.

Oguljena finta ? Niti ne...

Ona ga je potem povabila, naj prisede.

In je prisedel.

Dečvi je bilo pač dolgčas.

Potem sta kakšne štiri uri kramljala, se smejala, se zabava in se nasploh imela lepo. Ona je rekla, da je sicer iz Francije. Potem se je opravičila, češ da mora na kosilo, a da bi bila zelo vesela, če se ob osmih zvečer dobita na istem mestu, da kaj popijeta, potem pa skupaj poiščeta kakšno diskoteko ali kaj podobnega. Modest je bil seveda takoj za.

Prijatelj, ki se je vrnil z dela, je Modesta zvlekel s seboj in njegovimi poslovnimi prijatelji v Brtoniglo na Hrvaško, kjer naj bi bilo poslovno kosilo. Modest mu je povedal, da je ob osmih zmenjen pri Kapitanu in prijatelj mu je zatrdil, da bosta takrat že zdavnaj nazaj.

V Brtonigli so si privoščili pravo istrsko ombolo in malo manj kot sod domače malvazije. Bolj kot se je ura nagibala večeru, bolj je bila družba vesela. Modest je prijatelja opozarjal na uro, a nič ni pomagalo. V Bernardin sta se vrnila šele ob dveh zjutraj.

Prijatelj je šel drugo jutro delat, seveda z nekaj urno zamudo, Modest pa okoli desete spet v Kapitanovo kabino. Čakal je pol ure, uro, nje pa od nikoder. Natarak je bil isti in ko ga je Modest vprašal po dekletu, s katero sta prejšnji dan sedela in kramljala, ga je le-ta zelo čudno pogledal. Modest ga je vprašal, kaj je narobe. Natarak mu je povedal, da ga je prejšnji večer čakala do pol enajste, potem pa zelo jezna odšla.

In kje je zdaj, je natarakja vprašal Modest. Natarak je s prstom pokazal na ogromno jahto, ki je ravno izplula. Modest seveda ni razumel zakaj gre, natarak pa je predenj razgrnil časopis, v katerem je bilo pol strani namenjene njej, ta Monaški.

Tako nihče nikoli ne bo izvedel, kaj bi se izcimilo, če Modest tistega večera ne bi zamudil na randi. Če ne bi zamudil, bi mogoče staremu knezu Raineriju prihranil kakšen siv las, če ne kar kakšno leto življenja.

»A to so že natolcevanja...« je končal Modest.

»Pa misliš, da bi se med vama res lahko kaj zgodilo ?« sem vprašala na koncu njegove pripovedi.

»Kaj vem... Mogoče ji je bilo le dolgčas. A vseeno, če človeka srečaš prvič in se ujameta do te mere, da nekaj ur klepetata, kot da se poznata že od vekomaj. Pa še povabilo za zvečer je dala ona, ne jaz. In, da je potem zvečer dve uri in pol čakala na enega Modesta...«

»Jaz bi te ubila !« sem siknila in ga poljubila.

»Tebe ne bi pustil čakati. No, mogoče kakšnih 15 minut. Da bi se me bolj želela !«

»Si jo še kdaj srečal ?« sem vprašala.

Zasmejal se je.

»Sem ! Pred tremi, štirimi leti. Na Korčuli. Z možem, otroki in prijatelji so pripluli z lepo, staro, a čudovito prenovljeno ladjo. Tako, veš, kot jih vidiš le še v filmih. Z velikimi jadrni, lesena, s kup medenine in...«

»Ne govori mi o ladji, o njej mi povej !« sem bila nestrpna.

»Na ladji se jih je videlo le od daleč. Seveda so domačini vedeli povedati kdo so, koliko časa bodo, kaj in kje kupujejo in to je bilo tudi vse. Potem pa smo nekega večera jedli v eni res dobri konobi, ko je vkorakala cela njihova družba. Ona, mož, guvernanta z otroki, ter njuni prijatelji, mislim, da sta bila dva para. Njih nisem poznal. Sedli so poleg naše družbe in ko sem nekajkrat pogledal tja, sta se najina pogleda srečala. Mislim, da se ji je nekje v njenem spominu nekaj utrnilo, a sem prepričan, da ni vedela kam naj me da. V katero njeno zgodbo bi lahko spadal ! Če ne drugega, se mi je bežno nasmehnila !« je končal malce zamišljen, kot da tisto zadnje srečanje podoživlja.

»Te je privlačila ?« sem bila po žensko radovedna.

»Ne... Ma kaki ! Sicer ni slaba ženska, tako za pogledat, vendar mi je bilo njeno obnašanje tako mimo, da je težko povedat. Ošabno, sploh do guvernante, od katere je zahtevala, da pazi na otroka in da zraven tega njej, ko natakarka ni bilo ob njihovi mizi, dotaka šampanjec. Imel sem občutek, da je šampanjec vedno zanalašč spila ravno takrat, ko se je natakarka umaknil, da se je lahko zdrla na ubogo guvernanto. Zelo nervozno, površno in zbegano mi je delovala.« je končal.

»Bolj kot jaz ?«

»Hermina, ti si budalo moja mala !« je dejal, me stisnil k sebi in poljubil.

16.

ENKRAT JE TREBA ZAČETI...**...TUDI Z INTERNETOM !**

ČE ŽENSKJE MISLIMO, DA SMO BOLJ PREGNANE OD MOŠKIH, POTEM...

BOG POMAGAJ !

MIHA, MOŽ MOJE HČERKE GALE, ME JE PRED DVEMA LETOMA VPELJAL V INTERNET.

NO, NE INTERNET KOT TAK, PAČ PA...

Na strani za zmenke, spoznavanja.

»Mummy... Tudi če ne hodiš ven, se lahko vseeno seznanjaš in srečuješ z moškimi. Sicer res le virtualno, a... Čudno, da ti tega ne veš !? « je dejal in mi ne le pokazal, pač pa mi je celo pomagal, da sem se registrirala.

Ob obilni pomoči moje hčerke Ane Marije, kateri se je to zdelo nadvse smešno in zabavno.

Pravzaprav jo je ob tem kar zvijalo od smeha.

»Mami ! In to v tvojih letih ?« se je režala.

Kaj naj bi ji odgovorila ?

»Prav, če to res vsi počnejo... Zakaj ne bi še jaz ?« sem si dejala in potem, ko sem ostala za računalnikom sama, malo pokukala na to kao pregrešno internetno stran.

Presenečenje !

»Kar 40 moških se zanima zame ?! Halo!!! ! Še sem živa !« sem pomislila.

23 fantkov mlajših od 30 let, 12 naraščajnikov tja do 40 let in ostali drobiž do mojih let...

Uf...

Koliko sem že napisala da sem stara?

Aja!

48 let, ja !

Skratka : **Čokolada** - Ovnica, stara 48 let; visoka cca 163-brez petk prosim; težka – 59 kg; barva las : pozimi rdeča, poleti rjava ; barva oči: najlepša ; postava : manekenska, itd.

Sporočila, ki sem jih na tej strani dobila prvi dan, so bila zagotovo bolj natančno klonirana, kot pa uboga ovčka Dolly.

OK, le čevlje sodi naj kopitar.

Jaz pa sem bila takrat prava pravcata začetnica na tisti strani za spoznavanja in zmenke.

Potem sem odkrila še CHAT.

Šment, kaj pa je sedaj to ?

Odprem in takoj polno nekih okenc...

In bing in bing in bing – je zvonil moj računalnik.

Aha...

Zasebni pogovori !

Že razumem...

Vsaj mislila sem, da razumem.

IKO23: Bi fukala nocoj ?

Berlinko : Jaz sem nežen...

Ahumica : Ko te jaz v roke vzamem...Te popeljem v nebesa !

Pa tako naprej, kakšnih 30 okenc.

Vsaj pet minut mi je vzelo, da sem izklopila vse te potrebne in za moj okus zelo zafrustrirane Slovenčke ter se nekako umestila v tisti prostor.

Potem sem nekaj časa brala, kaj se ti ljudje sploh pogovarjajo med seboj na tako imenovani javni sceni.

Miha !

Haaaloooo !?

Groza...

Kam si ti to mene dal !

Kaj jaz počnem tukaj ?

Zakaj sem tukaj ?

Potem pa spet en bing in...

Me klikne ON51.

- ON : kako si
- JAZ : fajn
- ON : Od kje si
- JAZ : Iz Ljubljane..... pa ti

- ON : Iz MB
- ON : Lep večer, mar ne
- JAZ : Je, ja...
- ON : Nekam zadržana se mi zdiš
- JAZ : Aja, zakaj pa
- ON : pogledal sem tvoj profil...
- JAZ : In?
- ON : Lepa in pametna ženska, ni kaj
- JAZ : Kako lahko to rečeš
- ON : Slutim
- JAZ : Al čutiš ?
- ON : Ja, tudi čutil bi lahko
- JAZ : Kaj pa ?
- ON : Tebe
- JAZ : A res

In sva končala.

Blesarije za umret !

Miha, porkaduš!

Kam me je vendar spravil ?

Naslednje jutro, ob kavi in cigareti, sem imela telefonski čvek s prijateljico.

In sem ji priznala, da sem se prejšnji dan vpisala tja in tja.

»Šele zdaj ? Kaj pa čakaš ? Princa na belem konju ?« me je nahrulila.

In sem šla pri drugi kavi nazaj »gor«.

17.

**KO MODEST V PANIKI POBEGNE -
GERTRUDA PA V JOK ...**

»KDAJ SI PRVIČ ČETAL?« SEM GA VPRAŠALA, KO SEM OPAZILA, DA SI JE HUDO DOMAČ S TIPKOVNICO.

SEM PAČ PO ŽENSKO SKLEPALA, DA VERJETNO NISEM BILA PRVA, KI ME JE KLIKNIL.

»OJOJ... BO PA ŽE KAR DOLGO TEGA.« JE REKEL IN POMISLIL.

»KAKO DOLGO ?« SEM VRTALA NAPREJ.

»SKORAJ DESETLETJE... «

»Deset let ?«

»Še več. Najprej sem bil na eni ameriški strani. Date.com. Taki, za zmenke in iskanje partnerja. Firbec pač !« se je smejal.

Tudi mene je silil smeh.

»Je to smešno ?« me je pogledal začudeno.

Zadržujoč smeh sem sila resno odkimala.

»Ne, smešno je bilo, kar se mi je dogajalo...«je nadaljeval.

»Spet kakšna princesa?« sem bila zleht.

»Ne ena... Dve ! Ena iz Afrike in ena iz Belizeja !« je štel na prste.

»A tebi nobena princesa ne uide ?« sem se pošalila.

»Če so bile te zares princese...« je malce nagnil glavo.

»Torej bi lahko ostala brez tebe in ti bi bil zdaj princ ali kralj v Belizeju ?!«sem ga malo dregnila.

»Ena je hotela da pridem v Lagos ali nekaj takega. Ne vem več kam že. Nakladala je, da je bil državni udar, da so njenega očka izgnali, da ima zdaj vse finance v rokah njen stric, a da ima ona en skrivni račun in da naj jo za hudiča rešim. In če jo rešim, dobim najmanj tri milijone dolarjev. Ko sem jo vprašal kako, je hotela fotokopijo mojega potnega lista, številke mojih bančnih računov (da kao jaz nje ne bi prevaral) in, če se da, celo diplomatsko pismo, da jo rešujem. V Lagosu pa bi me čakal celo njen kurirček. Aja, pa na polog, ki ga je zahtevala v znak, da sem resen, sem pa pozabil. Samo 10.000 \$ na ta in ta račun...«je našteval in se režal.

»Modest... Pusti afriške princese... Jaz te sprašujem o naših Alenčicah !« sem ga prekinila.

»To je pa poglavje zase...« je prikimal.

»Zakaj ?« sem drezala dalje.

Z levico si je podprl brado in me strmo pogledal.

»Z eno iz obale sva si pisala pol leta, potem sem se zapeljal dol in... Nje ni bilo. Pravzaprav je bila, samo...« je poniknil.

»Samo ?«

»Kot mi je napisala drugi dan – je bila tam, a ko me je videla, se je prestrašila – torej imaš zdaj ob sebi strašilo.«

»Ja, pa res... Verjetno je bila ona sama grda kot smrt. Pa potem, po njej ?« sem vrtala naprej.

»Gertruda...« je izdaval zelo skesano.

»Gertruda ???«

»Ja, tako se je predstavila....«

»Gertruda ???« skoraj nisem mogla verjeti.

»In vse je bilo videti zelo obetavno. Pogovor po čatu, po gsm-u...«

»Pa potem ?«

»Sva se srečala. In poraz na celi liniji !«

»Zakaj ?«

»20 minut sem govoril le jaz... Muka ! Ona pa je samo farbala in jecljala.«

»Hudo...«

»Ja... In potem sem imel k sreči klic na GSM in sem se izmazal, da imam nujne opravke. Ter odšel - čez 10 minut pa dobim od nje sms kako fajn da ji je bilo...«

»Si jo še kdaj srečal ?«

»Ne. Misliš, da bi jo moral ?« se je zarežal.

Rahlo sem ga boksnila.

»Pa ti ? In tvoje izkušnje ?« je postal radoveden on.

»Uf...A moram povedat ?« sem rekla proseče.

18.

ZVESTOBA DO (ENOLETNEGA) GROBA
ALI ODPUŠČANJE, DA SLUČAJNO NE OSTANEŠ SAM ?

DOGOVOR O ZVESTOBI

sklenjen med
Hermino in Modestom

Podpisana skleneta ta sporazum in se obvezeta, da bosta drug drugega spoštovala, da ne bosta drug drugega varala, da si bosta povedala vse, da bosta v seksualnem smislu drug drugemu vedno na razpolago in da se bosta predajala drug drugemu.

Dogovor je sklenjen na željo Hermine in velja 365 dni – po tem času lahko sporazum obnovita!

V Ljubljani, januarja 2008

Hermina

Modest

Ta dogovor sem »izsilila« nekega januarskega večera, ko sva se z Modestom šalila na račun varanja.

In, ker me je bilo strah, da ga bom nekega lepega dne izgubila.

»Ne bi te varal, Hermina, res ne...« je dejal in me stisnil k sebi.

»Kako naj ti verjamem ? Kako ti lahko zares verjamem ?« sem bila radovedna.

»Lahko ti podpišem...« je dejal smeje.

In potem je res napisal ta najin dogovor, če ni boljša beseda zanj kar zaobljuba.

Danes je ta dogovor v predalu moje nočne omarice.

Včasih ga vzamem in berem.

In razmišljam, zakaj se nama tega dogovora ni uspelo držati.

Ga izpolniti, pa čeprav le za tistih jebenh 365 dni.

Kdo je kriv ? Jaz ? Modest? Oba ?

Verjetno oba.

Pravijo, da sta za vsako stvar potrebna dva. Vsaj v ljubezni naj bi veljajo to železno pravilo.

A mislim, da so se prve težave začele takrat, ko je Modest izgubil delo.

Sprva me to ni motilo, a ko so se problemi začeli stopnjevati, mi je začelo prekipevati. In potem so se začeli najini prepiri.

Ko je prvič odšel, sem se po nekaj njegovih sms sporočilih in nekaj mejlih odpeljala k njemu in...

In mu vse odpustila.

Bala sem se zanj, za njegovo ljubezen in bila sem pripravljena na odpuščanje.

19.

KO ŠE ŽENSKOST NE POMAGA VEČ...

»PA TI... IN TVOJE IZKUŠNJE ?« JE POSTAL MODEST RADOVEDEN TAKRAT, KO SVA SE POGOVARJALA O NAJINIH IZKUŠNJAH Z ZMENKI PREKO INTERNETA.

»Uf... Pa res moram povedati ?« sem zastokala proseče.

»No, če sem že jaz povedal, bi bilo pošteno, da o tem, o tvojih izkušnjah, tudi ti kaj poveš...« je rekel in me gledal s pričakovanjem.

»No... Najprej sem spoznala Ivana...« sem začela.

Potem so se vrnili spomini.

Drug za drugim.

Torej Ivan iz Pirana.

Ivan na chatu ni bil vsiljiv sogovornik, kot večina drugih, ki so že po nekaj začetnih stavkih preklopili na spolnost in seks.

Bil je umirjen in prijazen.

Večinoma sva se pogovarjala o vsakdanjih stvareh.

O vremenu, o njegovem delu, o mojih in njegovih vsakdanjih dogodkih, težavah. A vse bolj obrobno in se v podrobnosti nisva spuščala. In meni je to ustrezalo.

Potem pa je nekega dne, po kar nekaj mesecih skoraj vsakodnevnih pogovorov predlagal, da se končno srečava, da pridem k njemu v Piran.

Ivan je imel v Piranu lokal, prikupen bifejček nekje med starimi stisnjenimi uličicami tega lepega mesteca. Bilo je sredi tedna, ko sva se pogovarjala o tem in ker nisem imela pojma, kaj naj bi počela preko vikenda, sem pristala.

»Samo... Ne vozim rada tako daleč. Pa še Piran in ves tisti čudni prometni režim pri vas ?!« sem imela pomisleke.

»Nobenega problema, Hremina ! Pojdi lepo na vlak do Kopra in tam te počakam !« je dejal, kot da bi imel odgovor že zdavnaj pripravljen.

In tako je tudi bilo.

Sedla sem na Inter City in se odpeljala do Kopra.

Ivan me je res čakal prav na izhodu iz peronov.

A bil je zelo drugačen, kot na tisti fotografiji, ki mi jo je že pred meseci poslal preko elektronske pošte.

Ne ravno grd, a tudi ne ravno kakšen krasotec.

No, neke hude simpatije v tistem trenutku zares nisem čutila do njega.

Je pa res, da je bil visok, postaven moški.

Ne vem, mogoče me je motilo tudi njegovo obnašanje, ki je bilo za moškega v njegovih letih nekako okorno.

Prestopal se je in malone mencal, ko me je končno zagledal.

A kaj sem hotela ?

»Je kar je...« sem pomislila takrat.

Čeprav...

Če danes pomislim na tisto najino prvo srečanje z Ivanom, je bil to pravi pravcati zmenek na slepo. Čisti »blinde date« !

Navkljub vsem najinim prejšnjim klepetom po internetu.

»Živijo !« sem se opogumila in stopila do njega.

»Pozdravljena ! Si udobno potovala ?« je končno vprašal in mi vzel iz rok mali priročni kovček.

»Ja, hvala, še kar. No, končno se srečava... Jaz sem torej... Hermina !« sem prevzela pobudo, se kar se da prisrčno nasmehnila in mu ponudila roko.

»In jaz Ivan...« je odvrnil in mi dokaj močno stisnil roko.

»In zdaj ?« sem ga vprašujoče pogledala.

»Ja, k meni greva... A ne ? V moj lokal, Bella-Vita se imenuje... Se spomniš ? Saj sem ti govoril o njem !« je odvrnil in pokazal na svoj avto, ki je stal parkiran v bližini.

Med vožnjo do Pirana sva govorila o vremenu, o tem kaj sva počela čez teden, celo o politiki sva kramljala.

Ko sva prišla do Pirana in parkirala, je vzel svoj mobi in klical.

»Majda... Ivan tu ! Je v lokalu vse v redu ?« je spraševal.

In je res bilo.

Zelo v redu !

Pred vrati Bella-Vite naju je čakala mlajša natararica in v rokah držala pladenj s kozarcema ohlajene penine.

»Dobrodošli, gospa Hermina !« je dejala in se prikupno smejala.

Bila sem dobesedno šokirana.

Sprejem, vreden kraljice...

Mar ne ?

In to zame !?

Za Hermino, šment !

Ivanu pa je bilo ob tem še bolj nerodno, kot prej na železniški postaji v Kopru, ko sva se prvič srečala.

Nato sva sedla v posebno sobo lokala, kjer sva ostala sama, pila penino in se pogovarjala.

Priznam, da sem na Ivana po tistem sprejemu pred Balla – Vito gledala v čisto drugi luči.

Veliko bolj prijazni luči.

»Kaj delaš drugače Hermina ?« me je vprašal.

»Oh, nič posebnega... Kuham, služim mojim otrokom kot taksistka, nakupujem, igram Pajkovo pasjanso, Mahjong... Skratka, nič posebnega, nič zanimivega.« sem odvrnila in srknila še požirek penine.

»Mahjong? Kaj pa je to ?«

»Kitajska igra, neke vrste sestavljanke.« sem mu razlagala in se smejala, saj mi je bilo ob tem kar malce nerodno.

Da me slučajno ne bi imel za otročjo.

»Pa drugače ?«

»Drugače ?«

»Posel, služba...« je odvrnil in natakarici pokazal, naj nama prinese nova kozarca z osvežujočo pijačo, ki pa mi je že rahlo stopila v glavo.

Mogoče sem bila prav zaradi tega bolj in bolj sproščena.

»Drugače sem na borzi, prejemam socialno podporo in... Pridno kradem bogu čas !« sem rekla in ob tem pomislila, da mi njemu to sploh ni nerodno priznati.

»Saj... Težko je zadnje čase !« je dejal, kot da bi me hotel potolažiti.

»No, do dve tri leta nazaj sem imela tudi jaz lokal. Malo večji kot ta tvoj. Kakšnih pet let sem ga vodila. Ni bil kaj posebnega, malce ven iz Ljubljane, a dovolj daleč, da gostov ni bilo prav veliko. Hahaha. Potem so neke noči v lokal vlomili, porazbili ves inventar, pokradli pijačo in hrano. Ter izginili ! Aja, še požgali so malo. Nisem zmogla več in lokal sem vrnila lastnikom ! Potem pa sem ostala doma...« sem mu povedala mojo zadnjo podjetniško zgodbo.

Ob najinem kramljanju in pijači je čas tekel hitreje, kot bi si lahko mislila in kar naenkrat je prišla ura, ko so lokal zapirali.

»Pridi, da te odpeljem v hotel !« je dejal Ivan.

»V hotel ? Kakšen hotel ? Zakaj pa ?« sem spraševala začudeno.

»Nekje menda moraš prespati, mar ne ?« je odgovoril ter me prijel, saj me je od popite penine potem, ko sem vstala, kar malce zaneslo.

»Ne razumem... Mar ne morem prespati pri tebi ?!« sem odgovarjala zmedeno.

»No, lahko... Samo, moje stanovanje je... Je majhno in skromno. Saj veš, kakšno je življenje samca.« je odvrnil, kot da se opravičuje.

»Posteljo pa menda vendar imaš, mar ne ?« sem se zasmejala.

In sva šla.

Preverit posteljo v njegovo majhno samsko stanovanje.

Ko sem kasneje prišla iz zares mini kopalnice v sobo samo v spodnjicah in nedrčku, sem videla, da je Ivanu nerodno.

Hudo nerodno.

Zlezla sem v posteljo in se stisnila k njemu.

In čakala.

A nič se ni zgodilo, Ivan bi se še vedno pogovarjal.

Potem sem se z roko pazljivo prikradla v bližino njegovega mednožja, a še preden sem prišla do tja, mi je roko takoj in zelo sunkovito umaknil.

»Hermina... Počakaj... Nekaj ti moram priznati !« je rekel zelo tiho.

»Ja...«

»Zaradi določenih motenj ne morem imeti erekcije... Že dolgo ne... Čeprav...« je dejal skesano in čeprav je bila tema, sem videla, da je zardel.

20.

PISARNA, V KATERI NE MANJKA NIČESAR...**ŠE POSTELJNINE NE !**

»MODEST, KDO JE DRAGICA....?« SEM VPRAŠALA MOJEGA LUBIJA POTEM, KO SVA SE PO ENEM OD NAJINIH PREPIROV ZBOGANA IN POBOTANA SPET LJUBILA.

»PRIJATELJICA IZ PRETEKLOSTI...« JE ODGOVORIL V TEMO.

Modest ni imel pojma, da sem potem, ko je po enem najinih prepirov odšel, odprla njegov elektronski predal in prebrala vse njegove prejete in poslanske pošte za kakšni dve leti nazaj.

In kar nekaj jih je bilo naslovljeno na neko Dragico.

Spraševala sem se, kdo bi ta ženska bila, saj mi o njej nikoli ni govoril.

Potem, ko sem kakšen večer kasneje osamljena popila buteljko vina, sem se opogumila in tej Dragici napisala mejl.

S svojega naslova, seveda.

Še istega večera mi je odgovorila in mi predlagala, da si raje dopisujeva preko messengerja.

In sva si pisali in postali skoraj ta pravi frendici.

O Modestu, mojem ljubiju, ni govorila napak.

»Ima samo eno napako... Preveč rad ima ženske !« mi je nazadnje zaupala.

A to sem takrat že sama predobro vedela.

»Sta se spoznala preko interneta, tako kot midva ?« sem ga vprašala, kot da ne vem nič o njej.

»Tako je. Kakšne dva meseca sva se pogovarjala, a priznam, da me ni privlačila, čeprav je bila prijetna sogovornica. Iskriava, pametnejša od večine drugih, do neke mere tudi nevsiljiva...« je začel pripovedovati.

Gledala sem njegov izraz na obraz, ko je pripovedoval, a začuda nisem opazila zadrege, govoril je povsem sproščeno.

»Nekajkrat je sicer predlagala, da se dobiva, a ko sem se izvil, da ne morem, ni silila, pa tudi užaljena ni bila videti.«

In potem mi je zaupal »njuno« zgodbo.

Povedal je, da jo je nekega večera, ko so v službi proslavljali in popili kar nekaj viskija poklical in ji predlagal randi.

Tako, na slepo.

»Blinde date.« se je izrazil.

Dragica je privolila in ko sta se še istega večera srečala, sta prijetno, on še naprej ob viskiju, v odročni restavraciji ob zakurjenem kaminu kramljala kakšni dve uri.

Ko sta se na parkirišču že poslavljala, pa se je Dragica privila k njemu in ga poljubila.

»Kaj pa... Če greva k meni ?« je dahnila ona še preden se je dobro umaknila z njegovih ust.

»K tebi ?« je vprašal začudeno Modest, saj mu je še malo prej razlagala, da živi z dvema hčerkama in da so v hiši, kjer živi, tudi njeni starši.

»K meni v službo...« je dejala in se zapeljivo ter skrivnostno nasmehnila.

Dolgotrajna vzdržnost brez ženske in popiti viski sta naredila svoje, Modest ni videl nobene ovire več.

Nasprotno, prav poželed si jo je.

Že čez nekaj minut sta bila v njeni pisarni.

V veliki, udobni pisarni, v kateri sta bili celo dve raztegljivi sedežni garnituri. In, kot je Modest opazil kasneje, ko se je vrnil iz WC-ja, je bilo v eni od teh garnitur spravljeno tudi kompletno posteljno perilo.

»Kako priročno...« je pomislil, a si z vprašanjem, zakaj je posteljno perilo tam, takrat sploh ni belil glave.

»Rada bi, da me ljubiš na močno ! Na silo, da boš grob ! Prosim, daj !« je dahnila, ko se je gola zleknila pred njim.

In sta se ljubila vse do jutra.

Grobo in nežno.

Ljubila se je zares vdano in noben, še tako čuden položaj ji ni bil odveč.

Še več, večino jih je predlagala ali zavzela kar ona sama.

Modest je slutil, da ni njen prvi ljubimec po ločitvi, ki naj bi jo doletela dobri dve leti nazaj.

»Bila sem vesela, da me je mož končno zapustil zaradi tiste mlajše. Več kot dvajset dolgih let ena in ista zgodba. Vedno nove in nove ljubice, ki pa jih je prej vedno zanikal. No, kakšen mesec

po ločitvi me je bilo še strah, saj sem se bala kako bo... A vse je bilo veliko bolje kot prej, v zakonu, kjer sem večer za večerom s strahom čakala, kdaj se bo od one spet privlekel domov v zgodnjih jutranjih urah in zahteval svežo srajco, zajtrk. In mi po možnosti prinesel še kakšno spolno bolezen. Tudi to se je zgodilo. Veš, najin zakon je bil že dolgo mrtev. Seksala sva po dogovoru enkrat na teden, ob nedeljah zgodaj zjutraj v savni, ko še ni bilo drugih obiskovalcev. Vedno sva bila prva gosta.« je govorila, Modest pa je kadil, pil in poslušal.

»Potem, nekaj mesecev po ločitvi, sem preko interneta spoznala poročenega moškega in skupaj sva šla v hotel, popila pijačo, vzela sobo in seksala. Seks z njim ni bil bogve kaj, a jaz sem bila vseeno vsa zanesena, saj sem se počutila zares dobro, da sem tudi jaz končno naredila takšen korak. Mislim, da sem šla takrat z njim samo zato, da se maščujem bivšemu. Hmmm, kot da bi ga lahko tudi takrat še varala, mojega že bivšega moža...« potem je za hip pomolčala.

»Je kaj narobe ?« jo je vprašal Modest.

»Ne... Samo malce nerodno mi je govoriti o tistem, kar se je dogajalo potem.« je dejala tiho.

»Je tako grozno ?« se je skušal pošaliti Modest.

»Ne vem... Odvisno od človeka, njegovega pogleda na svet, tolerantnosti...«

»Mislim, da jaz s tem nimam problemov...« ji je zagotovil Modest.

»S tistim poročenim moškim sem se potem srečala le še enkrat. Podobna zgodba. Hotel, pijača, soba in goli, a ne preveč dober seks. Spoznala sem, da to ni to in z njim prekinila. Potem sem s prijateljico čez nekaj mesecev odpotovala na dopust v Jordanijo. Po nekaj dneh bivanja v treh različnih mestih in utrujajočih ogledih, sva nekega večera na vrtu hotela popili nekaj več in pridružila sta se nama, ženskama pri skoraj petdesetih letih, dva mladca stara nekaj čez dvajset let. Najprej sva mislili, da sta domačina, a izkazalo se je da sta iz Tajikistana. Kje je Tajikistan, se mi takrat niti sanjalo ni. Iz vina smo prešli na njihovo domače žganje, na Jeni raki, se zabavali in smejali. Nazadnje pa skupaj pristali v najini hotelski sobi.« spet je pomolčala.

»Korajžna punca, ni kaj...« jo je nehote spodbudil.

»In sva se ljubila. Ne le midva, tudi prijateljica in drugi fant. Zgodilo se je kot strela z jasnega. Na balkonu me je nenadoma strastno poljubil in že nekaj trenutkov za tem sva bila na postelji. Pravzaprav smo seksali, opiti in vzdraženi na isti postelji vsi štirje... Drugi večer je bilo podobno, le da smo se porazdelili po sobah. Potem sva se s prijateljico morali vrniti. Po tej vrnitvi domov nanj, na Habata, kot mu je bilo ime, nisem mogla pozabiti. In sem ga še isto poletje povabila k meni, v Slovenijo, potem pa na enomesečni dopust na Hrvaško. Uredila sem mu vse, vizo, plačala letalsko karto, plačala dopust pri meni... Samo, da sem ga imela ob sebi. In imela sem občutek, da me zares ljubi...«je nazadnje priznala svojo zatreskanost v mladca.

»In potem je odšel in se ni več vrnil.« je ugotavljal Modest.

»O, ne, naslednje leto sva naredila enako. Teden dni pri meni v Sloveniji, potem pa za nekaj tednov na Hrvaško. Zopet je bilo sanjsko ! Samo mesec in pol po tistem, ko se je spet vrnil v Tajikistan, pa mi je napisal elektronsko sporočilo, da oče od njega zahteva, da se poroči s punco, ki so mu jo izbrali še preden je dopolnil deset let. Poroka je bila čez en mesec...«

»Hmmm... Takšno je življenje ! Si pričakovala, da bi bilo lahko drugače ?« jo je vprašal.

»Ja, upala sem... Nekje v sebi, čeprav sem vedela, da je skoraj nemogoče!«

»A zato posteljnina v sedežni garnituri...« je sam pri sebi pomislil Modest.

»Se ti je bilo z njo lepše ljubiti, kot z menoj ?« sem vprašala Modesta potem, ko je končal pripoved o Dragici.

Morala sem...

Ženska nečimrnost pač !

21.

ROJSTNI DAN, ŠAMPANJEC...
IN, ZA VELIKI FINALE, ŠE ORGAZEM ... !!!

»KOLIKOKRAT SI BILA POROČENA ?« ME JE ENKRAT VPRAŠAL IVAN.

»JAAAA... TRIKRAT. ČEPRAV PRVEGA ZAKONA, KI JE BIL TOTALNO ZAFURANA ZADEVA IN JE TRAJALA LE DVA ALI TRI MESECE, NITI NE ŠTEJEM. POTEM JE BIL ZAKON Z MIŠOM IN NATO, NEKAJ LET KASNEJE, ŠE Z JOŽETOM. NITI TA NI TRAJAL DOLGO. A VENDAR...« SEM HITELA NAŠTEVATI, KOT DA SEM PRED KATEDROM IN ME JE STRAH HUDEGA PROFESORJA.

O tem sva se z Ivanom pogovarjala na najinem tretjem ali četrtem randiju, ki je bil kot vsi prejšnji pri njem .

Po tistem prvem snidenju v Piranu sem šla rada dol do morja.

Tam sem se pač počutila kot kraljica.

Bilo mi je fino pobegniti od doma, stran od vsakodnevnih stresov, problemov z otroci, s sosedi, z mojimi psi, najemniki, stran od neprestanih okvar in popravil hiše, stran od neplačanih računov .

Sploh pa stran od vsakodnevne samote !

Z Ivanom pa sva hodila na izlete, na kosila ali večerje v bližnje lokale, vedno se je trudil, da bi mi želje prebral že iz oči. Včasih mi je bilo zaradi tega že zares nerodno.

Torej, v Piranu se mi je vedno nekaj dogajalo, pa čeprav le vsake toliko časa za dva tri dni.

Ivan je tistikrat proslavljajal rojstni dan in verjetno se je prav zaradi tega še posebej potrudil, da je bilo vse na »nivoju«, kot se je rad izrazil.

Šla sva na odlično večerjo, potem pa v »najino« zadnjo sobo v Bella-Viti.

Seveda sva popila kar nekaj aperitivov, potem pa je bila na vrsti še klasika s šampanjcem.

Sploh se ne spomnim več, o čem sva takrat še govorila, razen o mojih porokah, spomnim se le, da sem potem, ko sva prišla v njegovo stanovanje, spet poskusila.

Poskusila, da bi z njim seksala.

Okajena, kot sem bila in kot takšna tako rekoč brez zadržkov, sem hotela Ivanu za rojstni dan ustreči, ga obuditi ter razveseliti.

A naj sem se še tako trudila, ves moj napor je bil zaman.

Njegov Ivanček je ostal mehak kot sveža žemljica.

Ivan je mislil, da si seksa želim jaz in je nazadnje on »osrečil« mene.

Potrudil se je in me oralno zadovoljil, tako da sem po nekaj suhih mesecih spet prišla do takrat že kar močno zaželenega orgazma.

Drugo jutro je bilo nerodno in njemu in meni. Še zdaj ne vem komu bolj.

A bilo je, kot da se me po tistem izogiba.

Kot ženske seveda.

Kazal mi je prijateljska čustva, a tiste prave pozornosti, ki si jo želi vsaka ženska, ni bilo več.

Danes sem skoraj sto posto prepričana, da je ves čas vedel, da med nama ne bo šlo, a se je vseeno trudil.

Mogoče je bil tak kot Max, ki se je rad kazal z menoj.

A ko sem bila z Maxom, sem imela le sedemnajst let, ko sem se spustila v razmerje z Ivanom, pa že enainpetdeset let.

»Olala ! Torej sem še poželjiva in moškim zanimiva !« je kar zavriskalo v meni.

22.

NAKLUČJA ALI ENA SAMA PREKLETA USODA ?

»SE TI ZDIM LEPA ?« SEM VPRAŠALA MODESTA NEKEGA VEČERA, KO SVA SE ODPRAVLJALA VEN.

STALA SEM NA POL OBLEČENA PRED OGLEDALOM IN SI NANAŠALA ŠMINKO.

MODEST JE SEDEL NA POSTELJI IN ME GLEDAL V ZRCALU.

»Zame si ena najlepših žensk, Hermina !« je dejal po krajšem premisleku in pri tem gledal sila resno, kot da bi bil kakšen kustos in bi ravno ocenjeval Mona Liso ali Golo Mayo.

»Lažeš !« sem odvrnila.

»Ne, res si mi lepa !« je dejal, vstal, med od zadaj objel in poljubil na ramena.

Tudi drugače mi je Modest pogosto, tudi v javnosti izkazoval svojo ljubezen in mi na različne načine dal vedeti, da sem mu lepa.

Nekoč sva pred Božičem nakupovala v prepolni trgovini in medtem, ko sem jaz izbirala po policah, me je obrnil, objel in poljubil.

Ni mu bilo mar, kaj si mislijo drugi.

»Naj si mislijo, kar si hočejo ! Vem pa, da so mi nevoščljivi, ker poljubljam tako lepo žensko ! Najlepšo žensko !« je dejal in me poljubil znova.

»Modest... Je bila tvoja žena lepa ?« sem bila radovedna še naprej.

»Katera ?«

»Katera se je tebi zdela lepša ?« sem poskušala biti taktna, ker nisem vedela med katero od obeh se bo odločil.

Malce čudno me je pogledal in malo pomislil.

»Mislim, da je bila Veronika lepša. Mogoče zato, ker je bila zadnja in ker je spomin nanjo še najbolj svež.« je dejal po krajšem premisleku.

»Si jo zelo ljubil ?« sem vrtala naprej.

Nekaj časa je molčal.

»Včasih razmišljam ali so določeni dogodki v naših življenjih naključja ali usoda...« je rekel zamišljeno.

»Ne razumem...« sem priznala.

»Ko sem bil še študent, sem šel na počitnice k očetovi sestrični v manjši kraj, kjer so komaj začeli z zdraviliškim turizmom. Bilo je pravzaprav na kmetih, veš.« je začel.

Sedla sem na posteljo in prisluhnila.

»Z menoj je bil prijatelj, prav tako študent in priznam, da sva se dolgočasila za umret. Edina zabava se je našla v vaški gostilni, kjer so imeli, ne boš verjela - namesto kakšnega juke-boksa, običajen, star Iskrin gramofon in zelo bogato zbirko plošč. No, kakšnih deset od Avsenikov, še nekaj od Slaka in eno celo od Miše Kovača. Potem si lahko misliš, kako zabavno je bilo.«

A kakor koli že...

S prijateljem sta vsak dan hodila mimo dveh na novo zgrajenih malih blokov, kjer naj bi po govoricah domačinov bivale zdravnice in medicinske sestre, ki so na delo v zdravilišče prišle po večini iz sosednje Hrvaške.

Govorili so, da je ena lepša od druge in domačim fantom so ta dekleta hudo burila domišljijo, tako da so se o njih spletale razno razne govorice. V večini seveda neresnične.

Ko sta s prijateljem zadnji dan sedela v vaški gostilni in proslavljala svoj skorajšnji izhod iz tega pekla, so vstopile tri mladenke. Gostilna je bila nabito polna, tako kot so lahko ob večerih nabite le vaše gostilne.

Dekleta so pristopila k Modestu in prijatelju.

»Slobodno ? No, je prosto ?« je vprašala ena od njih.

»Seveda ! Kar !« je vskočil prijatelj.

Po nekaj pijačah in par izmenjanih stavkih ter opazkah, so se predstavili.

»Milka, iz Varaždina...« je rekla prva.

»Gordana, iz Karlovca...« je rekla druga.

»Veronika, iz Reke...« je rekla tretja.

Potem so veselo kramljali tja do poznih ur.

Modest in prijatelj sta jih spremila do tistih mini blokov, kjer so stanovale po štiri v vsakem stanovanju.

Modestu je pogled še najbolj pritegnila Veronika, čeprav je bila od vseh še najbolj molčeča.

A imela je lep obraz, temne kratko prstrižene lase in lepo postavo.

Nekaj časa sta se z Veroniko še pogovarjala pred vhodom, potem ga je poljubila na lica in stekla po stopnišču.

»Vidimo se...« je bilo vse, kar je ostalo za njo.

23.

TA TEDEN NE MOREM, LJUBICA... NE KLIČI ME !

EDEN OD MOŠKIH, KI JE MOČNO ZAZNAMOVAL MOJE ŽIVLJENJE, JE BIL PRINC. PA NE KAKŠEN PRINC IZ PRAVLJIC ALI NEMARA CELO KRONSKI PRINC.

PRINC SE JE NAMREČ PISAL MOJ PROFESOR ZA LIKOVNO VZGOJO IN BIL JE ZELO PRIZNAN AKADEMSKI SLIKAR IN... VELIK BABJEK !

»Hermina, ti imaš talent za slikanje... Ne zapravi ga in riši, slikaj... Ustvarjaj !« mi je govoril in me celo spodbujal, da bi šla študirat likovno umetnost ali vsaj oblikovanje.

Bil je sila šarmanten in markanten moški in tako nisem vedela ali mi to govori zaradi tega, ker dejansko imam talent, ali le zato, ker sem mu bila všeč kot dekle.

Na prof.Princa sem kmalu pozabila, kot sem pozabila tudi na študij likovne umetnosti ali oblikovanja ter v sebi nekako zatrla tudi talent in željo po slikanju.

Dokler...

No, tisto leto, ko sva se z Mišom razšla, je bilo zame peklenško leto.

Ločitev, ostala sem sama s tremi otroki, Mišo je iz podjetja odpeljal vse najboljše posle in poslovne partnerje, sama sem morala vzdrževati ogromno hišo in... Bila sem spet noseča.

V sebi sem nosila otroka, katerega oče pa je odšel živeti k mladi, medna zelo obetavni igralki.

Si lahko predstavljate, kako se v takšni situaciji počuti ženska zrelih let ?

Obupno !

Še bolj obupno pa mi je bilo, ko so mi napravili splav in ko sem odhajala iz bolnišnice, pa me je namesto samega Mišota tam čakal njegov brat.

Preverjal je, če sem res splavila.

Do takrat sem nekje v sebi še gojila kanček upanja, da se bo Mišo vseeno vrnil.

Se od nekod prikazal...

Pa se ni.

Raje je poslal svojega brata, da se je zatrdno prepričal, da ne bom njega in, bog ne daj, njegove igralke »morila« še z enim otrokom.

Bila sem totalna povožena in sesuta ter trdno prepričana, da se je proti meni zarotil cel svet.

Ne svet, vesolje !

Obsedela sem doma in se prestavljala iz sobe v sobo, bila zjutraj jezna nase, popoldan na cel svet. In tako iz dneva v dan.

No, še največ pa je bilo samopomilovanja.

Danes to lahko priznam.

Takrat seveda tega nisem bila zmožna.

Sama sebi sem se smilila bolj, kot pa bi se meni smilil sam Kristus, če bi ga slučajno srečala pribitega na križ.

Da o Mariji Magdaleni niti ne govorim.

Takšno stanje je trajalo mesec ali dva, potem pa sem nekega dne na TV gledala dokumentarec o različnih tehnikah slikanja.

In se spomnila prof.Princa in njegovih besed.

»Hermina, ti imaš talent za slikanje... Ne zapravi ga in riši, slikaj... Ustvarjaj !«

Že naslednji dan se si kupila slikarsko stojalo, komplet pripor za slikanje ter velik kovček z barvami.

In začela.

Prvi poskusi so bili obupni, a nisem vrgla puške v koruzo. Vztrajala sem ! Ko sem slikala, so se moje misli ves čas poigravale s samim slikanjem, z mojo preteklostjo in z mojo prihodnostjo. Ali vsaj željami o prihodnosti. In boljše kot so postajale moje slike, manj je bilo misli na preteklost.

Pa ne, da bi postala kakšna novodobna Ivana Kobilica, to ne...

Moje slike so imele nek svoj ton in umirjene barvne kombinacije z izrazitimi ločnicami in robovi.

Potem sem nekaj teh slik naložila v avto in se odpeljala k nekemu sicer manj znanemu akademskemu slikarju, da jih pogleda.

»Ni slabo, a mislim, da boste morali tehniko vsaj še malo bolj izpiliti. In, za božjo voljo, razgibajte svoje motive ! Ne slikajte ves čas tihožitij in nekih krajin, za katere ve samo vaša glava ! Bodite bolj pogumni !« se je glasila njegova ocena.

In sem nadaljevala.

Bolj pogumno in še bolj smelo.

Da pa vsa moja do tedaj naslikana dela le niso šla v nič, sem jih poklanjala sorodnikom in prijateljicam ob različnih priložnostih, največkrat kar za rojstne dneve.

Sem vsaj prihranila pri nakupih daril.

Ko smo se nekega dopoldneva ženske dobile na kava čveku, pa mi je ena od prijateljic, ki sem jo pred kratkim obdarila z eno svojih umetnin dejala, da naj bom bolj pogumna.

»Pa kaj mi vsi razlagate, da naj bom bolj pogumna ? Kaj pa naj še storim ? Cele dneve slikam, zdaj se mi že ponoči blede od čopičev, barv, slikanja in slik, ki nastajajo... Vi vsi pa meni, bodi pogumna !« sem se uprla.

»Hermina ! Razstavljati moraš ! Če le slikaš in slike zлагаš doma v špajzu, od tega nimaš nič ! Torej ?!« je odvrnila prijateljica.

»In katera galerija samo čaka, da potrkam na njihova vrata, da bodo njihovi kustosi lahko vsi blaženi, da jim dovolim razstaviti moje slike ?« me je zanimalo, obenem pa me je tudi že jako jezilo, ko so mi tako drug za drugim solili pamet.

Se sploh zavedajo, kako težko je umetniku že ko slika ?

Da sploh začne slikati !

Potem pa naj bi bil še svoj lasten agent, pa komercialist, pa... Malo morgen !

»A mora biti ravno galerija, Hermina ? Poglej, imam znanca, predstojnik oddelka v bolnišnici je in kot vem, oni prav radi razstavijo tudi slike neznanih avtorjev ! Dam ti naslov ali telefonsko, ti pa pojdi in se zmeni za razstavo in... Basta ! » je zaključila prijateljica.

In sem šla.

In se zmenila za razstavo, zraven pa sem dobila še ljubimca.

Fino, a ne ?

Poročenega moškega, ki me je začel osvajati kar tisti trenutek, ko me je prvič zagledal.

Najina romanca je bila kot vse romance s poročenimi moškimi.

Ena velika skrivalnica.

In kup zapovedi in prepovedi.

»Ne kliči me od 20. ure dalje !«

»Ne kliči me v službo !«

»Ne kliči me med službo !«

»Ne čakaj me pred službo !«

»Jaz te bom poklical !«

»Ta teden ne morem, ljubica !!!«

Pa hotelske sobe, gnezdeca domala vseh ljubimcev.

Pomenljivi pogledi receptorjev, sobe puste, s posebnim zatohlim vonjem, povsem neosebne, pa čeprav je bil z menoj on, ki sem ga na svoj način celo ljubila.

Ali pa imela vsaj na moč rada...

Bil je kar nekaj starejši od mene, velik, teman mediteransko-južnjaški tip, ki je svoj temperament pokazal le takrat, ko se je njemu zahotelo.

Ta najina romanca je trajala le nekaj dlje, kot pa je trajala moja razstava na oddelku, kjer je bil moj ljubimec šef.

Oziroma...

On moj ljubimec ?

Ali jaz njegova ljubica ?

No, kakorkoli že...

Bila sva na nek način skupaj. Za občasni kratkočasni čvek in seks.

Še danes ne vem, ali je res kaj čutil do mene, ali sem mu bila zgolj v občasno popestritev dolgočasnosti njegovega zakona.

Aja...

Po tistem sva se dobila še dva krat.

Enkrat je bil povsem zadržan, saj sva se dobila na mojo pobudo, drugič čisto evforičen, ko sva se dobila na njegovo željo.

Takrat sem ostala hladna jaz in mu naslednjega dne poslala SMS sporočilo.

»ŽAL MORAM NAJINO ZVEZO KONČATI. NEKAJ ČASA JE BILO LEPO, A NE MORE TRAJATI. TO SO DEJSTVA. ADIJO, BODI LEPO, BODI SREČEN !« sem napisal.

In jaz sem bila začuda zelo zadovoljna, celo srečna, da sem se tako odločila.

Mislim, da tudi zato, ker sem si prihranila vse tiste muke, ki jih trpiš, ko nekoga daješ na čevelj. In mu moraš to povedati v obraz.

Konec koncev sem se globoko v sebi že nekaj časa pripravljala prav na to.

Vloga ljubice mi pač ni pisana na kožo, kaj čem...

Je pa res, da je bilo s tem sporočilom konec tudi moje slikarske poti proti zvezdam umetnosti.

Še sama ne vem zakaj.

Enostavno sem vso ropotijo spravila v klet.

Stran od mojih oči, da me slučajno ne bi zamikalo, da bi v roke spet vzela čopič.

In sem na vse skupaj res pozabila.

Dokler ni mojih slik slučajno videl tudi Modest.

»Ej, ta je res dobra ! Pa kaj je tebi ? Zakaj ne slikaš ?« je spraševal in gledal neko tihožitje iz mojega dokaj zgodnjega slikarskega obdobja.

»Halooooo ? Naj mu mar razlagam o moji kot stara gusarska ladja razbiti romanci s poročenim dohtarjem ?« sem pomislila.

»Ma, ne da se mi... Dovolj mi je bilo...« sem se izmotavala.

Nisem pa vedela, da je Modest dober osebni prijatelj prof.Princa, ki je zdaj že hudo v letih, a kot pravi Modest, še vedno slika in je še vedno po malem nor na ženske.

»Rada bi ga spet videla. Zanima me, če bi se me spomnil ?!« sem dejala presenečena.

»Ni problem, se bom zmenil in ga obiščeva.« je obljubil moj lubi.

Ja, obljubil, a jaz še danes čakam, da me odpelje na obisk k prof.Princu.

24.

KO GRE ENA STVAR PREČ...
MORA RES ZA NJO TAKOJ PRITI DRUGA ?

»ZDAJ MI PA LEPO IN POČASI RAZLOŽI, KAKŠNO ZVEZO IMA TVOJE DOKAJ RAZGIBANO ŠTUDENSKO OBDOBJE OPRAVITI S TVOJO ZADNJO ŽENO, VERONIKO ? KONEC KONCEV JE OD TVOJIH ŠTUDENSKIH LET PA DO POROKE Z VERONIKO PRETEKLO NAJMANJ PETNAJST LET, ČE NE VEČ, MAR NE ?« SEM SE ZAČUDENA SPRAŠEVALA.

»Imaš prav... A potem sem nekoč šel na trgatav prav tja, kjer sva bila s prijateljem takrat v najinih študentskih letih. K sestrični mojega očeta !« je odvrnil in nadaljeval.

Modest o pridelavi grozdja, trgatvi, kletarjenju in drugih z vinogradništvom povezanih opravilih ni imel pojma. In tako so se domači malce norčevali iz njega. V brento za nošenje grozdja so mu nalagali več kot drugim, silili so ga v tekmovanje z domačini kdo bo s polno brento prej od obirača pa do zidanice in podobne zanimivosti, ki so Modestu tja do opoldan že močno zagrenile življenje, sploh pa veselje do trgatve. Rešil ga je dež in tako so za tisti dan končali z obiranjem.

Obiračev je bilo veliko, preko dvajset in Modest ta čas, ko je dirjal od trgačev do zidanice, niti ni imel časa gledati, kdo vse je med obirači.

Potem pa je prišel čas kosila in ko je sedel na še edino prosto mesto za veliko in dobro obloženo mizo, je sedel zraven ženske sredi tridesetih let.

Nasmehnila sta se drug drugemu.

»So vas pa dobro namučili, a ne ?« ga je vprašala.

»No, ja, če sem že tu, kar je bolj poredko, naj me pa vsaj takrat koristno uporabijo.« ji je smeje odgovoril Modest.

Potem so jedli in med jedjo so se domačini šalili z bolj kot ne abotnimi šalami.

Modest je opazil, da se le on in ženska zraven njega bolj prisiljeno smejita tistemu, kar je bilo slišati iz omizja, medtem ko so drugi pokali od smeha.

»Vi niste od tu, kaj ne, da ne ?« ga je vprašala, ko so pojedli.
Hotela mu je naliti kozarec vina, a ga je hitro umaknil.

»Hvala, ne pijem, vozim. Ne, nisem od tu. Tisto tam je sestrična mojega očeta !« je dejal in pokazal na priletno žensko.

»A, Hedvika ! Dobro jo poznam. Veste, k meni hodi na terapije !« mu je odvrnila.

»Nisem vedel, da je bolna. In kaj je narobe z njo, če to ni skrivnost ?« je zanimalo Modesta.

»Leta in delo na njivah in v vinogradih pač naredijo svoje. Največkrat imam opraviti z obrabljenimi vretenci in podobnimi nevšečnostmi. Tu je pač kmečko okolje !« mu je pojasnila.

»Torej ste zdravnica ? Tu, v zdravilišču ?« je bil radoveden.

»V zdravilišču sem, ja.« mu je smeje odvrnila.

Takrat je k njej pritekla deklica kakšnih desetih let.

»Mami, mami ! Pridi, da ti pokažem mucu, ki mi jo je dala teta Ema !« je bila deklica vsa vzhičena.

In so šle gledat mucu.

Tako Modest ženske tistega dne ni več videl.

Nazaj k mizi je ni bilo, ko pa se je ob odhodu razgledal po dvorišču, je bilo le-to prazno.

Pozabil je nanjo.

Vse do Martinovega, ko se iz mošta naredi vino in ko so ga povabili na gostijo, saj da je bil najbolj priden nosač na trgatvi.

»Veš, Veronika ves čas sprašuje zate, Modest !« mu je začela pripovedovati sorodnica Hedvika, še preden je dobro voščil dober dan .

»Kdo ? Katera Veronika ?« je bil začuden.

»Tista, ki je na trgatvi sedela zraven tebe. Moja zdravnica !« je hitela v svojem narečju Hedvika.

»Aja...« je bilo vse, kar je lahko rekel.

Hedvika pa je le kimala in se muzala.

Potem si je spet priklical v spomin podobo ženske iz trgatve.

»Veronika... Veronika...« mu nekaj ni bilo jasno.

In ko je Veronika v tistem trenutku vstopila in jo je dobro pogledal v obraz, ki se mu je že od daleč smejal, se je v trenutku spomnil Veronike, s katero je stal pred vrati tistega mini bloka. Pred več kot petnajstimi leti.

Veronika je sedla k njemu.

Modest je le kimal.

»Si se končno spomnil ?« ga je skoraj šepetaje vprašala.

Prikimal je.

»Jaz sem tebe spoznala že takoj, na trgatvi. Skoraj se nisi spremenil !«

In potem sta kramljala, kot da sta na gostiji sama.

Bilo je že pozno in ker se je Modest imel namen še istega dne vrniti domov, se je začel poslavljati.

Veronika pa tudi.

Na dvorišču sta obstala pri njegovem avtu.

»Imaš prevoz ?« jo je vprašal, saj je videl le nekaj starih stoenk in fičkov.

Predvideval je, da bi ona morala imeti kaj boljši avto.

»Nimam avta. Pa saj ni daleč. Vedno grem peš, rada hodim...«

»Pridi, te bom peljal.« je dejal in brez da bi počakal, sedel v avto, da ne bi ugovarjala.

»Še vedno stanuješ tam ?« je vprašal, ko sta zapeljala na glavno cesto.

»Še, le da imam sedaj večje stanovanje in da sem v njem sama. S hčerko !« mu je odvrnila smeje.

Potem sta vse do vhoda molčala.

»No, evo, tu sva...« je dejal Modest.

Nekaj trenutkov je vladala mučna tišina.

Veronika je gledala naprej skozi vetrobransko steklo, kot da Modesta sploh ni v avtu.

»Greš gor ? Na pijačo ?« je dejala tiho, kot da bi se bala, da bi ju kdo slišal.

»Pozno je in... Kaj pa tvoja hčerka ? Da je ne bi zbudila...« se je branil.

»Hčerka spi pri prijateljici, tako da te bojazni ni. Vprašanje je le, če se ti mene ne bojiš.« je dejala z nasmehom.

In se je ni zbal.

Niti nista popila pijače.

Modest se je kasneje spomnil le njenega lepega telesa, ki se je kopalo v mesečini, svojih poželjivih rok in tega, da sta se ljubila vse do zore.

Brez oddiha.

»Boš kavo ?« ga je vprašala ob zori.

»Ne, raje bi še malo tebe...« ji je zašepetal na uho in si jo znova
vzel.

Naključje ali usoda ?

25.

**ROBINZON, PLEZALEC PO BALKONIH,
MALI ONASSIS IN ŠALJIVEC - A TO JE TO !?**

»ZANIMIVO, VEŠ, HERMINA... RAZMIŠLJAL SEM NEKAJ.« JE DEJAL MODEST NEKEGA VEČERA, KO SVA RAVNO POVEČERJALA.

JAZ SEM POSPRAVLJALA POSODO, ON PA JE ŠE VEDNO SEDEL ZA MIZO IN ME GLEDAL.

»VELIKO SVOJIH BIVŠIH OMENJAŠ, O NJIH GOVORIŠ, LE O JOŽETU, TVOJEM ZADNJEM MOŽU NE POVEŠ VELIKO.« JE DEJAL.

»NI KAJ VELIKO POVEDATI, VEŠ...« SEM ODGOVORILA.

Modest je molčal.

»Mogoče zato, ker niti nisva bila veliko skupaj. On v San Marinu, kjer je delal kar nekaj časa od najine poroke, pa do vrnitve domov. Potem, doma, pa spet obrtniški posli , ki so ga zadržali na terenu po cel dan in tudi tja v noč.«

»A tako...« je bilo vse kar je pripomnil Modest.

»Vidiš, Jožeta pa nisem spoznala preko interneta, pač pa preko prijateljice, katere prijateljica je bila njegova sestra !« sem dejala v smehu in mogoče tudi kot v opravičilo.

Jože je bil ogromen, skoraj dva metra visok moški, z nekaj čez sto kilogrami čiste teže, z gladko obrito glavo in malce brade.

Na pogled strašen, kot bi ga sneli iz kakšnega gangsterskega filma, a v duši sila mehak moški.

Skoraj deček.

In znal je biti celo zelo zelo zabaven.

Iz vsega je bil sposoben narediti cirkus in smeh.

Tudi njegova druga sestra je živela in delala v San Marinu in ko je praznovala rojstni dan, je povabila tudi nas. Jožeta, mene in moje otroke.

Ker je Jože tistega dne delal skoraj do večera, smo v San Marino prispeli šele okrog polnoči, ko se je sestrina zabava že končala.

Jaz sem hotela pozvoniti, a Jože ni pustil.

Sestra je stanovala v drugem nadstropju in Jože, velikan, kakršen je bil, je splezal do nje čez balkone in jo na smrt prestrašil.

Sestro bi seveda malone zadela kap.

»A morajo res vsi moji moški plezati čez balkone ?« sem se vmes pošalila, ko sem se spomnila in Jožeta in Mišota.

Jože je znal biti dober tudi do otrok.

Kadar je seveda bil doma in je imel čas zanje. Na dopustu se je z otrokoma, ki sta bila takrat še mala igral Robinzona, z njima gradil hiše iz trsja, se metal po vodi kot kakšen desetletnik, se potapljal in jima iskal školjke.

Ja, znal je biti fajn.

»In zakaj sta potem sploh šla narazen ?« je zanimalo Modesta.

»Razlog ? To, da ga veliko ni bilo, da je znal, preden je našel pot do doma, prejadirati pol bifejev in gostiln v mestu, da je tam dajal natakarcam napitnine kot Onassis in igral Big Jacka, meni pa doma nakladal, da mu stranke še niso plačale. Ma, svega i svašta je bilo. Tudi udariti sva se znala ! Na hudo !«

Malo sem pomislila na tisti čas.

»In po enem takšnih prepиров sem ga prosila, da spoka in gre. In je šel... Mesec dni po tistem me je poklical, če grem z njim na Jadran. In sem šla. Zakaj pa ne ? Zakaj bi sedela doma ? No, skupni dopust ni spremenil ničesar, ostala sva pri tem, da se ločiva. Ne, še nekaj je bilo !« sem se na koncu od srca zasmejala.

»Kaj hudo smešnega ?« je vprašal

»Ja, takrat sem ga nahecala, da mi je naredil tisto veliko vrtno mizo, obloženo s keramiko, ki zdaj stoji pod pergolo. Gratis, seveda, v znak prijateljstva ! « sem se mu pohvalila.

»Res ni veliko spominov...« je pripomnil Modest.

»No, našel bi se še kakšen. A nič posebnega!« sem dodala.

Potem pa bruhnila v smeh.

»Veš česa pa se pri njem res najbolj spomnim ?« sem dejala, ko sem prišla do sape.

»Ne, kako bi vedel...«

»Da je tistega jutra, ko sva imela ločitveno razpravo, lilo kot iz škafa in da sva šla po razpravi na kavu skupaj vedrit !«

26.

SINJE MODRO PISMO, MOŠUS, CEDRA IN GOYA !

NEKEGA DNE, POVSEM NEPRIČAKOVANO, PA SEM OD MODESTA, S KATERIM SE NISVA NE VIDELA NE SLIŠALA ŽE DALJ ČASA, PREJELA PISMO.

PO SVOJE SEM SE ZAČUDILA, SAJ JE PONAVIDI UPORABLJAL ELEKTRONSKO POŠTO.

A TO PISMO JE BILO NEKAJ POSEBNEGA.

SINJE MODRE BARVE IN ODIŠAVLJENO Z MOŠUSOM IN CEDRO. KOT DA BI VONJALA NJEGA, MODESTA.

Počasi sem ga odprla.

Priznam, da sem se bala, kaj bo v njem.

Opravičilo ?

Slovo ?

Izpoved ljubezni ?

Draga, ljuba moja Hermina !

Sprašujem se, ali sploh bereš moja zmedena pisanja, ki ti jih pošiljam.

Veš, ko ob pisanju pomislim nate, na tvoje globoke in sijoče oči, vedno hočem zbrisati vse, kar sem napisal. Ne samo zdaj, tudi vse tisto, kar sem napisal kdajkoli prej.

Ja, Hermina, gotovo si že uganila, da je to precej hud napad tebe.

Nemiren sem; in nemir pri moškem zmerom pomeni žensko ; in tako se moj nemir imenuje Hermina.

Bojim se, da se nikoli ne bom navadil te praznine, ko nisi ob meni. Se spominjaš, kolikokrat sem ti govoril, da nikoli nisem zares verjel, da si moja?

Vsako jutro, ko sem se prebudil, me je objelo radostno spoznanje, da si in da vidim tvoj lepi obraz na blazini poleg svoje in da lahko stegnem roko in se te dotaknem.

Zdaj je ravno nasprotno.

Ko se prebudim, ne morem verjeti, da te ni poleg mene. Da blazina ob meni ne diši po tebi, po tvoji ljubezni, po tvojih ustnicah. Po tvojih jutranjih poljubih. In ta zavest je nekaj strašnega.

Veš, Hermina...

Mislim, da je najina ljubezen kot skrinja z diamanti. Polna jih je. Velikih in majhnih. Vsak je brušen drugače in vsak odseva drugačno barvo in svetlobo. In prav v teh odtenkih svetlobe so skriti tisti najlepši trenutki najine ljubezni. Ta svetloba lahko osvetli temo tistega, kar naju je v preteklosti prizadelo.

Tebe bolj kot mene.

Ljuba moja, še bom iskal diamante, jih brusil in čuval zate.

Zate. Za naju. Za najino ljubezen.

Pismo je bilo ob robovih okusno in nevsiljivo opremljeno s perorisbami, ki jih je narisal sam.

Videlo se je, da je uporabil le tanek, mehak svinčnik.

»Jezus Kristus, kaj naj s tem moškim ?« sem se vprašala in sedla, da zajamem zrak.

27.

NEKAJ VMES MED KOLERIKOM IN FLEGMATIKOM**(PA NI ROBERT REDFORD)...**

»MODEST... KAKO TI JE NA TEH INTERNETNIH STRANEH USPELO ZMEŠATI GLAVO TOLIKIM ŽENSKAM ?« SEM GA VPRAŠALA SREDI PRIPOVEDI O DRAGICI.

»TO MORAŠ PA NJIH VPRAŠAT !« SE JE NAMUZNIL.

»PA, DOBRO... NEKAJ SI MORAL NAPRAVIT, DA SO PADALE NATE KOT MUHE !« SEM VZTRAJALA.

»Običajne stvari pač. Čeprav sem se na tisti ameriški strani, mislim da je bila date.com naučil, da je bistvo v osebnem opisu, v predstavitvi. Vsaj ženske bolj gledajo na to. Ponavadi vse iščejo moške, ki niso ravno neumni, ki znajo kaj napisat, ki so razgledani. Moške pa bolj zanima teža, velikost, leta, kakšno postavo ima ženska.«

»In ti si to s pridom izkoristil ?«

»No, trudil sem se že...« je bil sila izmuzljiv.

»Mi zaupaš, kako ?« se nisem vdala.

»Joj, Hermina, osebni opis pač...« se je izmikal.

»Glej, tudi jaz sem jih prebrala kar nekaj, teh opisov, pa me noben moški z njo ni ravno pritegnil. Zakaj bi bil tvoj tako drugačen, tako hudičevo Don Juanovski, Cassanovovski ?«

»Ej, to so že obtožbe, lubi !«

»Pa jih ovrzi in mi pokaži, kako si to napravil !«

In mi je pokazal.

www.jazinti.com

IME : Gesta

ROJ. DATUM : 17.4.1956

KRAJ : Ljubljana

TEŽA : 82 kg

VIŠINA : 183 cm

POSTAVA : atletska

ZAK. STAN : razvezan

OTROCI : jih že imam

OSEBNI OPIS :

Sem 50 + y.o. - višina : 184 cm - 183 cm (pri 20 y.o. - pri 47 y.o. - pri 100 y.o. predvidoma 180,5 cm)

teža : med 78 kg - 82 kg (poleti-pozimi)

karakter : nekaj vmes med kolerikom in flegmatikom, kar je sicer nemogoče, a tak pač sem ;

stan : definitivno razvezan (formalno in neformalno - z dušo in telesom - od mize in postelje) hobiji : čakam na čudež, da pride (seveda v obliki prave ženske), vmes pa se grem nekaj malega športa (hribi - vsaj malce nižji od 3000m/nmv, potapljanje - če me nahecajo, da me na dnu čaka ona prava, smučanje - ker raje vijugam kot nadrsam) ;

Berem (lahko me ujameš tudi s knjigo na glavo, a bom še vedno trdil, da znam brati), rad hodim po svetu z odprtimi očmi, a še vedno ne priznam, da kaj znam (to je lahko nevarno), govorim bedarije za vsakdanjo rabo in kar tako in se nasploh trudim biti OUT.... (če si skoz IN, ti skoz in skoz gledajo pod prste...)

Kaj pričakujem : nekaj med Ano Karenino (ker ima , če lahko verjamem Tolstoju - ogenj v sebi), Murphy Brown (ker je faiterica in se zna celo pohecati - pazi : na svoj račun), Barbro Straysand in seveda teboj (ker te ne poznam, a si vseeno pokazala pogum !)

Kaj lahko pričakuješ od moje malenkosti :

- da bom fer (bolj, kot kakšen fuzbaler-vsaj s soigralci se ne mislim poljubljati),
- da bom prijazen (bolj, kot kakšen državni uradnik),
- da ne bom nesramen (čeprav ti ne morem ponuditi 1 MIO \$ kot Robert Redford -in to za eno samo noč),
- da znam biti romantičen (le kje so tisti dnevi...se spomniš ti ?) ,
- da znam kuhati (če ne poskusiš ne moreš verjeti, a, imaš prav - niti umreti..),
- da znam poslušati (nimam Slobo kompleksa, vsaj danes še ne),
- da se znam pogovarjati (celo po kitajsko - če moram koga prepričati),

- da znam koga tudi upoštevati (praviš da te ne zanima - OK, to sem tudi mislil..).

Ja, heca je dosti... In zdaj? :) no, lahko se opogumiš in mi kaj napišeš na gesta@mail386.com - če pa dodaš še fotko, bova pa že tako dobra znanca, da se nama niti kofe ne more shladiti :)

»Uf...« je bilo vse, kar sem v prvem trenutku lahko izdabila.

»Kaj ?« me je gledal pomenljivo in s kar malce strahu.

»Zakaj pa Gesta ? Kot dobra gesta ?« sem bila radovedna.

»Ne, po Goesti Berlingu, junaku skandinavskih sag. Dobra knjiga Selme Lagerlof, moraš jo kdaj prebrati. Bil je eden od kavalirjev, nekakšnih vitezov umetnosti, ki so potovali iz dvora na dvor, igrali, peli in osvajali ženske.« mi je razložil.

»Zelo pomensko... Pa je katera razumela, zakaj gre ?«

»Mislim, da ena ali dve, a šele potem, ko sem jim omenil knjigo. Druge pa niti niso bile tako fribčne, kot si ti !« me je podražil.

28.

JAZ KOT MALECKA - VIS A VIS – DASA, TJAŠA & COM.

NE VEM, KOLIKO ŽENSK JE DOŽIVELO, DA SO LAHKO KAR NEKAJ ČASA SPALE V VARNEM IN TOPLEM OBJEMU SVOJEGA MOŠKEGA IN SE JE TA MOŠKI OB VSAKEM NJENEM NAJMANJŠEM GIBU ZBUDIL.

»Je kaj narobe, lubi ?« je ponavadi v takšnih trenutkih vprašal Modest in me še bolj privil k sebi.

Počutila sem se ne le varno, pač pa...

Ljubljeno ?

Je to prava beseda ?

Ko ženska čuti, da moški z njo diha, da čuti utrip njenega srca, da je...

Njen !

Pogrešam te varne objeme, pogrešam njegov vonj, njegovo toplino, njegovo predanost in njegovo skrb zame.

Tako varno sem se počutila le še ob mojem Tatiju.

Ja, moj Tati...

Meni je vedno deloval kot maršal. Kjerkoli se je pojavil, je bil le on. Drugih ljudi zraven njega, kot da jih ni bilo. S svojo pojavo in držo je znal napolniti prostor.

»Malecka...« sem bila jaz.

»Dasa...« je bila moja pol sestra.

V Opatiji, v njegovi vili ob morju, se je Dasa nekega dne zazrla vame.

»Hermina... Kaj naj naredim, da bom tako lepa kot ti ?« se je zazrla vame.

Kaj naj rečem deklici dvanajstih let, ko sem bila jaz na začetku dvajsetih.

»Saj ti si lepa...« sem odvrnila.

»Pa ne kot ti ! Glej, kako gleda Tati tebe in kako mene ! Jaz sem Dasa, ti Malecka...«

In Dasa je bila zares dasa.

Ob pomoči njene mame.

Tjaše.

Maršalica za uvjek.

Jebi ga.

In, ko je moj Tati v Frankfurtu umiral, razen njegove zveste tajnice, ob njem ni bilo nikogar.

Ne mene, ker nisem vedela, kaj se dogaja in ker so me »kao« pozabili obvestiti, ne Tjaše, ne Dase.

Ko sem prišla na pogreb, vsa zmedena, pa še noseča s Tadejem, mi je Tjaša skočila v objem in zapela, kot je znala le ona.

»Vidi šta se nam dogodilo ! Tati nam umro !« je dejala in me objela.

Objem Judeža.

Potem sem čakala na zapuščinsko razpravo.

Zaman.

Ni bilo kaj delit.

Moj Tati je umrl kot revež.

Vilo v Opatiji je že prej, vsaj tako je zatrjevala sama, odprodala Tjaša za nekih tri mio mark. Dojče mark, da ne bo pomote.

A Tati je imel še stanovanja in hiše v Beogradu in Sarajevu. Konec koncev tudi tam, kjer je umrl. V Frankfurtu !

A jaz v tistem trenutku nisem razmišljala o tem.

Preveč hudo mi je bilo za Tatijem.

A sem se počasi le zbogala s tem, da ga ni več.

Njega, mojega Tatija.

A ostala je Tjaša in tu je bila še Dasa.

Nič več deklica, ki bi bila rada podobna meni.

Iz tistih nekaj kg preveč pri deklici se je rodila...

Griptilda.

Ja.

Tjašino glasilo.

Tjaša je namreč po Tatijevo smrti vse svoje otroke po in preženila.

Ja, tudi mene je hotela, a jaz sem jaz.

Uspelo pa ji je pri Dasi, pri sinu in drugi hčerki.

Še danes ne vem, kam so šla stanovanja in hiše v Beogradu, Sarajevu, Opatiji, Zagrebu in Frankfurtu.

Kot je kasneje dejala Tjaša, naj bi moj Tati umrl kot revež.

»In kje so vsi tisti milijoni mark ?« sem jo vprašala enkrat, ko mi je po telefonu spet solila pamet, kako boga da je.

»On je gemblao, Hermina ! I evo ! Ni ti ni ja nemamo ništa ! Sve je prokockao...« je rekla.

A potem sem z Modestom šla na izlet tja dol.

V Opatijo.

In videla, kako Tjaša preureja »mojo« vilo za deset mio maraka.

Torej vilo, za katero je Tati vedno govoril, da bo nekoč moja.

29.

VSE SE VRAČA, VSE SE PLAČA.... ?**MAR TUDI PRVE LJUBEZNI ?**

Z MODESTOM PA NISVA BILA PO SVOJE POVEZANA LE PREKO NAJINEGA BEŽNEGA SREČANJA PRED PETINTRIDESETIMI LETI NA TISTEM ROJSTNEM DNEVU, KATEREGA SE NE MOREM IN NE MOREM SPOMNITI IN ZA KATEREGA NOBEDEN OD NAJU NE VE, KDO JE TISTI ROJSTNI DAN SPLOH PRAZNOVAL IN ZAKAJ SVA SE MIDVA ZNAŠLA TAM.

Zaradi spleta naključij ?

Mogoče.

Ali pa je za tisto srečanje, kot tudi za najino zvezo po vseh tistih letih, nemara poskrbela kar gospa usoda.

Kot je verjetno poskrbela za srečanje moje mame in njegovega očeta pred več kot petdesetimi leti, ko je moja mamo prav Modestov oče odpeljal na njen prvi ples.

»Če nisem vsa ta leta srečeval tebe, Hermina, pa sem pogosto srečeval tvojo mamo, veš...« mi je dejal nekega dne Modest.

»A res ?« sem se začudila.

»Večkrat sem jedel pri njej !« je dejal.

»Pri njej doma ?« sem se pošalila, čeprav sem dobro vedela, da Modest misli na restavracijo, kjer je bila moja mama dolga leta šefinja.

»Pravzaprav, me je tja prvič peljal moj oče.« je povedal.

»Se poznata ? Moja mama in tvoj oče ?« sem bila presenečena.

»Mislim, da se... Verjetno iz mladosti ! Vsaj glede na to, kako se pogovarjata, bi kaj takega lahko povsem mirno sklepal. Kar domača sta si, veš. No, vsaj bila sta si !« je ugotovil zamišljeno.

Potem sva na to pozabila.

Do nekega večera, ko sva bila na obisku pri njegovih starših.

»A ste res poznali mojo mamo ?« sem čisto iznenada vprašala njegovega očeta.

»Seveda sem jo ! Pred davnimi leti sem jo odpeljal na njen prvi ples. Potem pa v njeno restavracijo hodil na vampe z golažem !« se je zasmejal.

Ne vem, kaj mi je bilo, a v tistem trenutku sem poklicala mamo.

»Mami... Tu imam tvojega plesalca - spremljevalca izpred petinpetdesetih let !« sem dejala smeje.

Mami je verjetno mislila, da je z menoj kaj narobe.

Na kratko sem ji razložila kako in kaj, potem pa ji na telefon enostavno dala kar Modestovega očeta.

»Kako si kaj, Olja ?« jo je pobaral zelo prijazno.

A kljub pogovoru, ki je trajal dobrih deset minut, se moja mama ni mogla spomniti Modestovega očeta.

Tako kot se jaz nisem spomnila Modesta po tistem najinem prvem srečanju na rojstnem dnevu pred petintridesetimi leti.

»Kako je takrat sploh bilo ? Kaj se je zgodilo ?« sem vprašala mojega ljubija.

»Tudi jaz se spomnim bolj malo. Le to vem, da sem prišel tja z enim kolegom in druge poznal le na videz.« je pripovedoval.

»Hmmm... Jaz se res ne spomnim niti enega detajla. Ničesar... Sploh ne vem, da sem tam bila !« sem spet priznala.

»Bil je dolgčas. Drugi so se šli neke čudne, otroške igrice. Tebe nisem poznal, a bila si mi všeč !« se je nasmehnil.

Potem sem jaz odšla v zgornji hodnik hiše, na odprto okno, da pokadim cigareto, saj v dnevni sobi niso dovolili kajenja.

In Modest je prišel za menoj.

»Dolgčas, kaj ?« je dejal in prižgal tudi meni.

»Ja, kaj hočeš... A videti je, kot da se oni kar v redu zabavajo.« sem odvrnila.

»In kaj počneš drugače, ko ne hodiš na takšne prima žure?« me je spraševal dalje Modest.

»Hodim na srednjo medicinsko in tudi na kakšen boljši žur grem včasih.« sem se zasmejala.

»Jaz sem Modest...« je rekel zelo razločno in me strmo pogledal v oči.

Bil je simpatičen fant nekje pri sedemnajstih letih.

A kaj, ko je bil bolj kot ne svetlolas, jaz pa sem takrat na smrt oboževala le temnolase fante.

»Hermina...« sem se mu nasmehnila.

»Vem...« je odvrnil sproščeno.

»Poznaš me ?« sem bila presenečena.

»Seveda... A šele nekaj minut. Spodaj so mi povedali nekaj malega o tebi, ko sem se pozanimal za edino lepo dekle na tem žuru.« se je nasmehnil.

»A tako ?!« sem dejala tiho, a pri srcu mi je bilo toplo kot vedno, ko se je posebej zame zanimal kak moški.

»Pa ti ? Delaš, hodiš v šolo ?« sem ga vprašala.

»V gimnazijo... Drugi letnik sem končal !«

Nekaj trenutkov sva molčala in kadila.

Bilo je pozno poletje, tik pred začetkom šole in blago sonce je v večeru počasi zahajalo.

»Imaš dekle ?« sem ga nenadoma vprašala.

Malce presenečeno me je pogledal, a se ni zmedel.

»Imam...« je prikimal.

»Jo ljubiš ?« sem spraševala dalje.

Prikimal je in me spet strmo pogledal v oči.

»Pa ti ? Imaš fanta ?« je bil kanček radoveden tudi Modest.

Nasmehnila sem se in pomislila na Zvonka, fanta, s katerim sva se razšla pred nekaj meseci.

»Trenutno ne. Razšla sva se. Že pred nekaj meseci...« sem priznala.

Prikimal je.

»Kako je ime tvoji ?« se mi je utrnilo.

»Irena.« je odvrnil in se zazrl nekam daleč v zahajajoče sonce.

Prepričana sem, da je takrat mislil nanjo, na Ireno.

Ne vem pa kaj, o kom ali o čem pa sem takrat razmišljala jaz.

»Tako je bilo...« je končal svoje spomine na tisto najino srečanje Modest.

»Irena... In kaj se je zgodilo z njo ?« sem vprašala petintrideset let kasneje in bila kar kanček ljubosumna, da se že takrat ni zagledal vame.

»Razšla sva se. Takoj po koncu gimnazije !« je odgovoril Modest trpko.

In nadaljeval.

Bila sta sanjski par.

Pa ne takšen, na hitro skup zmetan in vzet iz kakšne pogrošne soap nanizanke ala Big Brother, pač pa par, ki je bil zaljubljen že v osnovni šoli.

Iz otroške ljubezni, ko še sama nista vedela zakaj sploh gre in sta si bila preprosto všeč in sta se rada družila, je njuna ljubezen prerasla v najstniško, iz te pa v čisto pravo ljubezen, ko sta zelo resno načrtovala tudi že skupno prihodnost.

O drug drugem sta vedela vse.

Od tega, kakšen poklic želi opravljati po študiju, da bosta med študijem skupaj stanovala, kakšno stanovanje in vikend bosta imela, ko se bosta poročila, do števila otrok in njihovih imen, znamke avta, ki sta si ga oba želela.

Bila sta prepričana, da jima tega ne more vzeti nihče.

In v to so bili prepričani tudi vsi, ki so ju poznali.

Skupaj sta hodila na plese, v kino, na izlete, skupaj sta gojila razne športe, hodila na dolge sprehode, preživljala poletja pri njeni sestri, ki je bila poročena v Splitu in...

In se imela lepo.

Modesta so prijatelji večkrat spraševali in dražili o tem, kakšna je Irena pri seksu.

A se jim je le smejal.

Nihče ni vedel za njun dogovor, da bosta resno s tem začela šele takrat, ko bo to ona zares hotela sama od sebe.

In Modest nikoli ni silil dlje, kot je hotela Irena.

Nekega poletnega večera sta bila na obisku pri njeni kar nekaj let starejši prijateljici. Večerjali so in se zabavali ter šalili kar dolgo v noč, ko je v veži zazvonil telefon. Brigita, kot je bilo prijateljici ime, se je šla javit in ko se je vrnila, jima je pojasnila, da je nepričakovano z letalom iz Frankfurta priletel njen fant Črnogorec in da mora ponj na letališče.

»Vidva ostanita, nikar se ne dajta motiti ! Pravzaprav lahko mirno prespita kar v podstrešnem ateljeju.« je dejala in odhitela na letališče.

Podstrešni atelje je bil ogromen, nadvse okusno opremljen prostor, v katerem je prej stanoval Brigitin brat arhitekt.

Stene so krasile risbe s svinčnikom iz Maroka, Manhattana in Pariza, stara oljna platna, na starinskem pohištvu so stali kipci in okrasni predmeti iz medenine, sobo je razsvetljevala mehka svetloba starega kristalnega lestenca...

In tam je bila, prav sredi ateljeja, velika in široka postelja z baldahinom.

Prostor je dišal po kamilicah, sivki in lesu tramovja nad njima. Modest je ugasnil luč in nežno potegnil Ireno na posteljo, ki je bila vsa v belem in je dišala po svežem milu za pranje.

Posteljo je oblila lunina svetloba in čeprav je Modest Ireno videl golo že nešteto krat prej, se mu je takrat zazdela neizmerno lepa.

Ona je potegnila nase njegovo glavo in ga božala po malce daljših laseh.

»Hočem.... Modest... Ne... Želim... Zares si želim, da sem nocoj tvoja ! Čisto in zares tvoja !« mu je dahnila na uho.

Potem, ko sta se leto dni kasneje razšla, ji je Modest napisal pesem.

Svinčeni zvoki neke ljubezni

Kaj naj ti povem v tej tihi,
zimski noči?
Da si želim, nekoč,
le s teboj,
v tvojem podstrešnem ateljeju
gledati orumeneli plakat,
ki vabi na prašno korido
v neko avgustovsko zatohlo andaluzijsko vas,
na starem gramofonu poslušati Ravelov Bolero
in nama glasno brati Lorcine verze :
"Zeleno, ki te ljubim, zeleno...".
Želim si...
Tvojih drobnih pisem iz tujine.
Da ne bom nikoli v naprej vedel
kaj je v njih :
z ustnicami in šminko izrisan poljub
na prtičku pariške kavarne "Caffe d'Orr",
tobakov list in ohridski biser,
skica istambulskega bazarja
ali impresionističnega vrveža na Pickadilly Streetu,
ovitek Tagorejeve Gore
ali le črno-bela vstopnica
za že odigrani koncert Leonarda Cohena
s pripisom : So long...,
zamazanega z neuvidevnim žigom
Manhattan Central Posta.

Veš,
nikoli ne bom pozabil
najinih pogovorov ;
ne tistih
o relativnosti časa v zgodovini,
katere del bo nekoč tudi najina ljubezen,
ne tistih
o ustvarjalnih stiskah,
o absurdni minljivosti nekega
trenutka,
ki sva ga pečatila le z bežnimi dotiki
najinih oči,
trenutka,
ko sta se najina glasova
spoznala v globini čustev,
ko so se pore najine kože
previdno navajale na vonj
najine notranjosti,
na v dah skrite izpovedi
ljubezni,
na vroča Nerezinska poletja nedaleč od Raba,
na trpko črno vino s sirom in olivami,
na most nad reko,
ki me je odpeljal vate,
na gore nad nama
in oblake,
na daljne zvezde
in Lizstovo Ljubezensko sanjarjenje...

Kaj naj ti še povem v tej tihi,
zimski noči ?

30.

KO PRVIČ ZNORIŠ...
SE PRVIČ TUDI POROČIŠ ?

»SI VSEM SVOJIM ŽENSKAM PISAL PESMI ?« SEM GA VPRAŠALA NA ZELO DIREKTEN NAČIN IN TOČNO TISTO, KAR ME JE MUČILO ŽE KAR NEKAJ ČASA.

PRAVZAPRAV OD TAKRAT, KO MI JE Z ZANOSOM PRIPOVEDOVAL O SVOJI PRVI LJUBEZNI.

O IRENI...

»Niti ne...« je odvrnil, kot da govoriva o zadnji zimi in o količini snežnih padavin v lanskem januarju.

»Ja, pa ja de...« se mi je kar zameglilo pred očmi.

Spet ena drobna, prefinjena laž mojega ljubija, sem pomislila.

»Ti si namreč prva, ki jo je brala !« je dejal še bolj mirno in še bolj prepričljivo.

»Boš rekel, da Irena ni brala tiste pesmi, ki si jo napisal njej ?«

»Ne, ni...«

»In zakaj je ne bi ?«

»Ker sem jo končal šele potem, ko sva se razšla in se je ona v nekaj mesecih po najini ločitvi poročila z drugim. Zato !« je dejal.

Spet malce trpko.

A tokrat mu nisem zamerila te trpkosti.

Ne vem katera pesem poje o tem, da so vse prve ljubezni žalostne.

A moja izkušnja je že bila takšna.

Pa ne le s prvo pravo ljubeznijo.

Tudi z mojim prvim zakonom je bilo tako.

Eden največjih Ljubljanskih frajerjev se je namreč lepega dne odločil, da bom njegova.

Lovil me je kar nekaj mesecev in me nazadnje tudi ujel.

Tokrat sem, ker nisem uspela končati medicinske srednje, delala kot referentka v eni od javnih ustanov in moja plača ni bila ravno plača katerega od direktorjev.

Pravzaprav je zadoščala le za najosnovnejše preživetje.

Prva moja skrb je bila, da je imela vse potrebno najprej Gala, potem šele so prišli na vrsto tudi drugi izdatki. Denar za najemnino, hrano in za kakšno cunjico, ki sem si jo kot lepa mlada ženska vseeno tu in tam privoščila.

Poleg tega sem imela takrat za seboj ker nekaj nesrečnih zvez.

Predvsem pri tem mislim na mojo prvo, skorajda platonsko ljubezen z Zvonkom. Čeprav sem bila v njega zaljubljena do ušes in kljub mojim odkritim namigovanjem, da si želim tudi kaj več, z njim dlje kot do maminih poljubčkov nisem uspela priti.

A o tem na kakšnem drugem mestu in kdaj drugič...

Druga moja ljubezen je bila v seksualnem smislu bolj pestra. Ja, čisto zares !

V tej zvezi sem nenazadnje dobila za mene nadvse zaželeno Galo, a se tudi hudo osmodila pri njenem očetu.

Pa tudi o njem ne bi...

Vsaj zdaj ne.

In zato sem bila v času, ko me je osvajal Marjan, do moških sila nezaupljiva.

V bistvu sem se jih blago rečeno kar izogibala.

Potem pa se je od čisto nikjer pojavil on. Marjan.

Marjan je za tiste čase imel tako rekoč vse.

Svoj posel, denar, dober avto, vedno je bil urejen, imel je svoje lastniško stanovanje in bil je celo šarmer.

Skratka, frajer, za katerim se je metalo pol ljubljanskih kikel.

Starih in mladih.

Spoznala sem ga v disku, kamor smo šle sodelavke na pijačo, ko je ena od njih praznovala rojstni dan.

»Dobra mrha !« je navrgel, ko sem šla mimo njega.

Seveda sem se le zaničljivo namrdnila in ga niti pogledala nisem.

»A veš, kdo je to, trapa ?« me je nadrla Tanja, ena od sodelavk.

»Pojma nimam in me niti ne zanima... « sem bila odločna.

»To je vendar tisti Marjan, ki ima lokal ob Ljubljani ! Ful dober tip, Hermina !« je vztrajala.

In me je nazadnje prepričala, da sem pogledala zakaj pravzaprav v resnici gre.

OK, bil je kar dober tip, res, priznam...

A v nezavest zaradi njega nisem mislila pasti.

Vsaj takrat še ne.

A bil je pregnan tip, ki je znal z ženskami.

Tudi z mojo frendico Tanjo, ki mu je po parih lepih besedah izblebetala vse.

Od moje službene in domače številke telefona, do tega kje stanujem.

»A si mu povedala tudi za številko mojega modrca, trola?!« sem usekala, ko sem izvedela za njeno izdajo in se jezila nanjo.

A ne dolgo.

Ko se je znova prikazal, prej me je seveda nekajkrat klical po telefonu, je prišel s šopkom rož in ves uglašen in...

Ponižen.

Ja, ponižen, kot da je s kakšno žensko prvič na randiju.

A mu vseeno nisem verjela.

Tudi drugič in tretjič in tudi desetič ne...

Čeprav mi je počasi začelo goditi to, kako mi na vse pretege dvori in je o tem govorilo že pol ljubljanske žurerske smetane.

In potem sem nekega dne popustila in sprejela vabilo na večerjo v neko zelo ugledno restavracijo.

Marjan se je, kadar je on hotel, znal nositi kot je treba ali pa še bolje.

Sploh, če je vedel za cilj, ki ga hoče doseči.

Hotel je imeti mene.

Za vsako ceno.

Njegovi frendi, med katerimi je slovel kot velik kurbir in osvajalec žensk, so ga takrat počasi že začeli zafrkavati, da se z njim igram kot z neizkušnim fantičkom.

Pa se nisem...

Le previdna sem bila.

Ne spomnim se, kaj sva takrat jedla, a vem, da je bil do mene zelo pozoren in ustrezljiv.

Ko je do mize prišla prodajalka z vrtnicami, mi ni podaril le ene rože, kot drugi moški svojim ženskam, pač pa kar vse, kar jih je imela prodajalka pri sebi.

Najmanj dva ducata.

»Lepe vrtnice, a še vedno ne tako lepe, kot si ti...« je še naložil za vsak slučaj.

Verjetno ne prvič.

In tudi zadnjič ne !

A jaz sem mu vseeno začela verjeti in... S tem tudi mic po mic popuščati.

A kaj hudo blizu mu vseeno nisem pustila.

No, ne mislim v telesnem smislu, pač pa kot partnerja, ki bi si ga želela ob sebi za večno.

Vse dotlej...

Dokler me nekega dne ni povsem nepričakovano zaprosil za roko.

In jaz sem brez pomisleka dahnila tisti hudičevo usodni »DA« !

A Marjanu si takrat niti sanjalo ni, da sem jaz, vitka kot sem vedno bila, že skoraj pet mesecev noseča.

31.

**KO NEKOGA LJUBLJENA DRAGA,
POSTANE DRUGEKA KAR TAKO NEVESTA...**

**»ŠE VEDNO NE RAZUMEM, ZAKAJ STA SE Z IRENO RAZŠLA...« MI
NJEGOVA PRVA LJUBEZEN NI IN NI ŠLA IZ GLAVE.**

A TAKŠNA SEM.

VRTAM IN VRTAM VSE DOTLEJ, DOKLER...

DOKLER JIH NE DOBIM PO BUČI !

TO SICER NI PRAVILO, ČERAVNO JE TUDI IZJEM HUDO MALO !

»Pač tako je prišlo. Vsega je enkrat konec !« je odgovoril Modest.

»Si si našel drugo ?« me je spreletelo.

»Ne...«

Zadnje poletje, ki sta ga Modest in Irena preživela pri njeni sestri v Splitu, je bilo zanju usodno.

Ko sta se nekega večera sprehajala ob morju, ga je Irena vprašala, če je z njo zares srečen.

»Seveda sem srečen !« je presenečen nad takšnim vprašanjem priznal Modest.

Irena ni vrtala dalje.

»Zakaj pa me to sploh sprašuješ ?« je postal radoveden on.

»Ne vem... A zdi se mi, kot da bi morala še kaj doživeti. Oba. « je dejala žalostno Irena.

»Ne razumem...«

»Poglej, od kar pomnim, kot moškega poznam in ljubim le tebe...« je malone jecljala ona.

»Ti to ni dovolj ?« je bil užaljen Modest.

»Pa tebi ? Sem tebi jaz vedno dovolj ? Si nikoli nisi zaželel katere druge ?«

»Ne ! Nisem ! In upam, da si tudi ti nisi želela kakšnega drugega !«

»Modest, moj dragi... Nisem, verjemi !« je dejala kar malce nesrečna.

»Zakaj pa potem vse te čudne misli ?«

»Ne vem... A midva, ves ta čas kar sva skupaj, nikoli nisva bila narazen niti dneva. Ma, kaj dneva, niti nekaj ur ne !« je skorajda zastokala Irena.

»Druga dekleta bi bila presrečna, da je tako. Ti pa...«

»Ma, ne, ne razumeš, kaj ti hočem povedati !«

»Pa mi razloži !«

»Poglej, a ne bi bilo za oba hudo, če bi nekega dne spoznala, da se sploh ne poznavata, da sva si le mislila, da sva ustvarjena drug za drugega. Pa da je to bila le neke vrste iluzija ? Ali še slabše. Navada. Razvada.« je počasi in tiho razložila svoje misli.

»Ne vem... Ne gledam na to tako, kot zdaj govoriš ti....In kaj predlagaš ?«

»Mislim, da bi morala kdaj pa kdaj biti več časa sama... Ne vedno tičati skupaj. Da bi potem videla ali sploh hrepeniva drug po drugem !« je zaključila svoje razmišljanje Irena.

In Modest je svoje razmišljanje zaključil čez dober teden, dan pred odhodom iz Splita.

»Misliš, da imaš prav !« je dejal.

»O čem ?« je dejala raztreseno Irena, medtem ko je pripravljala prtljago.

»Da greva za nekaj časa narazen...« je dejal mirno Modest in si dal opravka s pospravljanjem potapljaške opreme.

Irena je onemela in se sesedla na posteljo.

»Misliš resno ?« je vprašala po dolgih trenutkih in ko jo je Modest pogledal, je videl, da ima rosne oči.

»Resno mislim, ja. A to ne pomeni, da greva narazen. No, narazen, kot da sva zares skregana.« jo je hotel malce potolažiti.

»Kako pa...« je dušila jok Irena.

»Tako, da se pač ne bova videvala vsak dan. Da boš ti več s prijateljicami in jaz s prijatelji !«

»A... Tako...« je bilo vse, kar je lahko dejala.

»Poglej, čaka naju študij. Dosti dela bova imela sama s seboj in lahko bova vsak zase premislila ali je zares prav, da sva skupaj, da sva par. Ali pa je vse skupaj le iluzija, kot si rekla sama...«

In pri tem je ostalo.

Po vrnitvi sta se srečevala le še naključno.

In bila drug do drugega prijazna, prijateljska.

Celo pomagala sta si na samem začetku študija. Ona njemu pri iskanju knjig za faks, on njej pri tem, kako priti do nekaterih potrdil.

»A si si že našel kakšno drugo ?« je včasih vprašala Irena in Modest se je le smejal takšnim njenim vprašanjem.

A vse to se je odvijalo le po telefonu.

Če sta se srečala v družbi, sta se le pobarala s frazami »kako si kaj...« .

»In to je bil konec ?« sem bila sila radovedna, saj nisem mogla razbrati končnega razpleta.

»V nekem smislu. Ja...«

»Kaj zdaj ? Ne razumem ! Je bil to konec ? Sta šla narazen ali ne ?« sem živčkala.

»Po tistem sva padla skupaj na enemu od brucovanj. Oba malce opita sva končala v postelji in...«

»In spet začela !« sem bila kar malce razočarana.

»Neee... Dva meseca po tem se je poročila z drugim. Pravzaprav se je poročila s fantom, ki naj bi bil moj prijatelj.« je razložil Modest.

»Uf ! Ubožček...« se mi je zasmilil.

»Saj sem bil res. Ker o vsem skupaj sploh nisem imel pojma !«

»Kako, nisi imel pojma ?«

»Nisem imel pojma, da sta onadva par, kaj šele, da se bosta poročila. Res ne. Neke sobote zjutraj sem šel v kafič, kjer sem se vedno dobival s prijatelji in znanci na pijači. Prisedel sem k dvema in hitro je padla debata, da bi jo kam mahnili, saj, konec koncev je bila sobota.« je razlagal, potem pa umolknil.

»In ?«

»In sta me vrgla na finto, da gremo mimo magistrata in tam še v en kafič. Ko smo naročili kavo in se spravili za šank pri oknu, pa so iz magistrata prišli svatje. In, ona, Irena, je bila nevesta. Lepa nevesta...« je končal.

»Joj... Kako žalostno !« je bilo vse, kar sem lahko rekla.

In sem tako tudi mislila.

32.

LAHKO JE GOVORITI O VRLINAH, A PRAVA MUKA
JE GOVORITI O SLABOSTIH (SVOJIH SEVEDA !)

»NI LAHKO BITI SAM... TAKRAT SE ZARADI SAMOTE IN POTREBE PO BLIŽINI IN LJUBEZNI SMILIŠ ŠE NAJBOLJ SAMEMU SEBI. ŠELE KO SE ZALJUBIŠ, ZARES ZALJUBIŠ, STVAR POSTANE ZARES NAPORNA. NE NA SAMEM ZAČETKU, TAKRAT JE VSE MEDENO IN KOT V SANJAH. NAPORNO POSTANE, KO POČASI ZAČNEŠ SPOZNAVATI LJUBLJENO OSEBO IN JE NE VIDIŠ VEČ OBSIJANE Z GLORIJO IN V NAJLEPŠIH LUČEH. NAPORNO POSTANE, KO ZAČNEŠ PRI NJEM ALI PRI NJEJ ODKRIVATI NAPAKE...« MI JE GOVORIL MODEST, MEDTEM KO SVA SE PELJALA IZ MARIBORA PROTI RADENCEM.

Razmišljala sem o teh njegovih besedah in gledala pokrajino, ki je brzela mimo naju. Že celo pot iz Ljubljane dalje sva se pogovarjala o partnerskih odnosih in presenetilo me je, koliko Modest o tem ve.

»In katere napake imam jaz ? Kaj te moti pri meni ?« sem rekla čez čas, ko je tudi on modro molčal in čakal na moj odziv.

Pogledal me je in malce pomislil.

»Veš kaj... To je dokaj komplicirano za pogovor v avtu. Predlagam, da si v Radencih vzameva nekaj malega časa in na en listič napiševa kaj nama je pri drugem všeč, potem pa na drugi listič še to, kaj naju pri drugem moti. Nato se lahko o teh najinih problemih tudi odkrito pogovoriva. Kaj misliš ?« se je nasmehnil in me pomenljivo pogledal.

»Ni slaba ideja...« sem dejala in v mislih že iskala odgovore na ta vprašanja.

»Lahko pa dodava še nekaj...«se mu je utrnilo.

»In to je ? Joj, pa ne kakšnih kazni, prosim !« sem rekla zgroženo na pol v šali, na pol zares.

»Ne... Nisem mislil na kazni. Mislil sem, da bi na lističu z dejstvi, kaj naju moti, na drugo stran lista napisala TVOJE REŠITVE K MOTEČIM TOČKAM....«

»Ne razumem...« sem priznala.

»Poglej, povsem preprosto je. Ne moremo spreminjati drugih. Lahko pa spreminjamo sebe. In tu je keč. Razumeš ? Če se bo katerikoli od naju odločil, da kakšne navade ali razvade, ki drugega motijo pri sebi ne bo spreminjal, potem bo to pač napisal. Če pa se bova odločila, da se v kateri od točk spremeniva, bova enostavno napisala, kako bi to naredila. Razumeš ?«

»Uf... A kar takoj ?« sem se delala kao prestrašeno, čeprav mi je bila zamisel vse bolj všeč.

»Rešitve predlagava, če so, takoj. Potem pa si dava določen čas za spremembo. Po recimo pol leta vajo lepo ponoviva in drug drugega na nek način, iz svojega zornega kota in glede na lastno sprejemanje teh sprememb, tudi oceniva. Če spremembe seveda bodo. Če ne...«

»Torej... Če se ne bom spremenila ? Me boš zapustil !?« sem bolj ugotovila, kot pa spraševala.

»Ne vem... Kaj pa če boš ti mene ?« je dejal in me nežno prijel za roko.

»OK. Velja. A to ne pomeni, da bova ves čas v termah zabila le za to ! Hočem tudi uživati ! Obljubiš ?«sem postavila pogoj, saj sem se teh najinih dni v Radencih zares veselila.

»Obljubim !« je dejal in me kar med vožnjo poljubil.

In obljubo tudi držal.

V Radencih sem se počutila ne le fantastično, pač pa sanjsko.

Še danes sem prepričana, da se je vse vrtelo le okrog mene.

Pa ne le vse...

Vsi so se vrteli okrog mene !

Moj dragi Modest, natararji, receptorji, vratarji, sobarice in celo glasbeniki, ki so igrali ob večerih.

Sploh pa ne bom pozabila zunanjega bazena z vročo termalno vodo ponoči, mraza in sneženja, jaz in Modest pa sama v tisti topli vodi pod od snega zamegljenimi lučmi.

Tako hudo romantično je bilo.

In Modest me je dobesedno nosil po rokah.

Še na vodi me je nosil sem ter tja, me vmes poljubljal, mi brundal zaljubljene melodije in mi v uho neprestano šepetal ljubke neslanosti.

»Lubi... Ti si tako lepa ! Tako lepo telo imaš!«

Božal je moje prsi in jih poljubljal.

»Ta, na desni, ta je moja Alba ! In, ta na levi, naj ti predstavim... Moja Jessica !«

»Kaj pa ta, ki si te najbolj želi?« sem njegovo roko usmerila na svoje mednožje.

»To pa je Fiona !« je dejal navdušeno.

»Kakšno ime pa je to ? Fiona ?« sem dejala užaljeno.

»Aristokratsko, lubi ! Kar se zanjo edino tudi spodobi !«

Bi si lahko želela česa lepšega ?

Potem pa me je, mislim da tretjega dne zjutraj, ob postelji čakala kava, ob kavi pa dva lista popisanega papirja.

Modest je bil ta čas v kopalnici in na hitro sem preletela njegovo pisanje.

KAJ MI JE PRI TEBI VŠEČ ?

1. da si lepa
2. da si simpatična
3. da si pogumna
4. da rada pomagaš
5. da si borka
6. da bi naredila vse za svoje otroke
7. da znaš komunicirati z ljudmi
8. da se znaš smejati
9. da si v večini optimist
10. DA ME LJUBIŠ !!! (upam vsaj)

KAJ ME PRI TEBI MOTI :

TVOJE REŠITVE K TOČKAM :

1. da poskušaš obdržati stik z bivšimi moškimi (to boli !)
2. da si ves čas ko me ni na internetu (majli, msg, chati, ipd.)
3. da raje igraš pasjanso ali mahjong, kot pa da si z menoj
4. da nimaš več nobene volje do

zunanjega sveta (posel, delo, ipd.)
in si zadovoljna s tistim, kar je
zate premalo in te je nevredno
(glede na tvoje sposobnosti,
znanje in izkušnje)

5. da si včasih (mislim, da
tudi nevede) do mene nesramna
(besedno)

6. da spreminjaš resnico o
nepomembnih ali pomembnih
stvareh glede na svoje
razpoloženje, na svoje želje,
hotenja ali zaradi lastne
obrambe

7. ker se lahko gladko tudi
zlažeš – pa tega za živo glavo
ne priznaš, pač pa
potem obtožuješ
mene, da si izmišljam

8. ker svojih odvisnostih
tako sebi, kot drugim ne
priznaš, pač pa jih
predstavljaš kot svoje
vrline ali celo kvalitete

»Uf... Kaj pa sedaj ?« sem se prestrašila.

Še enkrat sem preletela list z mojimi napakami.

»Groza !« sem vzkliknila polglasno, ko me je vse to spreletelo.

»Se vrnem kasneje ? « sem zaslišala Modestov glas z vrat
kopalnice.

»Kdaj kasneje ?« sem pomislila.

33.

KO BOLI, KO ZARES ZABOLI...**ZABOLI DUŠA !**

PO VEČ KOT MESECU DNI MEDSEBOJNEGA MOLKA, OBOJESTRANSKE IGNORANCE IN ZGANJANJA TRME V SMISLU KDO BO KOGA, SEM OD MODESTA PREJELA ELEKTRONSKO POŠTO, DA MORA ZARADI NEKEGA DELA V BOVEC, A DA NIMA PREVOZA.

»GREŠ Z MENOJ ?« JE NAPISAL NA KONCU.

»SEVEDA, ŠEFE !« SEM NA KRATKO ODPISALA, KO SEM VIDELA ZA KAJ GRE IN POŠTO TAKOJ TUDI ODPOSLALA.

Že v naslednje hipu sem pomislila, če morda nisem prehitela kar same sebe.

A ko sem ga naslednjega dne zagledala mojega Modesta, mi je srce zaigralo prav tako kot takrat, ko sem ga videla prvič.

In spet sva nekaj več kot dva meseca živela kot v rajju.

Vsaj jaz.

Najprej nekaj dni v Trenti in okolici, potem nekaj dni še pri njemu.

Do mene je bil Modest spet tisti pozoren, ljubeč moški, ki mi je znal pokazati, kako močno me ljubi.

In nama je uspevalo.

»Modest, ti si tako lep in dober...« sem dejala zamišljeno nekega popoldneva, ko je ravno končal z nekajurnim mučenjem kosilnice, ki jo je preganjal gor in dol po vrtu.

Ali je nemara kosilnica preganjala njega ?

»Vem !« je dejal in se sklonil ter me še ves prepoten poljubil.

A ni me motil ta njegov prešvican moški vonj.

Še več, prav noro fajn mi je bil videti tako zagorel in prepoten.

»Kdaj greva za kakšen dan k meni ?« je zamenjal temo, ko je sedel .

Malce sem pomislila in se spomnila, da sta tudi otroka že nekaj časa nergala, zakaj se z Modestom vsaj za kakšen dan nikamor ne »umakneva«, da bodo lahko imeli kakšen mega žur.

»Kaj vem... Zaradi mene lahko že jutri.« sem dejala.

Napaka.

Če bi vedela, kaj se bo zgodilo, tega zagotovo ne bi zinila.

K njemu sva prišla šele pozno popoldan in se ugnezdila kar na njegovem balkonu. Modest je prinesel ohlajeno vino in na blagem soncu sva kramljala vse do večera.

Takrat sem se odločila, da si malce namanekiram nohte, Modest pa je šel urejat neke svoje zapiske in papirje za naslednji dan. Ko je končal z delom v svojem kabinetu, je začel kuhati večerjo, seveda takšno, kot sem si izbrala jaz. Krompir v pečici s čebulo, papriko in zeleno, zraven pa seveda obvezen svinjski kare.

Ta čas, ko je večerja v pečici veselo brbolela in cvrčala, sva z Modest nadaljevala s praznjenjem steklenice z vinom. Medtem sva govorila o vsemogočem, največ pa o najinih bivših zvezah.

Kot da nimava nobenih drugih tem za pogovor.

Iz sprva nedolžnih pikanj je zadeva, prepojena s kozarci rujnega, hitro prešla meje dobrega okusnega in...

Jaz sem njemu očitala Darjo in Dragico, on meni Ivana in še koga drugega povrh.

Skratka, še preden je bila večerja gotova, sva si bila zopet v laseh.

Razburjena in naspidirana od pijače in obtožb, kot sem bila, sem mu v tistem trenutku rekla vse mogoče.

Tudi to, da ga celo življenje živijo in podpirajo ženske, pa čeprav sem vedela, da to ni res.

»Mene ?« je vprašal na pol mrtev od presenečenja, da sem kaj takega sploh rekla.

»Tebe, ja !« sem zasikala.

»Sem ti mar videti kot kakšen žigolo ali kurbek ?« je spraševal dalje in v njegovih očeh sem videla bes, ki se je kar iskril v večernem mraku balkona.

Takšen neprikrit in močan bes je bil, da je ob glavo spravil tudi mene, tako da sem tudi jaz postala še bolj zlehtna.

In v takšnih trenutkih niti ne pomislim, kaj vse sem sposobna ziniti. Kar tako, na izdah. Brez upoštevanja zlatega pravila : *»Preden spraviš jezik v pogon, vklopi možgane !«*

»Še slabši kot žigolo ! Pijanski kurbir si !« sem se dobesedno drla nanj.

»Ma, daj ! Ti si pa rožica, a ne ? Sama Mati Božja ni tako nedolžna, kot ti. In edini oh in sploh cvet na celem svetu si le ti. Mi poveš, katera ženska me je preživljala ?« je vračal.

»Dragica je že rekla tako !«

»A Dragica ? Mar res ? Pa prav ona ? Ste se zopet čisto slučajno našle na messengerju in pljuvale po meni ? Ravno pravi dve ! Ena večja kurba od druge !« je bruhalo iz njega.

»Modest, nobena kurba nisem ! Nikoli nisem bila z moškim za denar !«

»Mar res ne ? Mar nisi tiste prve službe morala zapustiti prav zaradi tega, ker si se kurbala, baje tudi za denar, z enim od tvojih šefov ?« je usekal.

»Nor si !« je bilo vse kar sem zmogla.

»Ne, nora si kvečjemu ti ! Si kdaj pomislila, zakaj so te zapustili vsi trije možje in vsaj pet stalnih partnerjev ? Mar zato, ker si bila tako pametna ? In zvesta ? Če si tako pametna... Le zakaj si v življenju zamenjala toliko moških ? Pa saj jih nisi ! Oni so menjali tebe takoj, ko so te dodobra spoznali !« je iz njega kar vrelo.

»Jaz se ne kurbam, zagotovo ne ! Sploh pa ne govorim tako umazano, kot govoriš ti !« sem se branila in v hipu pozabila na svoje besede, ki sem mu jih vrgla v obraz še nekaj trenutkov nazaj.

»Res ne ?« je poskočil in vzel svoj mobi aparat.

Približno sem vedela, kaj sledi.

»Pred mesecem in pol ali dvema, si mi v dveh dneh poslala naslednja zelo prijazna sporočila !« je govoril, ko je brskal po aparatu.

MODEST-HERMINI:

ŽAL MI JE - ŠE VEDNO TE LJUBIM IN SI TE ŽELIM!

»Od neke Hermine, za katero boš zagotovo rekla, da to nisi ti, sem dobil takojšen in zelo prijazen odgovor...!«

HERMINA – MODESTU :

JAZ PA TE SOVRAŽIM - ŠE DANES SI BOM NAŠLA NEKOGA IN ŠLA Z NJIM V POSTELJO!

»Gremo naprej !« se je cinično režal.

Takrat sem pomislila le na to, kako z užitek bi ga zadavila.

MODEST-HERMINI:

KJE SI? ZAKAJ SE NE JAVIŠ?

»In odgovor ?« je skorajda recitiral.

HERMINA – MODESTU :

V RADENCIH, KJER JE POLETI ŠE LEPŠE KOT POZIMI...

»Mogoče le še tale cvetka...« je nadaljeval in takrat sem si želela, da bi mu mobilnel za vedno crknil in da bi tudi tista sporočila za vedno izginila.

MODEST-HERMINI:

VEM, DA TEGA NISI STORILA IN DA TUDI NE BOŠ...KER
TE LJUBIM !

HERMINA – MODESTU :

ČE SLUČAJNO ŠE NISEM, PA ZAGOTOVO ŠE BOM !

»Poiščem še kaj pikantnega, zajedljivega ali skrajno nesramnega ? Kaj takšnega, kar lahko napiše seveda samo povsem nedolžna dušica, ki pa zna temeljito pljuvati po drugih in jih žaliti in zajebavati do onemoglosti ! Pa saj, svinji je vse svinjsko, mar ne ?!«

Vrglo me je kot da bi imela epilepsijo in izginila sem v spalnico.

Čakala sem, da Modest prihrumi za menoj, a ga ni bilo.

Slišalo se je le rožljanje posode iz kuhinje.

Potem je odprl vrata in se naslonil na podboje.

»Večerja je gotova... Pridi !« je dejal in se vrnil v kuhinjo.

V tistem trenutku ne bi zmogla pojesti niti grizljaja, pa če bi mi skuhal ne vem kaj, tako besna sem bila nanj.

A ni se dal.

Tako kot vedno.

Čez slabih deset minut je prišel v spalnico s pladnjem in na njem lepo servirano večerjo.

»Pojej... Ne bo ti škodilo po vsem tistem popitem vinu ! In, konec koncev, danes sploh še nisi nič kaj konkretnega pojedla.« je dejal in pladenj položil na stol zraven postelje.

»Hvala... Za večerjo sem imela izredno obilno in sočno porcijo žaljivk, dovolj mi je bilo !« sem siknila in ga niti pogledala nisem.

»Hermina, tako ne bo šlo več. Takšno zajebavanje, kot si si ga danes spet privoščila. In zdaj spet kriviš le mene...« je rekel in sedel na rob postelje.

Hotela sem ga odriniti, brcniti, kar koli, a namesto njega sem brcnila v pladenj in večerja je zletela po preprogi.

Modest me je prav pisano pogledal, saj je bil prepričan, da sem krožnik brcnila zanalašč.

Pa ga nisem, res ne !
Prisežem pri vseh svojih otrocih !
»Veš kaj, ti... Tole je pa res višek ! Kuham naj ti in ti strežem, ti pa takole ? O ne ! » je zavpil in se nagnil name.
V trenutku sem dobila focoko.
Ta pravo, ta zaresno.
»In kdo misliš, da si ti, da me boš takole pretepal ?« sem zavpila nanj in mu skočila v obraz.
Seveda se mojih malo prej zbrušenihi krempljev ni mogel ubraniti in tako kvalitetno sem mu v hipu opraskala obraz, da je dobesedno izbuljil oči.
In si s tem priborila novo klofuto.
Modest je čakal kaj bo, a jaz sem le vstala in počasi odšla.
Močno me je držalo, da bi mu še kakšno zabelila, pa sem se raje ugriznila v jezik.
Zaklenila sem se v kopalnico in tam presedela najmanj tri ure.
Modest je prišel in nekajkrat potrkal in mi prigovarjal naj pridem ven.
»Niti pod razno...« sem si mislila in bila tiho kot miš.
Potem sem slišala po glasovih, da v dnevni gleda televizijo.
V tistem času me je hudi držalo, da bi napisala kakšno SMS sporočilo kateremu od mojih »bivših«, a si nisem upala.
Bala sem se, da bi me Ivan ali Esad, ali kdorkoli drug poklical nazaj in bi Modest slišal zvonjenje ali celo moje govorjenje.
»Potem bi bil šele vrag ! Gotovo bi razbil vrata !« sem pomislila in namero z SMS sporočili odložila na drugi dan.
Ko sem se končno priplazila iz kopalnice z namenom, da vzamem ključe od avta in se odpeljem kar se da hitro domov, je Modest mirno sedel v dnevni sobi in čakal.
Še nekaj minut prej sem bila prepričana, da zagotovo spi kot top, saj je bilo vse naokoli tako tiho.
A je lepo sedel, kot da se ni nič zgodilo.
Šla sem po ključe, a jih ni bilo. Takoj mi je bilo jasno, da jih je vzel Modest.
»Mi prosim vrneš ključe ? Rada bi šla domov !« sem dejala povsem mirno.
»Ključe ? Seveda ! A ne prej kot zjutraj, ko se boš dobro naspala !« je odvrnil tudi on čisto mirno.

»Jaz hočem domov sedaj !« mi je počasi zopet rasel pritisk.

»Zjutraj ! Ko boš trezna ! Nočem, da mi tvoji otroci očitajo, da sem te ubil ali dal zapreti, ko bi ti pustil, da takole pijana sedeš za volan ! Pojdi v spalnico in se lepo naspi. Jaz bom spal tu ! « je odvrnil še vedno povsem miren.

In sem šla.

Za vsak primer sem se kar dvakrat zaklenila, potem pa oblečena na sredini postelje zaspala kot ubita.

Zjutraj je bila pred vrati spalnice skodelica s kavo in nekaj mojih stvari.

Pustila sem vse skupaj in šla k njemu v dnevno sobo.

Še vedno je sedel tam, kjer je bil in videlo se je, da celo noč niti za sekundo ni zaprl oči.

»Prav ti je, prasec ! Grobijan !« sem si mislila.

Stopila se predenj kot kakšen gladiator, spet željan boja.

»Mi zdaj lahko daš ključke ?« sem rekla zelo zahtevno, saj sem pričakovala, da bo imel spet kakšne nove finte.

»Na mizi v kuhinji so...« je dejal in niti pogledal ni za menoj.

Še svojih stvari nisem vzela, le ključke sem zgrabila in odhitela.

Odpeljala sem se in med potjo ves čas jokala kot dež.

Kaj pa naj bi drugega ?

34.

KO HUDO, ZARES HUDO PADEŠ....
PA VEŠ, DA MORAŠ ZOPET VSTATI

Z MARJANOM, MOJIM PRVIM MOŽEM, SVA SE RAZŠLA ŽE PO NEKAJ MESECIH.

VZROK ?

EDEN PRVIH JE BIL, DA SEM KMALU PO POROKI TUDI RODILA. PUNČKO.

KI PA JE BILA MRTVOROJENO DETE.

Še danes ne vem, zakaj se je to sploh zgodilo in ko so mi jo odnesli, ne da bi jo sploh videla ali prijela v naročje in stisnila k prsim... Takrat... Takrat se mi je dobesedno zrolalo.

Marjan je sicer pokazal nekaj žalosti ali še boljše razočaranja, a že čez dan ali dva je bil spet isti stari, vedno leteči Marjan.

Jaz se nisem pobrala tako kmalu.

Pravzaprav se nisem niti še danes.

Še vedno imam velikokrat pred očmi prizor, kako medicinska sestra skozi vrata porodne sobe nese moje negibno in tiho dete, zavito le v belo bombažno plenico.

Drugi razlog je bil, da sem si močno prizadevala, da bi bil najin zakon čim lepši.

S svojim denarjem sem preuredila njegovo stanovanje od tal do stropa.

»Ma, delaj, kar hočeš !« je dejal in se niti spomnil ni, da bi me kdaj vprašal, če rabim kaj denarja za adaptacijo ali nemara kakšnega mojstra, s katerimi se je drugače po cele dni naslanjal ob domala vseh Ljubljanskih šankih.

Ne, res, niti na misel mu ni prišlo.

Potem so bile tu še druge ženske, katerim mislim, da se je odrekel le v času pred poroko, a še v to nisem povsem prepričana.

Že ko sva nekaj tednov po poroki zaživela skupaj in sem bila visoko noseča, je on mirno ostajal zunaj po cele dneve in noči.

Lahko sem si samo mislila, kaj počne.

In tega kmalu niti ni zanimal.

»Kaj pa naj s teboj, ko pa si takšna, kot sod ?« je dejal neke noči, ko se je priklatil domov na mrtvo pijan.

»Cepec ! Noseča sem ! Noseča s teboj !« sem ga nadrla.

»Pa si zihér ? Da si noseča z menoj ? Jaz nisem...« je zamomljaj in se odkotalil spat.

Jaz pa v jok.

Po porodu sva ostala skupaj še kakšnem mesec, potem pa sem se nekega lepega dne enostavno odselila nazaj v mojo garsonjero, ki sem jo k sreči obdržala.

In brez da bi njemu, Marjanu, karkoli dejala.

In njemu je to očitno odgovarjalo, saj se vse do prejema ločitvenih dokumentov ni niti oglasil.

»Živjo ! Dobil sem za tole ločitev ene papirje... Lej, OK, dajva, pejdva narazen... A, da ne boš računala, da boš karkoli dobila od mene !« je dobesedno lajal v telefon.

»Kaj pa denar, vložen v tvoje stanovanje ?« sem se postavila po robu.

»Saj... Prav imaš ! Stanovanje je moje ! MO - JE ! Dokaži, če lahko, karkoli drugega !« je dejal in vrgel slušalko.

Na sodišče je, za vsak primer, prišel z enim od najboljših odvetnikov in kopico prijateljev, ki bi mu verjetno služili kot priče, če bi jaz kaj zahtevala.

Pa nisem.

Podpisala sem papirje in z dvignjeno glavo odšla.

»Mislim, da sem ga s tem vsaj v tistem trenutku ujezila bolj, kot pa če bi od njega med razpravo zahtevala vsaj polovico premoženja !« sem dejala nekoč Modestu, ko sem mu pripovedovala štorijo o njem.

»Ni ti bilo lahko !« je takrat priznal Modest.

»Ne, res ne...« sem dejala skrušeno, ko sem pomislila na vse, kar sem preživela.

»A to pokaže le na to, kakšna borka zares znaš biti, lubi !« je dodal in me objel.

In če sem bila še hip prej vsa skrušena od hudih spominov, sem bila ob teh njegovih besedah presrečna, on pa moj najljubši možki na svetu.

Takšna nihanja so bila pri naju kar neke vrste stalnica.

Enkrat sva se šla igrico »NAJSREČNEJŠI« in »NAJBOLJ ŽALOSTEN«, kar je pomenilo, da je moral vsak povedati kateri dogodek ali trenutek v najini zvezi mu je bil »NAJ«.

In v dobre in v slabem.

HERMINA – NAJSREČNEJŠA : »V Radencih«

»V Radencih, kjer mi je bilo s teboj dragi, tako lepo, kot še nikjer in z nikomer doslej !« sem izstrelila, kot da mi gre za življenje.

On je na to le prikimal.

»Kaj tebi takrat tam ni bilo lepo ?« sem ga začudena gledala, kot da je padel z neba.

»Bilo... Seveda mi je bilo ! Na svoj način. A na koncu mi je bilo žal, da sva sploh šla.« je dejal mirno.

»Kaj ? Zakaj ?« nisem mogla verjeti svojim ušesom.

»Ker sem bil takrat skoraj brez denarja in si večino, če ne kar vse, nazadnje plačala ti.« je končno izustil in sklonil pogled.

Takrat sem se prvič zavedla, kako mu je bilo pri srcu tisti čas, ko ni imel službe in rednega dela.

HERMINA-NAJBOLJ ŽALOSTNA: »Ko sem se zavedla tvojega ljubosumja«

»Ko si prvič dobesedno popenil, ko si videl, da se po majlih pogovarjam z Ivanom.« sem s primerom utrdila svojo trditev zaradi moje najžalosti.

»Po moje ti tega še danes ne bi bilo treba. Pogovarjati se z drugimi, bivšimi...« je dejal lakonično.

»Volk dlako menja, čudi ne...« sem pomislila.

»Od takrat dalje si mi nekaj časa dobesedno gledal pod prste, namesto da bi mi zaupal.« pa sem zares dodala.

»Ja sem, sem ljubosumen, ker si lepa ženska. Pa vendar, Hermina... A ti bi meni zaupala, če bi videla, da ne znam prekiniti z bivšimi ? Da se z njimi preko majilov, MSG ali SMS-ov skoraj vsak dan pogovarjam ?!«

Kaj naj bi odgovorila na to?

Da sem bila in sem še ljubosumna tudi jaz in da sem mu ves čas očitala vse ženske, od njegove prve, pa do njegove zadnje.

Šment, še malo, pa bi bila prav lahko ljubosumna še sama nase !

MODEST- NAJSREČNEJŠI : Rojstni dan

»Ko sem dobil od moje drage Hermine v dar zapestnico, zraven pa posvetilo : MOJEMU PRNCU MED MOŠKIMI !!! Z LJUBEZNIJO, HERMINA.« je dejal in pogledal na zapestnico.

»In česa si bil bolj vesel ? Zapestnice ali posvetila? « sem se zasmejala.

»Posvetila, zagotovo ! Še zdaj ga hranim na častnem mestu ! « je rekel prepričljivo, kar se le da.

»Dobro, potem letos dobiš samo posvetilo ! Prav ?!«

»Prav... Samo, če se ne boš ponavljala !«

MODEST-NAJBOLJ ŽALOSTEN: Ko si mi po dolgem času le dala svoj spisek :

»Tistega, ki si mi ga obljubila že v Radencih, pa si potem nanj zelo elegantno pozabila...« je rekel, medtem pa me očitajoče in žalostno gledal.

Kaj naj mu rečem na to ?

Da je res in da nisem imela pojma, kaj naj sploh napišem, čeprav se mi je najprej zdelo, da bo to zelo lahka naloga.

Kot reči keks.

»Pa saj si ga dobil, a ne ?«

Le skomignil je z rameni in še naprej zrl vame, kot da bi morala samo zanj ovreči kakšno Openheimerjevo ali Einsteinovo teorijo.

In, da je on že zdavnaj od mene pričakoval, da to storim.

»Mislim, da tebe bolj žalosti vsebina in ne to, da sem ti spisek dala kasneje ?«

Dejansko sem tisti spisek napisala kakšna dva meseca za Modestom, ko sem bila nanj tako jezna, da bi ga ubila, pa makar zraven umrla še jaz sama.

Spet je le žalostno prikimal.

»Pa saj si pozabil, kaj sem napisala !« sem hotela biti kanček Matere Tereze in z njim, z Modestom, tudi vsaj drobček usmiljena.

Malo za nazaj...

To ne škodi, a ne, da ne ?

»Predobro se spomnim, kaj je pisalo. Tako pri plusih, kot pri minusih.« je dejal.

KAJ MI JE PRI TEBI VŠEČ ?

1. da te ljubim
2. da si nežen

3. da si krasen
4. da si moj

KAJ ME PRI TEBI MOTI ?

1. da si žleht
2. da si maščevalen (pa sploh ne vem zakaj)
3. da si sovražen
4. da si ljubosumen

Zdelo se mi je, da me gleda kot največjo sovražnico na svetu in jaz sem se počutila umazano.

Umazano, da sem to pisala, ko sem bila nanj jezna in povrh še kar dobro podprta z nekaj pločevinkami piva.

»Če bi pisala, ko ne bi bila jezna in bi bila brez tistega piva, bi marsikaj napisala drugače. Oprosti, Modest !« sem pomislila.

A rekla mu tega nisem.

35.

IŠČE SE... PRAVI !**A KATERI JE ZARES TISTI PRAVI ?**

IN KO ŽE MISLIM, DA BOM NEKAM POSLALA VSE MOŠKE TEGA SVETA IN MIRNO ZAŽIVELA BREZ NJIH, SE KOT V NEKE VRSTE FEMINISTIČNO UTOPIISTIČNI PRAVLJICI KAR IZHENADA POJAVI... NOV MOŠKI.

Če že ne čisto nov moški, pa se zbudi in se od nekje prikrade spomin na kakšnega bivšega.

In jaz, jezna kot sem še vedno nanj, se takrat hipoma odločim in grem kot lovec na safariju na pogon za novo eksotično živaljo.

Le katero živaljo neki ?

Za novim moškim !

Ki bo seveda čisto drugačen od vseh bivših.

Ki bo trofejni primerek, ki si ga pri svojih 52 letih in pri kar nekaj neprimernih moških mojega življenja, menda vendarle že zaslužim.

Lep, zlat, nesebičen, uravnotežen, toleranten, priden, marljiv, podjeten, bogat (tako-tako), vzdržen, vzdržljiv, potrpežljiv, ki ima rad otroke, ki ima rad živali in ki je oh in sploh, pa še, pa še !

Pa kaj še ?!

»Hermina, ti si nora, spametuj se že enkrat !« si ponavadi rečem.

A tudi takšen samogovor mi ne pomaga. Niti po mojih največjih ljubezenskih polomijah ne.

Pač zanese me.

Modest mi je potem, po najinem zadnjem prepiru, poslal SMS sporočilo.

» PRAVIŠ, DA SEM NEMOGOČ MOŠKI IN DA ME BOŠ ZLAHKA POZABILA. ZAKAJ PA SI POTEM PORABILA TOLIKO ČASA MOJEGA ŽIVLJENJA, DA SI DOKAZALA SEBI, KDO SI ?«

Takrat sem pomislila le to, da če je to res...

Kdo je potemtakem kriv ?

Jaz ali moji bivši ?

»Za koga od mojih bivših bi si sploh želela, da še enkrat vstopil v moje življenje ?« sem se ob tej misli, kdo je kriv čisto upravičeno, vprašala jaz sama.

In začela razmišljati.

Moja prva ljubezen, Zvonko ?

»Niti spoznala ga ne bi več... In verjetno sva se v teh dolgih letih oba tako spremenila, da si ne bi upala več tvegati. Ali, tvegati še enkrat... Tudi če bi tvegaj on. A, če si že takrat ni upal tvegati kaj več, kot le maminega lupčka, zakaj bi tvegaj sedaj ? Baj, ljubavi moja prva ! «

Moja druga ljubezen, Rihard ?

»Očeta mojega prvega otroka, ki je živel v manjšem mestu, kamor sem se vsak dan vozila z vlakom uro sem in uro tja samo zaradi njega, ki pa je tačas, ko sem bila jaz noseča, seveda kot največji frajer na vasi, vozikal druge punčke in dekleta po promenadi. In, ki ni imel časa priti niti na poroko najine hčerke, ker je bil dogovorjen, da gre tisti vikend na lov. Da ulovi nekaj kapitalnega ! No, mene že ne boš več ulovil !«

Mojega prvega moža, Marjana ?

»Pa če bi bil zlat... NE !!! In basta ! Konec zgodbe, ki se je pravzaprav končala že pred malo manj kot tridesetimi leti, ko se še niti ni prav začela !«

Mojega prvega ljubimca po ločitvi, katerega imena se ne spomnim več (za kar se mu na tem mestu opravičujem) ?

»Vem, da je bil simpatičen in še kar dober fant na pogled. A, če takrat ni šlo ? Zakaj bi šlo danes ?«

Mojega drugega moža, Mišota ?

»Očeta mojih drugih dveh otrok, moškega, s katerim sem preživela največ časa v zakonu ? A če danes pogledam tisto nadobudno igralko, zaradi katere me je zapustil (in drugih njegovih kozlarij niti ne upoštevam) in vidim kakšna je po vseh mogočih liftingih in lepotnih operacijah... Dragi moj Mišo... Bil si slep in slep boš ostal. Ali pa te je tisti »biti slaven« v senci nje enostavno tako močno premotilo in potegnilo ? Če je to, potem še huje ! Saj poznaš jugo reklo : KAD SE SIROTINJA POGOSPUDI... Čao, Mišo !«

Mojega ljubimca doktorja ?

»Če mu že takrat njegova žena ni dala dihat in ni imel jajc, da bi vzel mene, njo pa pustil (kar mi je neštetokrat vsaj bežno omenil kot svojo največjo željo)... Le kje bi se potem danes sploh lahko dobivala ? V Domu za ostarele ? Ne, hvala... Že njegove hotelske seanse mi niso bile ravno po godu. Ga bom pa še kdaj prosila za kakšno uslugo pri preskakovanju ovir, ki se jim danes modno reče »priti do specialista mimo čakalnih vrst«. Pa v naprej hvala, doktor !

Joj, pozabila sem na Maxa.

»Ne vem, kje si in ne vem, kako si... A epizode z Münchenom ti ne bom nikoli oprostila (pa čeprav sem se Modestu zlagala, da s teboj nisem šla v posteljo), šment...«

»Potem... Da še vsaj malo pomislim...

Mojega tretjega moža, Jožeta ?

»Z njim je bilo lahko lepo, lahko pa tudi zelo naporno. Velikan, pravi mačo, a s srcem otročka. Mogoče v drugem življenju, Jože ?! A je prav ? A se vidiva ?«

Ljubimca, ki je bil deset let mlajši od mene in katerega imena tudi ne vem zagotovo? Drago, Ferdo, Bojan ?

»Bil si poročen in dejstvo, da si se vame zaljubil na smrt, ne odtehta tega, da nekako nisi bil pravi. Deloval si preveč... Preveč... Preveč nikakvo zame. Oprosti !«

Enega mojih prvih internetnih loverjev, Esada ?

»Še danes ne vem, od kje sinu ruskih emigrantov takšno ime. In še danes ne vem ali je obrezan ali ne. Ali nisem dobro pogledala, ali nisem bila dovolj pazljiva, ali pa on ni bil dovolj vzdržljiv, perverzen in pohoten, da bi to sploh lahko opazila. In ne bom se vračala, da bi preverila le to ali ti gre kožica čez glavico, ali pa kožice sploh ni !«

Moj internetni lover Ivan ?

»Moj pol ljubimec, ki ima sicer med temi delno virtualnimi in delno resničnimi moškimi pri meni najdaljši status. A bil je le nekakšen vikend prijatelj, ki je mogoče nehote poleg vloge kavalirja prevzel tudi vlogo mojega takratnega seksualnega pol sužnja. Sicer pa fant, ki bi mu res privoščila kakšno fajn punco. Za obratno ne dam roke v ogenj. A če sem ga zapustila zaradi Modesta, težko da bi se vrnila. Sploh, ker ima zdaj menda kar po

več punc hkrati. (Ivan, vseeno, povej kdaj boš imel kakšno fešto, da spet pridem malo na okoli ?)«

Še kaj ?

Mislím, da ne...

No, ja, verjetno sem jih kar nekaj izpustila, pozabila, teh moških v mojem življenju, a to so primerki, ki so bili, šli in v mojem spominu nimajo ne obraza, kaj šele imena.

Kaj pa Modest?

»Brez komentarja ! Nanj sem besna, jezna, žolčna...

Na tega »*Mojega princa med moškimi !*«

36.

LEPOTICA IN ZVER ?
ALI ENOSTAVNO - TA ZARESNA TRAPA ?

»A BOŠ VEDNO MOJ ?« SEM VPRAŠALA MODESTA ŽE DRUGO, ČE NE KAR PRVO NOČ, KO SVA BILA SKUPAJ.

ŠE SAMA NE VEM, ZAKAJ...

»MOGOČE PA BOM. ČE SEM NATE TAKO REKOČ ČAKAL PETINTRIDESET LET, ZAKAJ NE BI SEDAJ, KO SVA SKUPAJ, S TEBOJ TUDI OSTAL ?« JE ODGOVORIL.

»KAJ PA, KO BOM STARA IN GRDA ?« SEM POTOŽILA.

ŽENSKA PAČ IN POVRHU VSEGA ŠE NORO ZALJUBLJENA V TEGA MOŠKEGA.

»Ti ne boš nikoli grda. Ti si lepotica in boš lepotica tudi takrat, ko boš imela osemdeset let !« je dejal in me še bolj privil k sebi.

Te njegove besede, resnične ali ne, so me v tistem trenutku zares osrečile.

»Lubi...« je dejal in obmolknil, kot da se je spomnil nečesa hudo neprimerne za tisti zame zares veličasten trenutek.

»Ja ?« sem dahnila v strahu kaj bo povedal.

»Kaj pa, če bom hotel s teboj imeti otroka ?« je vprašal sila resno.

Za hip me je zmedel, a sem se le uspela zbrati.

»Pri mojih skoraj dvainpetdesetih letih in štirih porodih je to... Je to... Je to preprosto... Preprosto nemogoče. Ja, nemogoče !«

»Pri nama ni nič nemogoče !« se je nasmehnil.

»OK, potem pa kar začni ! In ga delaj, tega najinega otroka, vsak dan ga delaj ! Pa čim dlje ga delaj in čim bolj pogosto ! Zaradi mene tudi do osemdesetih in še čez !«

»Če tako praviš, potem pa že...«

In je obljubo spet držal.

Tudi po nekaj mesecih in po najinih nenehnih nekajdnevni prepirih, je svojo obvezo zares izpolnjeval v nulo.

Vsaj jaz sem vse to doživela zelo intenzivno.

Pa še danes bi.

In zaupala sem mu tudi to, da mi še z nobenim moškim v postelji ni bilo tako lepo, kot mi je z njim.

»Pa makar umrla...« sem si dejala sama pri sebi, ko me je včasih ljubil tudi po več ur skupaj.

A on je znal.

Ko sem bila že na koncu z močmi, ko me je že vse bolelo...

»Kje so moje ljubice ? Kje sta Jessica in Alba ? In, da bi si me Fiona upala pustiti na cedilu ? Ne, to pa ne !« je šepetal meni in mojemu telesu, čeprav so to njegovo govorico in dotike še najbolj razumele prav moje erogene cone.

In potem me je znal s svojim govorjenjem, z božanjem, s poljubi in s svojim »buteljnom« vedno spet tako vzdražiti, da sem ob tem znorela in sem se mu vedno znova in znova predajala do konca.

Pa še prav noro sem uživala ob tem.

Vedno, in še bi.

Res, tudi ko bi bila osemdeset in čez.

Priznam, pa kaj ?

Čeprav danes mislim...

Ali celo vem ?

Ja, zagotovo vem, da jih bo on dočakal osemdeset let in še več, a da mene takrat ne bo nikjer več.

In da bo on takrat imel verjetno drugo, še lepšo osemdesetletnico letnico, kot pa bi bila jaz in name niti pomislil ne bo več.

Kar tako, mogoče tudi zaradi nje ne. Ali pa zaradi kakšnega Alzheimerja.

Šment !

Marsikdo si bo mislil, da sem popolnoma nemogoč model. Mogoče tudi neke vrste škart roba.

Verjetno ima v določenih zadevah tudi prav.

Da sem naporna, da sem netolerantno bitje, da sem lahko kar velik egoist, da sem zagledana vase, da sem...

Nemogoča ?

Porkaduš...

Ali nismo, vsaj po malem, vsi takšni ?

Enemu seka eno, drugemu tretje, četrtemu deseto, nekaterim vse skupaj na potenco ali celo na kub.

A jaz mirno priznam, da sem živo bitje in da sem krvava pod kožo in da sem takšna že od kar vem zase.

Nobenemu moškemu pa še ni uspelo, da bi me ukrotil, da bi me spremenil ali, bog ne daj, da bi iz mene naredil putko.

Čeprav so mnogi hoteli ravno to !

Eni na prefinjen, diplomatski način, drugi bolj na hou-ruk, po macho stilu.

Drugačen je bil mogoče le Modest...

A ta »mogoče« je izrečen s pogojnikom.

Ja, Modest, to moje zadnje moško truplo.

Modest, ki me je znal prav po mačistično klofnit ali pa mi poslati kakšno pesem. Kot je ta, ki mi jo je poslal malo potem, ko sem ga zares zadnjič videla.

Tista, ki je vzela več kot je smela,
se igrala in nič hotela,
ki se je vedno ljubila,
kot da sva sama in okoli naju tišina -
moja draga Hermina...

***(gre za Modestovo priredbo in prevod zadnjega verza predzadnje kitice pesmi Potočnik Kora, avtorja Arsena Dediča - iz zbirke pesmi Brod u boci - op. Hermina)**

37.

PRVEGA NE POZABIŠ NIKOLI ! ALI PAČ ... ???

»KDO JE BIL TVOJA PRVA LJUBEZEN, HERMINA ?« ME JE VPRAŠAL MODEST, MEDTEM KO SVA PRIPRAVLJALA POLNJENE PAPIRIKE.

KAKO PRIMEREN TRENUTEK ZA TAK POGOVOR.

»Igor mu je bilo ime. Kako si se pa na to ravno zdaj spomnil ?« me je silil smeh.

»Razmišljal sem, da si bila takrat, ko sva skupaj kadila na tistem oknu, pred več kot petintridesetimi leti, zelo lepo dekle. Ja, res si bila lepa, samo po obnašanju pa si bila za svoja leta... Kaj naj rečem ? Zelo ženstvena !« je dejal z zelo tehtnim glasom.

»O, hvala... Za kompliment ! Ampak, veš kaj, recept za ohranjanje spomina, kot je tvoj, mi moraš pa nujno dati ! Jaz se komaj spomnim, kaj smo včeraj jedli, ne pa da bi vedela... Recimo, kaj sva takrat, na tistem oknu kadila ! Katere cigarete ?«

»Filter 57 !« je izstrelil Modest.

Posilil me je smeh.

»In kakšen je bil ta Igor ?« je nadaljeval.

»Fant pač... Kakšen pa si bil ti v tistih letih ?« sem se izmikala.

»Lep, pameten... Športnik... Pa Igor ?« ni odnehal.

»Pa kaj te to tako zanima ?« sem nergala.

»O tebi hočem vedeti vse, lubi !« je dejal in z rokami, umazanimi od mesne mase za polnjene paprike segel proti meni.

Umaknila sem se in se smejala.

Kaj pa naj bi mu povedala o Igorju.

Da je prišel na našo šolo šele konec 7. razreda OŠ in da je bil takoj tarča vseh deklet.

Mene najprej sploh ni zanimal, a potem so mi sošolke začele namigovati, da je zelo zagret zame in da drugih punc na šoli, ki so se metale za njim, sploh ne šljivi.

A meni ni šlo do živega.

Bil je dokaj visok in temen fant. Nekako prekljaste sorte, a vseeno prikupen.

Stanoval je čisto na drugem koncu mesta, a je kmalu vseeno cele popoldneve preživel v moji soseski in se začel na veliko družiti z mojimi prijatelji.

Kmalu potem pa me je nekega zgodnjega večera počakal pred vrati našega stolpiča.

»Hermina... A te lahko nekaj vprašam ?« je dejal s strahom, ko sem prišla do vrat.

Meni je bilo nerodno za umret in nisem vedela, kaj bi. Naprej nisem mogla, ker mi je zapiral pot, nazaj pa tudi ne, saj bi morala biti doma že pred petnajstimi minutami.

»Kaj pa ? « sem dejala, saj mi drugega tudi preostalo ni.

»A... A bi ti... A bi ti... Hodila z mano, Hermina... Bi midva hodila ?« je končno nekako spravil iz sebe.

»Ma, ne vem... Pa saj imaš kakšno drugo ! Ana in Tatjana sta nori nate ! Njiju imej !« sem se hotela izmazati.

»Če pa si mi le ti všeč...« je dejal zelo žalostno.

»Ne vem... Domov moram...« sem dejala in se zrinila mimo njega.

Ko sem čez pet minut pogledala skozi okno, je Igor še vedno stal pod drevoredom in gledal v moje okno.

In me naslednji dan čakal po šoli, saj je imel uro pouka manj kot jaz.

»Grevna na kremšnitate ?« me je vprašal, kot da sva par že od nekdaj.

»Domov moram....« sem dejala vsa rdeča v obraz.

Punce iz razreda, ki so stale za menoj, so me dregale pod rebra in mi šepetale, naj vendar grem in naj ga ne serjem.

In sem šla.

Na kremšnitate in potem počasi do mojega doma.

Ne vem, kaj sva govorila, vem samo to, da sem mislila, da vsak, ki gre mimo naju, v nama vidi nekaj grdega.

A potem sem se navadila in čez mesec ali dva sem bila z njim že tako domača, da sem mu dovolila maminega lupčka in to kar pred našimi vrati.

Naslednji dan me je kot vedno čakal pred šolo.

»Hermina, rad bi da greš z menoj in spoznaš moje starše !« je dejal in kar sijal od sreče.

»A si nor !« sem se zgrozila.

»Ne, čakajo naju, pridi !«

In me je odvedel k njim domov.

Mama zdravnica, oče visoki oficir in midva.

Prav zanima me, kaj sta si mislila stara dva, ko jima je njun nadobudni fant v 8. razredu OŠ domov pripeljal »ta mlado«.

Mama me je nekaj spraševala, jaz sem jecljala, oče je bil prijazen, Igor pa je sijal.

Kako sem prišla od tam ne vem, vem pa, da mi je Igor naslednji dan pred šolo prinesel lep zlat prstan.

»Zate, Hermina... Ker te ima rad !« je dejal in mi dal lupčka na lička.

Ko sem prstan pokazala puncam, so te skoraj ponorele od zavisti.

»Hermina, kako je krasen, kako lep... Joj !«

»A se bosta zdaj poročila ?«

»To vendar pomeni, da sta zaročena !«

So govorile ena prek druge, jaz pa sem kar sijala.

Kar naenkrat sem se počutila odraslo, pomembno.

Mislím, da sem se takrat prepričala, da Igorja ljubim, da se bom res poročila z njim in... Sanjala z odprtimi očmi.

Ko sva bila že kakšne pol leta ali več par, pa me je nekega dne mami poslala v klet po krompir.

Bilo je sredi dneva in ko sem butnila v prehod pri kletih, sem v poltemi tam zagledala mojega Igorja in eno od punc iz sosednjega bloka, ki sem jo že tako sovražila.

Objemala in poljubljala sta se, da se je kar kadilo.

In to zares poljubljala, tako, po francosko in ne z maminimi lupčki, kot sva se drugače midva z Igorjem.

Igor me je zagledal, spustil tisto kozo in se pognal za menoj, ki sem se seveda obrnila in stekla nazaj domov.

»Hermina, počakaj, da ti povem...« se je drl kot kakšen jesihar po celem stopnišču.

Zaloputnila sem z vrati in odhitela naravnost v sobo, se vrgla na posteljo in jokala kot dež.

»Kaj pa se dogaja ?« je bila radovedna mami.

A iz mene ni izvlekla nič.

Za živo glavo ji ne bi priznala, da me je fant, moj Igor, ki mi je dal prstan, ki je...

»Joj, da me je prevaral s tisto kozo kozasto.«

Potem me je Igor skoraj mesec dni čakal in pred šolo in pred našim blokom, a jaz sem hodila mimo njega tako, kot da je duh.

Nisem ga pogledala, nisem govorila z njim, če pa mi je po kateri od punc poslal kakšno pisemce, sem ga vpričo vseh raztrgala na prafaktorje, seveda brez da bi ga prebrala in...

Igor zame ni obstajal več.

»Sta se kdaj kasneje še srečala ?« me je vprašal Modest, ko sem končala pripoved o svoji prvi, seveda nesrečni ljubezni.

Saj, koliko je bilo pa v mojem življenju srečnih ljubezni ?

No, s srečnim koncem mislim !

»Ne, ne spomnim se, da bi ga še kdaj videla...« sem rekla in to je čista resnica.

Modest je prav takrat zložil še zadnje paprike v pekač.

»Torej nedolžnosti nisi izgubila z njim ?« je vprašal, ko je pekač postavljaj v pečico.

»Si nor ? Z Igorjem ? Pa če ti rečem, da se še poljubila nisva zares !« sem se smejala.

»Kdo pa je potem bil ta srečnež ?« je dejal, ko se je spet obrnil k meni.

Debelo sem ga pogledala.

»Srečnež ? Norec ! Ja, norec, ne pa srečnež !« sem siknila.

Zdaj se je nasmehnil Modest, stopil do pulta in nama natočil kozarec vina.

»Zakaj večina žensk sovraži fante ali moške, ki jim vzamejo nedolžnost ?« je vprašal in mi ponudil kozarec.

Odpila sem dober požirek, preden sem lahko nadaljevala.

»Če bi bil ti dekle, ki praznuje šestnajsti rojstni dan in bi te en norec posilil...« je bruhalo iz mene.

»Posilil ? Čisto zares posilil ?« Modest ni mogel verjeti.

»Imela sem zabavo za rojstni dan, moji so šli k eni zahti, tako da sem bila sama in...«

Cel dan smo jaz in še dve moji prijateljici pripravljale vse za to zabavo stoletja, kot sem jo v svojih sanjarjenjih sanjala vsaj že dva meseca skupaj.

Pripravljale smo narezke, okrasile dnevno sobo, pripravljale gramofonske plošče in kasete, skratka, bile smo čisto aut in smo

komaj čakale, da bo ura šest, ko naj bi vsi skupaj prišli in naj bi se zabava začela.

Uro pred uradnim začetkom zabave smo se dekleta šle pripraviti.

Najprej make-up, pa frizura in nazadnje oblekice.

Vse smo bile kot iz škatlice, a jaz mislim, da sem vseeno vsaj za en razred izstopala.

Na gor seveda.

Povabila sem jih kakšnih deset. Več ali manj po parih.

In potem so zares začeli prihajati.

»Hermina, kako si lepa...Vse naj naj naj naj !«

Prinašali so različna darila, vsak pa je povrhu prinesel še kakšno pijačo.

Vodko, whiskey, gin, vino, pivo...

Ni da ni, bi rekli danes.

In potem smo plesali, peli in med vsako pesmijo je bila na vrsti še zdravljica zame, za slavljenko.

Še sama ne vem, kdaj sem se opila, a niti opazila nisem, da se stanovanje vse bolj in bolj polni.

Verjetno je kdo od fantov iz sošeske izblebetal, da imam rojstni dan in žur, in še preden je bila ura devet, se nas je v tistem našem malem stanovanju drenjalo vsaj kakšnih trideset.

Jaz sem bila seveda kraljica te zabave in ko sem ga že kar dobro čutila, sem kot metuljčica letala od enega do drugega, malo poklepetala, popila kozarec ni važno česa in nazadnje - omagala.

Prijateljica me je nekako spravila v spalnico in mi prinesla celo umivalnik, da sem lahko bruhala.

Vem le to, da se je strop nad menoj obračal, kot da sem na vrtljaku.

Potem se spomnim samo še njegovega obraza, ki je rinil vame s poljubi.

Zbudila sem se se naslednjega jutra.

Bila sem v obleki, a brez spodnjic.

In rjuha pod menoj je bila, kot da bi ravnokar dobila menzes.

Šele ko sem prišla do kopalnice in stopila pod tuš, sem dojela, kaj se je zgodilo.

Tuš me je spravil k sebi ravno toliko, da sem bila sposobna vsaj malo pomisliti za nazaj.

In tako sem se počasi spomnila večine stvari.

Tudi njegovega obraza.

Stanoval je v bližnjih blokih in je bil tudi drugače idiot in baraba.

Po telefonu sem poklicala prijateljici, ki pa o vsem skupaj nista imeli pojma.

Ko sta hoteli preveriti kako sem, so bila vrata spalnice zaklenjena in bili sta prepričani, da sem se zaklenila sama, da bi imela mir.

Vprašala sem za onega, kdaj je šel in kaj je govoril, pa nista imeli pojma, le to sta vedeli povedati, da sta oni dve odšli zadnji, ko je bila ura že ena zjutraj.

Oblekla sem se in šla k idiotu domov, naravnost na njihova vrata.

Odrpala mi je mama in prosila sem jo, če ga lahko pokliče.

Ko me je zagledal, bi ga skoraj kap.

»Prasec !« sem se zadržala, on pa me je zrinil po stopnicah v mednadstropje.

»Ne se dret !« je šepetal in kazal na vrata doma.

»Kaj si mi storil, baraba jedna !« nisem odnehala.

»Jaz ? Nič...« se je delal neumnega.

A sem prepričana, da če bi mu takrat potegnila hlače z riti, bi imel svojega bednega tiča še vedno vsega umazanega od moje krvi.

»Posilil si me, prasec !« se mi je od jeze kar meglilo pred očmi.

»Ej, Hermina... Ne ga srat ! Kaj bluziš ?« me je prijel za ramena.

Odrinila sem ga, da je padel v steno.

»A misliš, da če sem bila sinoči pijana, da sem nora, ali kaj ? Posilil si me in pika in zdaj grem naravnost na policijo !« sem se drla in hotela oditi.

»Hermina, nisem te posilil, res ne. Sama si hotela !« je zaklical za mano.

»Kaaaaajjj ?!« bi me skoraj kap.

»Ma, ja, bila si pijana in ko sem prišel k tebi, si ti začela...« je govoril nad mano na stopnicah in med govorjenjem kimal, kot da bi hotel svoje besede kar sam še bolj potrditi.

A vem, da ga je bilo na smrt strah.

»Prasec, idiot, baraba !« sem zares zatulila, da je odmevalo po vsem stopnišču.

In sem šla.

»Na policijo ?« je vprašal Modest, ko sem končala.

»Ne.. Domov.« sem rekla in odkimala.

»In zakaj nisi šla na policijo ?« ni mogel verjeti.

»Ker me je bilo sram, ker sem vedela, da bi bilo vse skupaj hudo čudno, če bi on trdil, da me ni in da sem hotela sama. Pa še drugi bi lahko povedali, da sem bila skoraj na mrtvo pijana in... Šla sem domov in jokala in jokala.«

Modest me je objel in stisnil k sebi.

»Ma, saj sem to prebolela. A potem sem to odrinila nekam na stran in na vse skupaj pozabila.«

»Takšnega bi morali kastrirati !« je dejal Modest tiho.

»Pusti... Minilo je. Je pa res, da sem nekaj časa kar malo sovražila vas, moške. In vas včasih še danes !« sem rekla, ga prijela za lase, jih močno pocukala, potem pa ga strastno poljubila.

38.

NA DVEH (ALI ŠE VEČ) STOLIH JE TEŽKO SEDETI...

»SICER PA... MODESTU ŠE VEDNO DOLGUJEM POJASNILO O ESADU. « SEM POMISLILA NEKEGA VEČERA, KO SEM IZ SVOJEGA MOBILNIKA MORALA ZBRISATI KAR NEKAJ DESET SPOROČIL, KER JE BIL SPOMIN SKORAJ DO KONCA IN ŠE ČEZ ZASEDEN.

TUDI TISTA SPOROČILA, KI SEM JIH HRANILA V POSEBNEM PREDALČKU.

MED IZBRANIMI SPOROČILI ZA BRISANJE JE BILO TUDI ESADOVO.

OPA. PARDON.

BILO JE MOJE SPOROČILO NJEMU...

»JA... KJE SI LJUBAVI ? TAKO DOLGO SE ŽE NISI NIČ JAVIL, ZDAJ PA KOT DA BI OD MRTVIH VSTAL ! JE BILA VMES KAKŠNA NOVA LJUBAV, KAJ ?« sem odpisala preko SMS-a na njegovo kratko elektronsko pošto, kjer me je le pobaral, kako sem.

In to sporočilo sem poslala v času, ko sva bila z Modestom že kar nekaj časa skupaj srečna in ga je moj Modest takrat tudi videl.

»In kdo je Esad ?« je vprašal vidno nezadovoljen s tem, kar je prebral.

»Ah... Prijatelj pač.« sem se nasmejala.

»Prijatelj, ki ga kličeš ljubavi in ga sprašuješ, če je bila vmes kakšna nova ljubav ? Med čem le ? Med zadnjo in naslednjo vojno ali med teboj in kakšno drugo ?!« je zarezal, kot je znal le on.

Takrat sva se zaradi tega močno sprla in bila narazen vsaj štirinajst dni.

Zaradi Esada, mojega prvega internetnega ljubimca.

Tudi Esada sem spoznala na enem od internetnih portalov za stike. Pravzaprav na istem, kot Ivana.

Bil je še kar prijazen, a vseeno malce freh, kar mi je po svoje tudi ugajalo.

Kot pri Ivanu, so tudi pri Esadu pogovori v privatnih sobicah trajali kar nekaj časa, preden sem sploh privolila v prvo srečanje.

Seveda sem prej prečerkirala kakšen sploh je in to ne le na eni fotografiji, ga nekajkrat navzkrižno zaslišala o vsem, kar mi je kdajkoli prej povedal, da o drugih podrobnostih niti ne govorim.

Šele po približno treh mesecih pa sem pristala, da se končno zares sestaneva.

Esad verjetno še sedaj živi v Celju, na Gledališki ulici, kjer je po starših podedoval staro meščansko stanovanje, zaposlen pa je kot državni uradnik.

In sem šla.

»Gremo v to Celje, pa da vidimo, Esade...«

Uf... Še nekaj moram priznati, preden nadaljujem zgodnico o njem.

Po ločitvi od Jožeta, pa po tisti kratki navezi z mojim bežnim, deset let mlajšim, poročenim in »nikakvim« ljubimcem. Po tistem sem resnično dolgo ostala na suhem, kot si problem »biti brez moškega« med seboj rade nazorno razložimo ženske.

Logično, a ne, da sem si po vsem tem času resnično zaželela enega pravega moškega, moškega, ki bi mi bil všeč in ki bi se lahko tudi v posteljni akrobatiki in tehniki izkazal kot pravi moški.

In, ki bi me nekako pripeljal vsaj do enega orgazma.

Enega samega samcatega.

Plis !

Naj me kdo razume...

Razen mene same, ki pa zaradi racionalnosti itak ne štejem.

»Pa, OK, gremo naprej. Saj, kar je bilo, je bilo, a ne ?«

Torej, tudi to, da se potešim, je bil eden od mojih, sicer skritih namenov, da grem v Celje k Esadu, ki pa o tem ni imel pojma in sva bila zmenjena le za pijačo.

Ker v Celju znam priti le do Celjskega sejma, je moral seveda Esad do tja pome.

Torej je gora čakala, da je prišel Mohamed do nje !

Bil je sicer malce drugačen kot na fotografijah, ki sem jih dobila od njega, a po svoje še vseeno simpatičen, temen, vitek in iznajdljiv moški.

Šla sva do tiste njegove Gledališke ulice in sedla na vrt lokala tik ob hiši, kjer je stanoval.

Dobila sva se približno ob šestih zvečer in vse dokler niso lokala zaprli, je govoril le on.

Ne le govoril, žlobudral je kot potok, ki ga ni mogoče ustaviti.

A meni je pasalo.

»Veš, Hermina... Jaz sem drugače Rus !« je začel in nato spletel cele štorije o tem, kako so njegovi iz Rusije odšli in zakaj so sploh sem prišli.

Ob polnoči sva pristala pri njem doma, kjer je odprl steklenico Gruzinskega konjaka in kjer sva se skupaj s Stalinovo najljubšo pijačo znašla precej razkomotena na oguljeni zofi.

»Si že dolgo sama ?« me je nenadoma vprašal.

»Esad, boga ti... To si me vprašal že najmanj tisočkrat in vedno sem ti povedala po pravici ! Zakaj me neprestano in vedno znova sprašuješ o tem ?« me je razjezil.

»Ker, Hermina... Ne morem verjeti, da je lahko tako lepa ženska sama in brez moškega !« je govoril z glasom, ki je sicer kazal na nakladanje, a obenem dopuščal celo možnost, da govori resnico.

In kaj sem storila jaz ?

Poljubila sem ga.

Poljubila tako zares, tako na strastno, kot da bo že čez pet minut konec sveta.

In to je reveža za nekaj časa popolnoma vrglo iz smeri, ki si jo je načrtoval.

Ta čas pa sem se jaz lepo še bolj razkomotila.

Ne čisto, seveda ne...

A vseeno dovolj, da je Esad točno vedel, kaj mu je storiti.

In je storil.

Celo dvakrat.

A obakrat zase.

Vam je znan izraz, da hudič v sili še muhe žre ?

Je ?

No, prav to sem sama sebi dopovedovala potem, ko je Esad ob meni zasmrčal kot čisto pravi Rus. Čeravno s pravimi pravcatimi Rusi nimam nobenih izkušenj.

»Bodi vesela, Hermina, da je bilo vsaj nekaj. Saj mogoče še kaj bo in bo takrat bolje...« sem se tolažila.

S tistim »kaj bo« sem seveda mislila na jutro, ko bi se Esad zbudil.

Ko pa sva se zbudila, se je Esadu tako mudilo, da je skoraj klical taxi, da me odpelje do mojega avta, a je potem vseeno nekako našel tistih slabih deset minut za vožnjo čez četrt Celja.

»Bodi lepo ! In ostani sama !« mi je dejal, ne, zabičal, ko me je ob mojem avtu poljubil na lička.

»Le zakaj naj bi ostala sama ?« sem se spraševala nekje pri Vranskem.

A mi je bilo z njim tako slabo ?

Hmmmm...

Slabo, no ja...

Samo, ni pa bilo ravno tisto, kar sem pričakovala, da bo.

Po tistem sem se Esada nekaj časa pridno izogibala, a bil je vztrajen in me je klical in mi pisaril toliko časa, da sem se mu javila.

In spet me je čez čas nagovoril, da sem prišla k njemu v Celje.

Tokrat je bila zgodba malce drugačna. Esad me je odpeljal na dobro večerjo in se, podprt z dobrotami, tudi potem v postelji izkazal in me pripeljal do tistega tako zelenega orgazma.

Takrat sem pri njem, zaradi orgazma kajpak, ostala še eno dodatno noč, seveda polna upanja, da mi sreča ne bo obrnila hrbet.

A pravljica se ni ponovila.

Naslednjo noč je bil Esad natanko takšen kot takrat, ko sva bila skupaj prvikrat.

Dokler ga nisem spustila vase, se je še malce trudil, potem pa le...

Not in ven, not in ven in not in ven in...

Konec !!!

Za umret !

Pa tako lepo je bilo noč prej doživeti tisti dolgo pričakovani orgazem !

Bog, če si kje...

Domov sem se tako vrnila kar malce dol udarjena in nekaj časa ne mislila na Esada, ne mislila na seks in ne mislila na moške.

Potem pa me je ena od prijateljic iz interneta opozorila na Albatrosa, kot si je na spletnih klepetalnicah dal vzdevek Esad.

Preko nje in še treh drugih žensk sem izvedela, da sem pravzaprav imela hudičevo srečo z Esadom.

Ali pa sem mu bila zares tako dobra...

»Ja, najbrž bo to ! Ziher ! Hahaha...« sem modrovala.

Esad je namreč vsako od žensk prvi večer šarmiral, kot je le mogel, jo po možnosti spravil v posteljo, naredil svoje in ciao bella.

»Saj... Tudi mene je prvo jutro hotel posaditi kar v taxi !« sem pomislila.

Problem je bil v tem, da je se Esad velikokrat znal dogovoriti tudi z več ženskami naenkrat, potem pa izbral zanj najbolj ugodno kandidatko, ostalim pa natvezel, da mora kot nekakšen visoki državni uradnik na kakšno nujno sejo.

A ženske smo goflje in si med seboj veliko zaupamo, še več pa izklepetamo.

Pa ne zanalašč !

Vsaj ne vedno !

Potem pa so se ženske, ki so že bile z njim in ena, ki jo je šele na frišno lovil domenile in mu nastavile čisto po žensko zvito past iz katere mu ni bilo spasa.

Medtem, ko je Esad na dolgo in na široko - ali po Rusko, če hočete - poskušal šarmirati tisto ta novo, so ga tri druge v presledku petih minut klicale, da so v Celju in da prihajajo k njemu na Gledališko.

Revež seveda ni vedel, kaj bi storil z ena nova plus tri že preverjene ženske, kaj šele sam s seboj.

Po moje si je takrat zaželel edino to, da njegovi starši nikoli ne bi niti pomislili na to, da bi zbežali iz Rusije !

Če so tam sploh kdaj bili...

In prav zaradi tega Esada sem se z Modestom sporekla na žive in mrtve.

Mislim, da mi v vsem svojem ljubosumju ne bi verjel tudi če bi mu vse o Esadu povedala takrat, ko sva se sprla zaradi tistega mojega SMS-a.

»JA... KJE SI LJUBAVI ? TAKO DOLGO SE ŽE NISI NIČ JAVIL, ZDAJ PA KOT DA BI OD MRTVIH VSTAL ! JE BILA VMES KAKŠNA NOVA LJUBAV, KAJ ?«

Pomislila sem pač na to, da gre Esadu hudo za nohte in sem ga s tem SMS-om, takšna zleht kot sem...

Kaj naj rečem ?

Malo ?

Ne, kar dobro sem ga zbodla na račun njegovega sultanskega obnašanja v času, ko je bil še moj ljubimec.

»Konec koncev bi bila lahko ena izmed žrtev, ki se jih je tako ošabno znebil, tudi jaz sama !« sem pomislila, ko sem z nasmehom pritisnila na ukaz BRIŠI SPOROČILO .

OBOŽUJEM PRAZNIKE !
ČE TAKRAT SEVEDA NISEM SAMA !

»A IMAŠ RAD PRAZNIKE, LUBI ? BOŽIČ, SILVESTROVO IN NOVO LETO ? JAZ JIH NAMREČ OBOŽUJEM !« SEM OBENEM IN SPRAŠEVALA IN RAZLAGALA MODESTU.

»IMAM, SEVEDA JIH IMAM, KDO JIH PA NIMA ?« MI JE SMEJE ODVRNIL.

**IN SMO SI JIH NAREDILI IN SVA SI JIH NAREDILA.
 LEPE, ZARES LEPE PRAZNIKE !**

Najprej Božič, ko so prišli na kosilo in večerjo vsi moji otroci s svojimi boljšimi polovicami in seveda moja mami .

Z mojim dragim sva si užitke pri teh praznikih čisto lepo porazdelila še preden so se zares začeli.

Jaz sem uživala ko sem izbirala, kupovala in zavijala darila in okrasne predmete, Modest pa je po svoje užival v pripravi družinskih kosil in večerij.

Seveda sva si ob tem več kot solidarno tudi pomagala.

»Lubi, kaj niso tele svečke prekrasne !« sem zagostolela kot slavček.

»Svečke že... Cena pa ni niti najmanj krasna !« je dejal ob pogledu na cifro na etiketi in zavil z očmi.

Pa ni bilo vedno tako.

Okrog hiše sva iz zimzelenega grmičevja, japonskega borovca in na pol posušenih vej šipka naredila nekaj zelo lepih ikeban.

Seveda so potem tiste moje prekrasne svečke še kako pasale v tiste lepe, temno zimzelene aranžmaje.

A to, da bodo pasale, sem prej vedla samo jaz. Kot sem vedela tudi to, da bova naredila ikebane.

Normalno, a ne ?

Drugače pa je bilo v kuhinji.

Tam je bil šef Modest, jaz pa pomožna kuharica, servirka, natararica in pomivalka.

Pa še tam sem ga vedno kaj nafudlala.

»Lubi, a ne bi dal še kos svinjskih rebrc več v pečico ?! Poglej samo, kako krasna so ! Tudi če kakšna ostane, kaj potem. Tudi

mrzla so super, sploh takšna, kot jih pripraviš ti, dragi !« sem navrgla na vmesnem postanku v kuhinji, saj sem bila drugače zadolžena za obvladovanje deset glavega sestradanega krdela, ki je rjovel po jedilnici.

Krdela, ki se je zares obnašalo, kot da celo leto do Božiča ni dobilo niti grižljaja hrane.

»Mami, a lahko prineseš še nekaj več teh opečenih kruhkov s sirom in to zelenjavo ?«

»Da, draga, dobiš. A to ni zelenjava, to je timijan ! Ali pa bazilika. Odloči se !«

Kdo je naslednji ?

»Hermina, a je še kaj....«

»Je, še za domov dobiš ! Ni panike !«

»Mami, soka in majoneze ni več! Kaj pa pleskavice ? A sploh bodo ?«

»Ljubica moja, vse bo, le mene enkrat ne bo. A do takrat pri meni vedno lahko dobiš tudi pleskavico ! In majonezo, seveda !«

In že sem bila spet v kuhinji.

»A bi vrgel na žar kakšno pleskavico za otroke, lubi ? Saj veš, da so nori nanje !«

In me je ubogal, ta moj Modest.

Zlat !

Potem, ko smo vsi skupaj pojedli božično večerjo, so otroci nekaj časa igrali na klavir in nam zapeli še nekaj božičnih pesmi, potem pa seveda odleteli v svoj lajf.

Ko sva končno ostala sama in ko nama je uspelo vsaj zložiti, če že ne pomiti na gore posode, sva padla dol.

»Vesela sem, da si z mano... Res !« sem se mu poskušala nekako zahvaliti, ko sem se končno lahko stisnila k njemu.

A nisem mislila dobessedno na to, da je z menoj v postelji, da se ga tisti trenutek lahko dotikam, pač pa sem mu hotela povedati, da sem vesela, ker mi je pomagal pripraviti tako lep praznični dan in še lepši večer za moje najdražje.

In je razumel.

»Veš....Prav fino mi je bilo, ko sem videl, kako z užitkom so jedli. Nekateri celo stvari, ki jih drugače niti poskusili ne bi. In tudi potem, ko so igrali, je bilo zares fino. Ja, lep večer je bil !« mi je odgovoril in me nežno pobožal po laseh.

In mi je bilo lepo.

Lepo pri srcu.

Lepo, ker sem videla mojo družino skupaj kako uživa in lepo, ker mi je moj ljubi vse to pomagal pripraviti in mi ves čas stal ob strani.

V naslednjih dneh so otroci odšli iskat svoje koordinate, kot so se izrazili o iskanju svojih Silvestrovanj v Kranjski gori, Portorožu in Bovcu, midva z Modestom pa sva ostala in zadnjo noč v letu počakala kar doma.

Ko sem ga enkrat kasneje vprašala, kaj je pogrešal v Silvestrski noči, me je le začudeno pogledal.

»Kaj pa naj bi pogrešal?!«

»Ma, ne vem... Da bi bil nekje zunaj, v kakšnem fancy lokalu, da je tam živa glasba, da so tam tudi prijatelji, da se dogaja, da je malo kravala, da je družba in gužva...« sem naštevala.

»Lubi moja, mi lahko poveš, kje na tem svetu bi se ženska zame na Silvestrovo dvakrat preoblekla? In bila v eni obleki lepša kot v drugi?«

»Dvakrat? Trikrat, lubi! Pozabil si na finale v korzetu!« sem le zmajala z glavo in ga prijela za njegove močne lase ter ga strastno poljubila.

A vem, da ni pozabil!

Le kako bi?

Že par dni pred Silvestrovim sem dobesedno zahtevala, da četudi bova doma in sama samcata, bova imela ta pravo zadnjo noč v letu.

»Nobenih kavbojk, nobene trenerke in podobno! Zahtevam, da si takšen, kot da bi silvestroval v pariškem Four Seasons z eno od tvojih!«

»Mojih? Katerih mojih?« se je delal nevednega.

»S tvojo Meg Ryan ali Julio Roberts. Four Seasons lubi. Tja greš lahko le še z menoj!« sem mu zabrusila in skoraj že vklopila tudi svoj bruhalec žvepla.

»Ej, počasi... Počasi! Prvič. Da tam le prespiš, moraš sobo ali apartma rezervirati vsaj leto in pol prej. Drugič. Tam Silvestrovanj sploh nimajo in...«

»Nič in ! Kako pa veš, da tam nimajo Silvestrovanja ?« sem se kar se da sumničavo odrezala in se pred njim celo za en cink našopirila.

»Bral sem o tem in enkrat sem v njihovem malem salonu popil čaj. Obupnega okusa, serviran v sicer zelo lepem servisu, a tako pogrošno drag, da se ti zagabi. Ko sem tam pil tisti čaj, sem bil še študent z nekaj markami in dolarji v žepu ter edino devizo, ki sem ji verjel, da me pripelje domov !«

»Devizo ? Kakšno devizo ? Saj si imel marke in dolarje, a ne ? Ravno kar si to sam priznal !«

»Ja, res... A moja edina deviza takrat je bila moj gobec, lubi ! Če sem prišel z mesečno karto za LPP v Louvre, potem verjemi, da sem znal obrniti tudi glavnega natararja v malem salonu Four Seasons !« je povedal skrajno resno.

In sem mu verjela na besedo.

Le zakaj mu ne bi ?

Če je obrnil mene, pa da ne bi znal obrniti enega natararja, ki v Four Seasons streže ogaben čaj in enega vratarja, ki tudi drugače le paradira pred in po Louvru ?

»Ko se znajde muha v čaju...« je dejal takrat Modest.

A za tisto noč, zadnjo noč v letu, se je spet prav zares izkazal.

Pripravil nama je večerjo in me počakal pred spalnico oblečen v črno obleko, v beli srajci z drobnimi naborki in z metuljčkom, ki je bil svilen in črne barve, kot tudi diplomatski pas, s katerim se je opasal.

Za znoret, vam rečem !

Moja prva obleka je bila črna in oprijeta in je seveda segala skoraj do tal. Najbolj pomemben detajl pa je bil, da je bila prav po žensko preklana do sredine stegen ali pa še malo bolj.

Če preskočimo večerjo in kako sva plesala tja do pol pred dvanajsto...

Ja, takrat sem jaz spet izginila v spalnico in si vzela svojih novih »ženskih« petnajst minut.

Vrnila sem se točno dve minuti pred polnočjo v beli obleki, ki je prav tako segala do tal in bi prav lahko bila tudi poročna obleka.

Že preblisk v njegovih očeh, ko me je zagledal, mi je dal vedeti, da nisem zgrešila v svoji oceni položaja niti za stotino, kar mi je pokazal takoj, ko me je objel in sva zaplesala.

Skupaj, sama, zaljubljena in srečna sva odplesala v novo leto.

Ne vem, kaj sva si zaželela, ko sva se ob ognjemetu poljubljala, a prepričana sem, da nič slabega.

Nasprotno.

Ja, vem, ! Jaz sem mu zaželela, da me ljubi !

»Kaj je to preveč za nekoga, ki ga tudi ti ljubiš ?«

Potem sva popila šampanjec, odplesala še en ples in ...

Spet odplesala !

Dobesedno !

V najino spalnico, kjer sem ga zopet pustila minuto ali dve samega.

»Pa da mi slučajno ne slečeš obleke, lubi...« sem mu ali zabičala ali pa ga prosila.

Ne vem...

Ma, karkoli, ubogal me je in ko sem se vrnila iz oblačilnice le v belem korzetu in belih nogavicah na pas, mu je, mojemu ljubiju, zares zastal dah.

In kdo od naju bi lahko po vsem tem pozabil najino spalnico, ki je bila tiste noči osvetljena le s soji sveč, mojim belim korzetom in željo v njegovih očeh.

In ta želja je imela poseben žar, kot tudi svetloba, ki jo je ta žar oddajal.

Ko me je poljubil in me počasi nagnil na najino posteljo, sem natanko vedela, da ta svetloba ne pomeni nič drugega, kot da si me resnično močno želi !

Veste, če žensko enkrat zares potegne v vrtinec strasti, potem se ne bo nikoli trudila iskati poti, kako bi se potegnila ven iz tega vrtinca. Nak. Raje se potruži, da vrtinec dobi vse večjo moč in da ta vrtinec traja in traja in se vrti vse hitreje in hitreje.

Tako se jaz spomnim prav vsega, a ničesar drugega čisto v celoti kot tega, da mi Modest ni pustil, da slečem obupno drage, a res lepe bele nogavice na pas.

Potem se zares in v celoti spomnim šele pozno jutranje kave, ki me je s svojim vonjem zares predramila.

A šele, ko me je Modest s svojimi poljubi kar nekaj časa nežno prebujal in mi ob tem šepetal na uho.

»Hermina, lubi, zaspančica moja... A misliš ti takole, tebi nič meni nič, prespati celo leto ? Le kaj bom brez tebe ?«

Ko je Modest odšel dokončat zajtrk, sem na pladnju s kavo našla mali listič in na njem z drobno, skoraj nečitljivo pisavo napisano pesem.

Včasih znaš....

Včasih...

znaš biti tako preprosta,
kot noč na morju.
Skozi tvoje besede
so speljane zvezdne poti.

Včasih...

znaš biti tako preprosta,
da tvoj smeh doni,
kot poletje v zlati cerkvi
in preprosta,
kot pšenično zrno
na otroški dlani,
kot jesen v polni kašči,
kot star ljudski napev
v zimski noči,
lectje v prvem ivju,
belina januarskega mrča,
tako preprosta,
da so tvoji pogledi,
kot vseobsežnost morij,
nežnost lune,
kot jutro na jezeru
in večer,
ki se pogovarja s svojo
senco...

A le včasih tako
zelo
preprosta,
da mi poveš,
da me ljubiš...

In ko se je vrnil ?

»Ljubim te, Modest ! Nora sem nate !« sem mu govorila v poljubljajoče se ustnice in si želela, da se to novoletno jutro ne bi nikoli končalo.

Je kdo omenil zajtrk ?

40.

BRILJANTNI ZAGOVOR NEKEGA
PODEŽELJSKEGA HUMPHRY BOGARTA

**PA NISEM VEDNO IMELA TAKŠNE SREČE S PRAZNIKI.
RES NE.**

Ko je bila na poti Gala, moja prvorojenka, so se vse moje prijateljice in sodelavke pripravljale na božično-novoletne praznike, jaz, revica, pa na porod.

A ko sem z veliko muke in celo s carskim rezom končno rodila, je tudi očetu moje male Gale nekako uspel najti pot do naju.

No, ne do naju, pač le do porodnišnice.

Za nekaj kratkih minut in ne toliko zaradi naju z Galo, pač pa veliko bolj zato, da bi kot oče ponosno pobral lovorike za komaj rojeno dete, ki ga je pred devetimi meseci zaplodil.

Mu danes delam s tem krivico ?

Ne !

Vprašajte mojo staro mamo na Žalah in povedala vam bo še hujšo verzijo, kot pa jo imam danes v glavi jaz sama.

Z Rihardom sem se srečala le nekaj mesecev za tem, ko sem se vrnila iz tistega mojega ponesrečenega prazničnega izleta v München.

A med Rihardom ter Zvonkom in Maxom, ki sta bila moja fanta pred njim, je bila ogromna razlika.

Če se me Zvonko niti zares poljubiti ni upal, bi me Rihard naskočil že kar prvič, ko me je videl.

Če je bil Max malce čudaški in neroden, je znal biti Rihard všečen in sproščen.

Skratka, Rihard je bil takrat ravno prava mešanica zame.

Bil je že pravi moški, vedel je kaj hoče in vedel je, kako to doseči.

Le da je bil pri njem na prvem mestu njegov avto, s katerim se je kar nekaj časa vozil za menoj in me skozi odprto okno nagovarjal naj prisedem.

Pa nisem.

Zakaj pa bi ?

Preveč drugih deklic sem videla sedeti v tistem istem avtu.

»Ne, ne bom ena od njih !« sem mu zabrusila v obraz.

Potem pa se mi je nekega dne mudilo na vlak in v mestecu, kjer je živel moja stara mama, vsaj takrat, niso imeli ravno veliko kakšnih trolejbusov in taxijev, ki sem jih bila vajena iz Ljubljane.

Avtobus na pol ure, če ne - pešači ali pa se znajdi.

In takrat se je, kot po čudežu poklican, od nekod pripeljal Rihard.

Ne vem, mogoče je celo čakal name.

Kakorkoli že, odpeljal me je do železniške postaje in me uspel v tistih borih nekaj minutah vožnje prepričati, da sploh ni tak kreten, kot sem si mislila da je.

Govoril je zelo umirjeno in se ves čas smehljaj kot Humphry Bogart.

Ja, smehljaj se je z malce ironično zakrivljeno ustnico, kar pa mu je uspelo zakriti z brki, ki si jih je tu in tam popravil s palcem desnice.

Zelo seksi je bilo videti, priznam...

Vsaj za prvič.

»Te zvečer počakam ?« je vprašal in pri tem ohranil tisti isti nasmeh, ki ga ima verjetno še danes.

Kot ima verjetno tudi palec, s katerim si še naprej gladi brke.

»Če boš tu, prav...« sem rekla kar malce preveč sramežljivo zame.

»Pa hvala... Za prevoz mislim !« je zaklical za menoj, a ko sem se obrnila, je že obračal in odpeljal.

Na vlaku sem strmeč skozi okno, kjer so se drevesa zlivala v nerazpoznavno gmoto zelenja, razmišljala o njem.

O Rihardu.

In sklenila, da je kljub temu, da me je rešil in odpeljal na vlak en...

En... Kreten !

A zvečer sem vseeno sedla v njegov avto in odpeljal me je naravnost pred hišo moje stare mame.

Po nekaj takšnih direktnih door-to-door taxi prevozih, med katerimi mu nisem pustila a ma nič, me je nekega večera namesto k stari mami odpeljal k njegovi mami.

In očetu.

Skratka, naravnost v njihovo stanovanje.

Še sreča, da se je njegov brat prav takrat izselil, če ne niti najinih prvih poljubov ne bi bilo.

A potem jih je bilo, poljubov namreč, v tisti njegovi tesni sobici vsak dan več.

Z več poljubi pa je prišla tudi strast in zraven še ljubezenski izlivi, s katerimi Rihard ni skoparil, jaz pa daleč od tega, da bi bila gluha.

Namesto specialista za ušesa, ki bi lahko dejansko preveril moj takratni sluh, me je čez nekaj mesecev pregledal ginekolog.

In to potem, ko že skoraj dva meseca nisem vedela ali naj v torbici še nosim tampone ali naj raje začnem kupovati plenice.

»Čestitam, mlada mamica !« me je razveselil.

Ne vem, kdo od naju je bil bolj zmeden in prestrašen, ko sem čestitala tudi bodočemu očku, Rihardu.

Tudi tega se ne spomnim, kaj je takrat počel s svojim palcem na desnici, definitivno pa sem prepričana, da si svojih drugače strogo negovanih brk ni gladil.

Bolj se mi dozdeva, da si je grizel svojo vedno pod brki skrito zgornjo ustnico.

Čakala sem, da bo omenil splav, pa ga ni.

Mogoče si ni upal ali pa si je v tistem trenutku zares želel imeti otroka z menoj.

A karkoli bi takrat rekel ali kdajkoli kasneje, ta Rihard...

Bi bilo brez pomena, saj sem se sama že pred pogovorom z njim zatrdno odločila, da bom otroka obdržala.

In ga tudi rodila.

A vmes se je dogajalo še marsikaj.

Od tega, da je bil Rihard tako pozoren, da je vsako jutro prišel pome pred hišo moje stare mame in me odpeljal do vlaka, potem pa me, točen kot ura, čakal pred vlakom tudi ob vrnitvi iz Ljubljane.

Ko je moj trebušček postal tako velik, da sem imela težave že pri premagovanju treh stopnic, sem se z mami dogovorila, da bom ostajala pri njej in očimu v Ljubljani.

A sem se Rihardu, očetu najinega otroka, ki sem ga nosila, zvesto vračala. Vsaj enkrat med tednom in preko vikenda.

Ne spomnim se točno, ali sem ga zares ljubila, zagotovo pa sem ga imela hudo rada in se mi je zdelo hudo fajn, da bo oče mojega otroka.

Vse do neke srede, ko sem se nepričakovano vrnila, se z ogromnim trebuhom sprehodila po tisti kratki promenadi in naletela nanj, na Riharda.

Na vso mojo žalost, ki se je hitro spremenila v jezo, v avtu ni bil sam, pač je imel ob sebi eno prelesto blondinko.

Rihard me ni videl, jaz njega sem in si tisti prizor, kako nežno je poljubil mladenko poleg sebe, še danes brez težav v celoti prikličem v spomin.

In tudi prizor, ko sem ga dobro leto in pol po tistem tožila očetovstva.

»Rihard M. ali ste ali niste oče nedoletne Gale S. ?« ga je vprašala sodnica.

»Nisem !« je dejal nadvse pogumno.

Sodnica je zapisnikarici narekovala nekaj stavkov, potem pa se je znova obrnila do Riharda in ga nekaj časa opazovala.

»Potemtakem se strinjate, da bo Gala nosila materin priimek ?« ga je vprašala šele potem, ko se je spet kao zatopila v akte.

»To pa ne ! Moj otrok bo nosil le moj priimek !« se je v trenutku odrezal Rihard.

Sodnica se mu je le blagohotno nasmehnila in prikimala.

»Sodišče to in to je dne tega in tega na podlagi tožbe matere Hermine S. zaradi priznanja očetovstva nedoletne Gale na podlagi dokazov in izpovedi tožene in tožeče stranke nesporno ugotovilo, da je Rihard M. oče nedoletne Gale...« je narekovala zapisnikarici.

Rihard M. je ostal brez besed.

In brez tistega svojega nasmeha, ki bi mu vsaj malo ukrivil ustnico.

41.

EPILOG

**TEČE ŽE VEČ KOT LETO DNI ODKAR SEM ZADNJIČ VIDEĻA IN
SLIŠALA MODESTA.**

**ŠE VEDNO SEM NANJ BESNA KOT HUDIČ IN BI GA NAJRAJE
PRIBILA NA VHODNA VRATA IN GA TAM PUSTILA VSAJ DO
NASLEDNJE JESENI !**

Bi, ja !

A v resnici...

V resnici pa ga pogrešam.

Zelo pogrešam !

Kamor grem, vidim njega. Še vedno je ves čas ob meni.

V trgovini čisto nagonso pustim voziček pri pultu, saj sem prepričana, da je tam Modest, ki bo voziček peljal naprej.

Ko grem v avto, grem na sovoznikovo stran, čeprav v roki držim ključe. In mislim, da je na voznikovi strani itak Modest.

Na stopnišču crkne žarnica in ko grem naprej po stopnicah pomislim, da jo bo zagovoto zamenjal Modest.

A naslednji dan je na stopnišču še vedno tema.

Grem v trafiko in kupim Boss in West. Šele ko plačam, se zavem, da Modesta ni in da mi Boss ne bi bilo treba kupiti.

Berem časopis in ko me neki članek hudo razkuri, dvignem glavo.

»Poslušaj, Modest, kakšne bedarije piše tale !«

A njega ni, da bi me poslušal.

Na oddelku konfekcije gledam moške srajce in obrnem se, da bi poklicala Modesta, naj pogleda eno, ki se mi zdi lepa in bi mu po mojem prav pristajala.

A ga spet ni...

Ko pripravljam mizo za kosilo ali večerjo, še vedno včasih pripravim pogrinjek tudi zanj.

V petek me pokliče prijateljica in me sprašuje, kaj bom preko vikenda.

»Verjetno bom šla k...« in mi vzame sapo, ker hočem reči, da bom šla k njemu, k Modestu.

Ko moj GSM zacinglja, da sem dobila SMS sporočilo, pohitim gledat v upanju, da mi je sporočilo poslal Modest.

A zadnje čase dobivam same čudne SMS, le Modestovega ne.

Še ta prekleta hiša je tako prazna brez njega.

Hodim sem in tja, iz prostora v prostor.

In ga vidim.

Povsod.

Zjutraj se zbudim in z roko zaman iščem zraven sebe njega, zaman pogledujem na nočno omarico, kjer me je vedno čakala »njegova« kava, zaman prisluškujem šumom iz kopalnice in čakam, da se bodo odprla vrata, da bo prišel do mene in me poljubil.

Zvečer, preden zaprem oči in zaspim, ob sebi še vedno slutim njega.

Modesta.

Njegov vonj, njegovo toploto, njegove besede, njegove poljube, njegove dotike, njegovo nežnost... In njegova nagajiva šepetanja o Jessici, Albi in Fioni.

Ja, ob meni je še vedno on, » moj princ med moškimi«, moj Modest.

In to boli.

Res boli !

Vem, da sem trmasta in svoje glava in...

In...

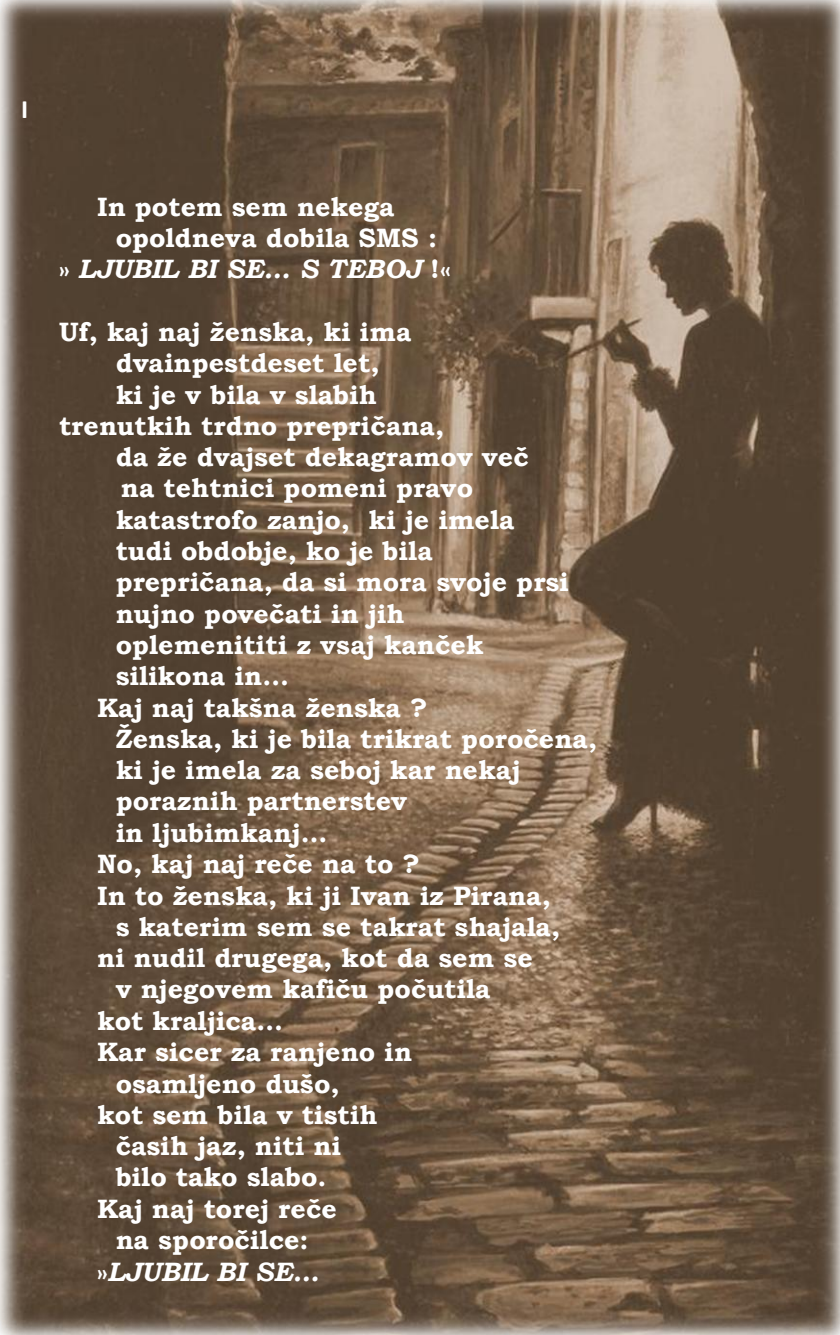
Nič, čakala bom.

Mogoče na pravi trenutek, ko ne bom več tako hudo jezna nanj, na trenutek, ko bom zbrala pogum in ga poklicala in mu povedala, da ga ljubim in da ga močno močno pogrešam.

Ali pa se nekega dne enostavno odpeljem k njemu.

Zanj imam pripravljeno tisto posvetilo za njegov rojstni dan.

Darila seveda ne, ker sem itak preveč jezna nanj.

In potem sem nekega
opoldneva dobila SMS :
» LJUBIL BI SE... S TEBOJ !«

Uf, kaj naj ženska, ki ima
dvainpeščdeset let,
ki je v bila v slabih
trenutkih trdno prepričana,
da že dvajset dekagramov več
na tehtnici pomeni pravo
katastrofo zanjo, ki je imela
tudi obdobje, ko je bila
prepričana, da si mora svoje prsi
nujno povečati in jih
oplemenititi z vsaj kanček
silikona in...

Kaj naj takšna ženska ?
Ženska, ki je bila trikrat poročena,
ki je imela za seboj kar nekaj
poraznih partnerstev
in ljubimkanj...

No, kaj naj reče na to ?
In to ženska, ki ji Ivan iz Pirana,
s katerim sem se takrat shajala,
ni nudil drugega, kot da sem se
v njegovem kafiču počutila
kot kraljica...

Kar sicer za ranjeno in
osamljeno dušo,
kot sem bila v tistih
časih jaz, niti ni
bilo tako slabo.

Kaj naj torej reče
na sporočilce:
» LJUBIL BI SE...